

Дийн Кунц

Непознати пътища

1

В онзи есенен следобед, когато навлезе в Ашървил с взетата под наем кола, Джоуи Шанън изведнъж се обля в студена пот. Обзе го силно отчаяние.

Малко остана да направи обратен завой на сред улицата. Устоя на изкушението да даде газ и не погледна назад.

Градът бе мрачен и неприветлив като всеки друг в онази част на Пенсилвания, където преди бяха добивали въглища, а сега мините бяха изоставени и повечето добри работни места бяха закрити преди много години. Не беше нормално Джоуи да го побиват тръпки и да изпада в отчаяние само при мисълта за Ашървил, който не беше чак толкова противен. Той се обърка от смущението, което дълго отлаганото завръщане у дома предизвикваше в него.

Поддържана от по-малко от хиляда местни жители и може би към още две хиляди, пръснати из околните градчета, търговската част на града не бе по-дълга от две преки. Дву – и триетажните каменни къщи, издигнати в средата на деветнайсети век, бяха почти същите, както ги помнеше от детството си.

Изглежда, търговската асоциация и градският съвет бяха подхванали някакъв ремонт. Всички врати, дограмите, кепенците и стрехите май бяха преобоядисани наскоро. Покрай тротоарите бяха засадени кленови дръвчета, които вече надвишаваха два метра и все още бяха подкрепяни от привързаните към стемлата им колове.

Макар че кехлибарено – червените багри на есента би трябвало да разведряват Ашървил, при падането на здрача градът си изглеждаше все така мрачен и отблъскващ. Кацнало на издигащите се на запад планини, слънцето някак странно се топеше. Прокисналожълтатата светлина издължаваше зловещо сенките на младите дървета върху разбитата пътна настилка, съживявайки ги в протегнати костеливи ръце.

Джоуи усили парното в колата. Нахлуващият горещ въздух обаче не успя да го стопли.

Докато залязващото слънце хвърляше пурпурната мрежа на сумрака, огромна черна птица се рееше в небето над кулата на църквата „Богородични мъки“. Крилатото същество напомняше тъмен ангел, търсещ усамотението на свещен параклис.

По улицата и в колите наоколо имаше хора, но Джоуи не

познаваше никого от тях. Беше отсъствал дълго. Разбира се, с годините хората се променяха, местеха се. Умираха.

Когато зави по покритата с чакъл пътека пред старата къща в източния край на града, страхът му нарасна. Дъсчената облицовка на сградата се нуждаеше от боядисване и покривът може би трябваше да се поправи, ала къщата не бе зловеща. Нямаше никаква злокобност, характерна за домовете от центъра на града. Скромна. Потискаща. Бедна. Нищо повече. Въпреки нищетата беше имал щастливо детство тук. Като малък даже не бе осъзнавал, че семейството му е бедно, и това не му хрумна, докато не отиде в колежа и не погледна на живота в Ашървил от друга страна. Джоуи остана в колата. Обхванат от необясним ужас, той нямаше сили да влезе в къщата.

Загаси двигателя и фаровете. Въпреки силното парно усещаше студени тръпки по гърба си. Къщата го чакаше.

Може би се боеше да се примири с мъката си и да се изправи пред вината си. Не беше добър син. А и вече не можеше да се разкае пред никого за болката, която причини. Може би се плашеше и от мисълта, че цял живот ще го мъчат угризенията, че няма да може да се покае и че никога няма да получи прошка.

Не. Всичко това си беше страшничко, но не това го плашеше. Не от вината, не от мъката сърцето му биеше бясно и устата му пресъхваше, докато седеше вторачен в старата къща. Беше от нещо друго.

Здрачът нахлу със североизточния вятър. Огромните шестметрови борове край пътеката се раздвижиха и листата зашумяха с настъпването на нощта.

Джоуи изпита натрапчиво чувство, че ей-сега ще се срещне със свръхестественото. Беше нещо като онова, което изпитваше като дете, докато стоеше до свещеника, опитвайки се да улови момента, в който обикновеното вино в потира се превръща в свещената Христова кръв.

След малко обаче осъзна, че се държи детински. Безпокойството му бе също толкова ирационално като страха на малкото дете от въображаемото чудовище, дебнешо под леглото.

Излезе от колата и отиде отзад, за да извади куфара си. Докато отключваше багажника, неочаквано му хрумна идеята, че нещо чудовищно се е скрило вътре, и щом капакът се вдигна, сърцето на Джоуи заблъска в гърдите. Той дори отстъпи паникьосан.

Разбира се, в багажника се намираще само старият му овехтял куфар. Джоуи пое дълбоко дъх, извади багажа си и затръшна капака.

Имаше нужда от едно питие. Винаги имаше нужда от питие.

Уискито бе единственото разрешение на повечето проблеми или поне той не си правеше труд да търси друго. Понякога дори проработваше.

Стъпалата пред входната врата бяха хлътнали. Дъсченият под на верандата не беше виждал боя от години и когато стъпи на него, заскърца и запука шумно. Джоуи нямаше да се изненада, ако пропадне някъде в прогнилото дърво.

Къщата се бе схлупила през последните две десетилетия през които не бе стъпвал тук. Изненада се. През последните дванайсет години всеки месец на първо число брат му бе изпращал чек с доста голямо покритие, с който баща им можеше да си позволи нова къща или поне ремонт на тази.

„Къде ли е дянал парите татко?“ – помисли си.

Ключът беше под тръстиковата изтривалка, където му казаха да го търси. Макар че Ашървил доста стряскаше Джоуи, градът бе спокоен и човек можеше да остави резервния ключ за дома си на очевидно място или дори да излезе от къщата си, без да я заключва и без да се притеснява от крадци.

Входната врата въвеждаше направо в гостната. Остави куфара до стълбището към втория етаж. Светна лампите.

Канапето и креслото не бяха същите като преди двайсет години, но почти не се различаваха от предишните мебели. Май че нищо останало не се бе променило – с изключение на телевизора, който беше толкова голям, сякаш бе правен за Господ.

На първия етаж се намираше още и кухнята с трапезарията. Зелената пластмасова маса с хромирани ръбове беше същата, на която се хранеха в детството му. Столовете бяха същите, само възглавничките бяха сменени.

Изпита странното чувство, че къщата винаги е била необитаема като запечатана гробница и че той е първото същество, нарушило след цели векове светостта ѝ. Майка му беше покойница от шестнайсет години, баща му – едва от ден и половина, ала сякаш и двамата си бяха отишли преди незапомнени времена.

В единия ъгъл на кухнята имаше врата, водеща към мазето, на която висеше календар на Първа национална банка. Октомврийската снимка изобразяваше купчина тикви сред зелени листа. Една от тиквите беше направена на фенер с изрязани очи и уста. Джоуи отиде до вратата, но не я отвори веднага.

Ясно помнеше мазето. Беше разделено на две помещения с отделни входи. В едното бяха парното и пещта. Другата беше стаята на брат

му.

Постоя известно време с ръка върху старата чугунена бртва. Усещаше студенината под дланта си. Топката изскърца, когато най-сетне я завъртя.

Прекалено мъждиви и прашни, голите крушки светнаха, щом Джоуи ги включи: едната грееше над стълбището, а другата – долу в помещението с парното. Ала нито една не прогони изцяло мрака.

Не беше необходимо да слиза в мазето през ношгта. Можеше да отиде и сутринта. Всъщност не можеше да се сети за основателна причина да слиза долу. Циментовият под в основата на стълбището беше напукан, както си го спомняше, а сенките сякаш изпълзяваха през пукнатините и се издигаха по стените.

– Ехо – извика той.

Знаеше, че е сам в къщата, но все пак почака за отговор. Не последва никакъв.

– Има ли някой тук? – попита Джоуи.

Нищо.

Най-накрая изгаси лампите в мазето и затвори вратата. Занесе куфара си на втория етаж. Къс, тесен коридор, покрит със стар линолеум на сиви и жълти петна, свързваше стълбището с банята в дъното. Единствената врата вдясно водеше към спалнята на родителите му. Всъщност от шестнайсет години след смъртта на майка им баща им е спял там сам. А сега спалнята бе ничия. Вратата вляво водеше към неговата стая, в която не бе стъпвал от двайсет години.

Тръпки полазиха по гърба му и Джоуи се обърна да надзърне долу в гостната в очакване да види как зад него някой изкачва сгъналата. Ала кой ли можеше да бъде там? Всички си бяха заминали. Мъртви или заминали. Стълбите бяха пусти.

Къщата бе скромна, малка и тясна – и въпреки това за миг му се стори огромна и със скрити, никому неизвестни стаи, в които са живели непознати, стаи, в които са се разигравали незнайни драми. Тишината не беше като обикновеното безмълвие, пронизваше сърцето му като ужасяващ женски писък. Отвори вратата и влезе в стаята си. Отново у дома.

Беше уплашен. Не знаеше защо. А ако знаеше, то знанието се криеше някъде между инстинкта и спомена.

2

Същата нощ се разрази буря. Тъмнината се сгъсти и започна да настъпва срещу планините, за да се настани сред високите ридове. Небесата бяха лишени от светлина също като тягостна и потискаща ниска изба от студен камък.

Като момче Джоуи Шанън понякога седнаше край прозореца в стаята си на втория етаж и съзерцаваше късчето небе, приклепено между зъберите на близките планини. Звездите и луната, която бързо преплуваше разстоянието между планинските върхари, му бяха така необходимите доказателства, че някъде отвъд Ашгървил, Пенсилвания, съществуват други светове, където възможностите бяха неизчерпаеми и където дори и момче от суровата въгледобивна провинция може да си намери късмета; да стане какъвто си пожелае, щом порасне, особено пък ако момчето бе като него с дръзки мечти и с нестихващ копнеж да ги осъществи.

Тази нощ, на четирийсетгодишна възраст, Джоуи седна до същия прозорец, но не можа да се наслади на гледката на звездното небе. Замести я с бутилка „Джак Даниелс“.

Преди двайсет години, през един друг октомври, когато светът изглеждаше много по-приветливо място, Джоуи се върна у дома за една от редките си почивки от Щатски колеж в Шипенсбърг, където учеше с помощта на частична стипендия и на заплатата си от супермаркета, в чийто склад работеше вечерите и уикендите. Майка му беше приготвила любимите му шницели с доматен сос, картофено пюре и печена царевича, а Джоуи беше поиграл на карти с баща си.

По-големият му брат Пи Джей (от Пол Джон) също се беше прибрал у дома за уикенда и къщата бе кънтяла от смях. Всеки миг с Пи Джей се бе превръщал в незабравим спомен. Той беше успявал във всичко, с което се бе захващал – отличник в гимназията и в колежа, футболна звезда, хитър покерджия, който рядко губеше, мъж, когото и хубавиците зяпаха с влажен поглед, но най-страхотното при Пи Джей беше подходът му към хората и атмосферата, която създаваше около себе си. Където и да отидеше, той имаше дарбата мигновено да си създава приятели, да бъде харесван, притежаваше и свръхестествената способност винаги да казва правилното нещо при запознанство. Обикновено без много-много усилия Пи Джей ставаше душата на всяка компания. Високоинтелигентен, но не и надут, красив, но не и суетен, духовит, ала

никога злобен, Пи Джей беше страхотен брат. Нещо повече – Пи Джей продължаваше през всички тези години да бъде пример за Джоуи; той беше човекът, на когото Джоуи искаше да прилича, ако му бе възможно да го направи.

През изминалите десетилетия Джоуи се бе отдалечавал все повече от своя пример. За разлика от по-големия си брат, който вървеше от успех към успех, той определено беше цар на провала.

Сега взе няколко кубчета лед от купата на пода до креслото и ги пусна в чашата си. Добави и малко „Джак Даниелс“.

Нещото, в което Джоуи не се провали, бе пиенето. Въпреки че банковата му сметка никога не бе надвишавала сумата от две хиляди долара, той някак успяваше да си позволява най-доброто уиски. Никой не можеше да го обвини, че е евтино пиянде. Последната нощ, която бе прекарал у дома – събота, 25 октомври 1975 година, бе седял край същия прозорец с бутилка кола в ръка. Тогава още не беше пияница. Диамантени звезди бяха обсипвали небето през онази нощ и тогава му се струваше, че отвъд планините го чакат милиони възможни животи. Сега до него беше уискито. Беше благодарен, че го има.

Беше 21 октомври 1995 година, отново събота. Съботните вечери бяха най-тежки за него, макар и да не знаеше защо. Може би ги мразеше, защото тогава хората се издокарваха и излизаха на вечеря, на танци или някъде да отпразнуват края на поредната работна седмица, докато Джоуи можеше да празнува само прекарването на изминалите седем дни в затвора, в който се бе превърнал животът му.

Бурята се разрази малко преди единайсет. Брилянтни светкавици като от разтопено сребро просветваха и трещяха из продраното небе, разкривайки на Джоуи потрепващото му отражение в прозореца. Първите едри дъждовни капки заудряха по прозореца, а призрачното отражение на Джоуи се разтече пред очите му.

Към дванайсет и половина Джоуи стана и отиде да си легне. Стаята му бе тъмна като въглищна мина, но и след двайсет години той не се нуждаеше от лампа, за да се ориентира. Помнеше напукания балатум, кръглата черга, която майка му бе изтъкала, тясното легло с желязна табла над главата и самотното нощно шкафче. В ъгъла имаше старо изподраскано бюро, на което си беше писал домашните като ученик, а когато беше на осем или девет, бе сътворил и първите си разкази за вълшебни царства, за чудовища и за пътешествия до Луната.

Като малък обичаше да чете и мечтаеше да стане писател. Това бе едно от малкото неща, в които не успя да се провали през последните

двайсет години, защото така и не се опита. След онзи октомврийски уикенд през 1975 година Джоуи измени на навика си да пише разкази и заряза мечтата си.

Сега леглото не беше покрито с плюшена кувертюра както тогава, всъщност дори не бе постлано с чаршафи. Джоуи бе прекалено изморен, за да търси постелки.

Изпъна се по гръб върху голия дюшек, без да сваля ризата и дънки-те, без дори да си направи труда да събуе обувките. В тъмнината се разнесе познатият мек звук от поскърцването на разхлабените пружини.

Въпреки умората не му се спеше. Бутилката „Джак Даниелс“ не му помогна да се успокои и не прогони страховете му. Чувстваше се уязвим. В съня си щеше да бъде безпомощен.

Обаче се налагаше поне да се опита да поспи. След малко повече от дванайсет часа щеше да погребва баща си и трябваше да възстанови силите си. Занесе креслото до вратата, наклони го и пхна облегалката му под топката на бравата – простичка, но доста ефикасна барикада.

Стаята му се намираще на втория етаж. През прозореца и трудно би могъл да се вмъкне някой неканен гост. Пък и прозорецът беше затворен.

Сега вече дори и да заспеше дълбоко, никой нямаше да успее да се вмъкне в стаята, без да го усети. Никой. Нищо.

Излегна се отново и се заслуша в трополенето на дъждовните капки по покрива. Ако някой се прокрадаваше в къщата в този момент, Джоуи нямаше да го чуе заради оглушителния тътен на бурята.

– Шанън – измърмори той, – откачаш на стари години.

Дъждът, който наподобяваше церемониални погребални барабани, съпроводи Джоуи в пътя му към още по-непрогледен мрак.

В съня си Джоуи лежеше в леглото до мъртва жена, облечена в странна прозрачна одежда, подгизнала от кръв. „Искаш ли да ме любиш? – питаше го тя. – Никой няма да узнае. Дори аз не мога да те издам. Не съм само мъртва, сляпа съм.“ Тогава тя извърна лице към него и той видя, че очите и ги няма. В зеещите очни ябълки зърна най-непрогледната тъма, която можеше да съществува. „Твоя съм, Джоуи. Твоя.“

Събуди се не с писък, а със стон на неизмерима горест. Седна на крайчеца на леглото и зарови лице в шепи, хлипайки тихо.

Макар че беше замаян и му се гадеше от изпития алкохол, Джоуи проумя, че реакцията му е доста странна. Въпреки че сърцето му препускаше от ужас, мъката му бе по-силна от страха. Не познаваше мъртвата жена, тя бе просто страшилище, родено от пианството и

недоспиването. Предишната вечер, потресен от новината за смъртта на баща си и уплашен от пътуването до дома, Джоуи почти не беше спал. Сега заради умората и уискито сънищата му бяха прокълнати да приютят смразяващи кръвта чудовища. Мъртвата обаче беше само един гротесков кошмар. Ала споменът за безоката жена остави у Джоуи тягостното усещане за загуба, тежка като воденичен камък.

Според светещия циферблат на часовника му часът бе три и половина през нощта. Беше спал по-малко от три часа.

Мракът все още притискаше стъклата на прозореца, а безкрайните конци на дъжда се разплитаха в нощта.

Джоуи стана и отиде до бюрото, на което беше оставил недовършената бутилка „Джак Даниелс“. Още една глътка нямаше да му навреди. Нуждаеше се от нещо, за да изкара до сутринта.

Докато отваряше бутилката, Джоуи беше обхванат от необяснимо желание да отиде до прозореца. Нещо го привличаше като силен магнит, но той се съпротивляваше. Страхуваше се, че от другата страна на мокрото стъкло може би ще види как мъртвата жена лети цял етаж над земята – руси коси, заплетени и мокри, зейнали очни ябълки, по-мрачни от нощта, прозрачна кървава роба, протегнати ръце в безмълвна молба да отвори прозореца и да се втурне в бурята заедно с нея.

Беше убеден, че тя наистина се носи в дъжда като призрак. Дори не се осмеляваше да погледне към прозореца. Ако я погледнеше дори за миг, тя щеше да го сметне за покана да влезе в стаята му Също като вампир тя можеше да потропа на стъклото и да помоли да я пусне вътре, ала непоканена нямаше да посмее да влети.

Тръгна към леглото с бутилката уиски в ръка, Джоуи извърна очи от това страшно, рамкирано късче от нощта. Зачуди се дали е мъртвопиян, или губи разсъдък си. За своя изненада затвори бутилката, без да отпие.

3

На сутринта дъждът спря, но небето си остана мрачно.

Джоуи не страдаше от махмурлук. Успяваше да избегне неприятностите. Всеки ден взимаше витамин В-комплекс, за да си набави унищоженото от алкохола; липсата на витамина беше основната причина за махмурлука. Знаеше всички номера. Пиенето му беше методично и организирано, отнасяше се към него като към професия.

Намери си закуска в кухнята – парче кейк и половин чаша портокалов сок.

Изкъпа се и облече единствения си костюм с бяла риза и тъмночервена вратовръзка. Не беше го слагал от пет години. Дрехите висяха на тялото му. Ризата му беше по-голяма с два номера. Джоуи изглеждаше като петнайсетгодишно момче, навлякло костюма на баща си.

Сигурно заради наливането с алкохол метаболизмът му се беше ускорил и той изгаряше всичко, което хапнеше или пийнеше. През декември винаги откриваше, че е отслабнал с половин килограм. След около сто и шейсет години щеше да се стопи съвсем и да се разтвори във въздуха. В десет часа Джоуи отиде в погребално бюро „Девоковски“ на Мейн Стрийт.

Луис Девоковски беше погребалният агент на Ашървил от трийсет и пет години. Той не беше хилав, с жълтеникав тен и прегърбени рамене, както комиксите и филмите представяха хората от неговия занаят, а беше набит, с румени бузи и черна коса. Изглеждаше така, сякаш работата с мъртвите се препоръчва за дълголетие и добро здраве.

– Джоуи.

– Господин Девоковски.

– Толкова съжалявам.

– Аз също.

– Половината град дойде на поклонението снощи.

Джоуи нищо не каза.

– Всички обичаха баща ти.

Джоуи се боеше, че гласът му ще му изневери.

– Ще те отведе при него – рече Девоковски.

Залата за поклонения представляваше тихо помещение с виненочервени килими и завеси и бежови стени, с приглушено осветление. Букети от рози се мяркаха в сенките на полумрака и въздухът беше напоен

с аромата им.

Ковчегът беше красив, с полирани медни дръжки. Джоуи беше инструктирал господин Девоковски да осигури най-доброто. Пи Джей щеше да поиска точно това – а и без това щеше да се плаща с неговите пари.

Джоуи се приближи към подиума с колебливостта на човек, сънуващ, че надниква в ковчег и вижда себе си.

В този ковчег обаче лежеше и почиваше в мир Дан Шанън, облечен в тъмен костюм и положен в легло от кремав сатен. Изминалите две десетилетия явно не бяха го пощадили. Дан Шанън изглеждаше смачкан от живота, остарял от грижи и доволен, че краят е настъпил.

Девоковски напусна стаята, за да остави Джоуи насаме с баща му.

– Съжалявам – прошепна Джоуи. – Съжалявам, че никога не се върнах, че повече не ви видях с мама.

Докосна колебливо бледото лице на баща си. Беше студено и сухо. Отдръпна ръка и отново зашепна:

– Поех по грешния път. По една непозната магистрала... и някак... нямаше връщане назад. Не знам защо, татко. Аз също не го разбирам.

Известно време не можеше да продума.

Ароматът на розите като че стана по-тежък.

Дан Шанън можеше да мине за миньор, макар че никога не бе работил в мините. Беше с едро лице и груби черти. Имаше широки плещи, силни, четвъртити пръсти и ръце, нашарени от белези. Баща му беше автомеханик, и то добър, но никога не бе имал достатъчно работа.

– Заслужаваше добър син – най-сетне рече Джоуи. – Добре, че имаш двама синове, нали? – Затвори очи. – Съжалявам. Господи, толкова съжалявам.

Сърцето го заболя от разкаянието и натежа като желязна наковалня в гърдите му, ала разговорите с мъртвите не осигуряваха опрощение. Дори и Господ не можеше да му даде прошка сега.

Щом Джоуи напусна помещението за поклонения, господин Девоковски го посрещна в предверието на погребалния дом.

– Пи Джей научи ли вече?

Джоуи поклати глава:

– Не успях да го открия.

– Как така не си успял? Та той ти е брат – рече Девоковски и за миг, преди да си възвърне израза на печално състрадание, подходящ за директор на погребален дом, презрението му стана явно.

– Той много пътува, господин Девоковски, Вие знаете това. Вечно е

на път, в движение, изследва. Вината не е моя... че не мога да се свържа с него.

Девоковски неохотно кимна:

– Преди няколко месеца четох в „Пийпъл“ за него.

Пи Джей беше типичният писател, разкриващ живота на пътуващия човек.

– Трябва да си дойде у дома поне за малко. Може би и да напише още една книга за Ашървил. Още държа на мнението си, че онази книга е най-добрата му. Когато научи за баща ви, горкичкият Пи Джей ще бъде съсипан. Той много го обичаше.

„И аз го обичах“ – помисли си Джоуи, но не го изрече на глас. Като се имаха предвид постъпките му през последните двама месеца, Девоковски нямаше да му повярва. Ала той наистина обичаше баща си. Господи, истина беше. Майка си – Катлийн – също беше обичал, макар че не отиде на погребението ѝ.

– Пи Джей дойде на гости през август. Остана около седмица. Баща ти го водеше навсякъде. Беше много горд с него.

По коридора се зададе помощникът на Девоковски – напрегнат младеж в тъмен костюм. Заговори с добре отрететиран шепот:

– Сър, време е да транспортираме покойника в църквата.

Девоковски погледна часовника си. Сетне попита Джоуи:

– Ще дойдеш ли на службата?

– Да, разбира се.

Погребалният агент кимна и се извърна, демонстрирайки мнението си, че точно този син на Дан Шанън не е заслужил правото да добави „разбира се“ към отговора си.

Навън небето приличаше на опожарено – овъглено и покрито с дебел слой сива пепел.

Джоуи се надяваше, че няма да завали по време на службите в църквата и край гроба. Докато вървеше към колата си, зърна как капакът на багажника внезапно се открехна с десетина сантиметра. Отвътре към него вяло се протегна една слаба ръка, сякаш с отчаяние, умолявайки. Ръка на жена. Палецът беше счупен и висеше под странен ъгъл, от изтръгнатите нокти капеше кръв. Ашървил сякаш попадна в мрежата на черна магия. Вятърът замря. Облаците, които нахлуваха от северозапад, изведнъж се спряха неподвижни и небето заприлича на подземния таван на ада. Всичко беше безжизнено. Възцари се тишина. Джоуи се вцепени от ужас. Помръдваше само ръката, живееше само ръката и в света, превърнал се в каменен, значение имаше само покъртителният жест за

спасение.

Джоуи не можеше да понесе гледката на люшкащия се палец, на изтръгнатите нокти, на капещата кръв, но нещо го заставяше да се взира. Знаеше, че това е жената в прозрачна роба, че тя е излязла от съня му и сега е в света на будните, макар и да бе невъзможно.

Протягайки се извън мрака на багажника, ръката бавно се обърна с дланта нагоре. В средата се виждаше кърваво петно и прободна рана, може би от пирон.

Странно, но щом Джоуи затвори очи, за да избяга от ужаса пред себе си, пред очите му изникна църквата „Богородични мъки“. Звънливото биене на свещените камбани изведнъж разчупи тишината, ала звукът не бе истински в октомврийския следобед, а съществуваше само в паметта на Джоуи – звук от утринните служби в миналото. „Заради вината ми, моята вина, моята вина, толкова тежка вина.“ Зърна потирите, сияещи от светлината на свещите. Свещеникът държеше нафората във високо вдигнатата си ръка. Джоуи се напрегна, за да улови мига на превръщането. Мигът, в който надеждите се оправдаваха, а вярата се награждаваше. Мигът на тайнството: виното – в кръв. „Има ли надежда за света, за изгубените души като мен?“

Образите, които си представяше, станаха толкова непоносими, колкото и гледката на окървавената ръка, затова Джоуи отвори очи. Ръката я нямаше. Капакът на багажника беше затворен. Вятърът отново фучеше и облаците от северозапад подновиха пътя си, в далечината изляя куче.

В действителност капакът не се бе отварял, а онази ръка не се бе протягала към него.

Джоуи повдигна длани и се втрени в тях, сякаш принадлежаха на някой непознат. Трепереха неудържимо.

Алкохолен делириум. Тръпките. Виденията за неща, изпълзяващи от стените. В този случай – от багажника на кола. Всички пияници страдаха от тях от време на време – особено когато се опитваха да зарежат бутилката.

В колата Джоуи извади плоската бутилчица от вътрешния джоб на самото си. Втрени се в нея и дълго остана така. Най-накрая отвъртя капачката, вдъхна аромата на уискито и поднесе бутилката към устните си.

Или беше стоял твърде дълго като хипнотизиран, зяпнал багажника, или бе държал манерката страшно много, опитвайки се да устои на нуждата да отпие, защото изведнъж осъзна, че катафалката тръгна, зави

надясно и потегли по пътя към църквата. Значи бе изминало много време – бяха пренесли ковчега на баща му от залата за поклонения до погребалната кола. Искаше да бъде трезвен на службата. Без да отпие, затвори капачката и прибра бутилката в джоба си.

Запали колата, настигна катафалката и я последва до църквата.

Докато караше, на няколко пъти му се стори, че в багажника нещо мърда. Приглушеното потропване на един палец. Трополене. Слаб, студен, глух стон.

4

Помнеше „Богородични мъки“ – тъмното дърво, лакирано с любов и полирано до нежен блясък, прозорците със стъклописи, очакващи появата на слънцето, за да блеснат над пейките в църквата ярките образи на състрадание и избавление; сводестите куполи чезнеха в сенките; въздухът се носеше на благоуханни талази; дървенията, боядисана в бледожълто; тамяна; топящите се свещи.

Джоуи седна на най-задната пейка с надеждата, че никой няма да го познае. Вече нямаше приятели в Ашървил. А и без солидна глътка от бутилката в джоба си не бе готов да понесе погледите, изпълнени с укор и презрение, които знаеше, че ще срещне, и които заслужаваше.

Повече от двеста души дойдоха за службата и на него му се стори, че настроението е много по-мрачно, отколкото се очакваше за едно погребение. Дан Шанън бе обичан и харесван, щеше да липсва на мнозина.

Много от жените бършеха очите си с кърпички, но мъжете не проронваха сълза. В Ашървил мъжът никога не плаче на обществено място – и много рядко насаме. Макар никой да не работеше в мините вече от двайсет години, мъжете бяха синове на миньори, които живееха в очакване да се случи трагедия с близки и приятели в минните галерии, в очакване на ужасна експлозия или на рано появила се белодробна болест. Тези хора не само ценяха стоицизма, но и не можеха да живеят без него.

Дръж чувствата за себе си. Не натоварвай приятелите и семейството си със собствената си мъка и терзание. Търпи. Това бе кредото на Ашървил и то бе по-силно от онова, което пасторът, църквата „Богородични мъки“ и двухилядолетната религия проповядваха.

Литургията бе първата, на която Джоуи присъстваше от двайсет години. Като се имаше предвид твърдата вяра на енориаршите, службата явно беше традиционна, проведена на латински с много финес и красноречие, за разлика от тенденциозността, на която църквата се бе поддала през шейсетте години. Красотата на месата не докосна сърцето му, не го стопли. Със своите действия и желания през изминалите години Джоуи сам се беше лишил от красотата на вярата и сега гледаше на нея отстранно, както човек се любува на хубава картина през витрината на някоя галерия, чието стъкло изкривява образа. Службата бе красива, но със студена красота. Като зимна светлина, отразена от лъскава стомана.

Като поглед към миналото.

От черквата Джоуи се отправи към гробището. То се намираше на един хълм. Тревата все още бе зелена и покрита с килим от листа, които шумоляха под обувките му. Щяха да положат баща му до покойната Катлийн. Върху двойната надгробна плоча още не бе гравирано второто име. Когато за пръв път се изправи край гроба на майка си и видя датите, изсечени в гранита, Джоуи не почувства изведнъж реалността на случилото се с нея. През последните шестнайсет години той чувстваше изключително остро загубата на майка си. Всъщност беше я загубил преди двайсет години, когато я видя за последен път.

Катафалката спря близо до гроба. Луи Девоковски и помощникът му организираха спускането на ковчега.

Отвореният гроб, очакващ Дан Шанън, бе заобиколен от черни платна, но не за да осигури безопасност, а за да спести на почувствителните гледката на отвесните стени гола земя и да ги предпази от суровата реалност на опелото, което щеше да бъде отслужено. Гробарят също беше постъпил дискретно и бе покрил купчините изкопана пръст с черни пластмасови плоскости, украсени с букети цветя и клончета зелена папрат.

Обсебен от желанието да се самонакаже, Джоуи пристъпи към зейналата дупка. Надзърна над черните покривала, за да види къде точно ще бъде погребан баща му.

На дъното на гроба в рохкавата пръст лежеше само наполовина заровено тяло, увито в изцапана с кръв мушама. Беше гола жена. Лицето не се виждаше. Само руса коса.

Джоуи отстъпи и се блъсна в останалите.

Не можеше да диша. Сякаш дробовете му бяха натъпкани с пръст от гроба на баща му.

Тържествено, също като гробовното небе, носачите пристъпиха напред и поставиха ковчега на специалната поставка.

Джоуи искаше да им изкрещи да погледнат там долу, да погледнат към дъното на ямата и да видят обвитата в мушама мъртва жена. Не можеше да говори.

Свещеникът пристигна, черното му расо и белият стихар се развяха от вятъра. Опелото започваше.

Когато ковчегът бъдеше спуснат в двуметровата пропаст върху мъртвата, а гробът – запълнен с пръст, никой нямаше да узнае, че жената е била там. За онези, които я обичаха и я търсеха отчаяни, тя щеше да бъде загубена завинаги.

Джоуи отново се опита да проговори, ала не успя да издаде дори звук. Целият се тресеше.

От една страна, осъзнаваше, че на дъното няма мъртва жена. Че беше привидение. Халюцинация. Алкохолен делириум. Като буболечките, които Рей Милънт виждаше да изпълзят от стените в „Изгубен уикенд“.

Ала въпреки това му се искаше да закрещи. Може би щеше да успее, ако можеше да разчупи задушавачата го стоманена тишина. Тогава щеше да изкрещи на всички да видят, да преместят ковчега и да погледнат в дупката, макар и да знаеше, че няма да намерят нищо и че всички ще го вземат за луд.

От гроба или от плодородната влажна пръст до него се разнесе мизерията на гниещи растения, която извика във въображението му всички онези малки, щъкащи същества, които живееха в почвата: бръмбари, червеи.

Джоуи се извърна от гроба, разбута стотината опечалени, които бяха дошли от църквата на гробищата, и се запрепъва надолу по хълма сред редовете гробове. Приюти се в колата си.

Внезапно дишането му се възобнови и гласът му се възвърна:

– О, Боже, о, Боже, о, Боже!

Сигурно полулягаше. Двайсет години пиянство бяха прецакали мозъка му. Прекалено много сиви клетки се бяха удавили в безконечната алкохолна баня.

Отдавна бе обречен и само глътка от любимия му грях можеше да го избави. Извади бутилката от джоба си.

Съзнаваше, че в момента се превръща в материал за едномесечни клюки, тъй като стреснатите опечалени край гроба сигурно бяха проследили с огромен интерес спънатия му полет надолу. Не се съмняваше, че много от тях са ядосани, че изпускат шоуто и че рискуват да си спечелят неодобрението на околните, поглеждайки към колата.

Джоуи не се интересува какво мислят другите. Вече не се интересува от нищо. Освен от уискито. Ала баща му все още не бе погребан. Беше си обещал, че ще остане трезвен, докато опелото свърши. Беше нарушил безброй много обещания през живота си, но по причини, които не можеше съвсем да обясни. Това обещание обаче бе много по-важно от останалите. Не отвори бутилката. Горе на хълма, под голите клони на дърветата, ковчегът бавно се спусна в нехаещата земя.

Скоро опечалените започнаха да се разотиват, взирайки се в колата на Джоуи с неприкрит интерес.

Когато свещеникът си заминаваше, вятърът завъртя мъртвите листа из гробището, сякаш душите на мъртвите се разгневиха заради нарушениия им покой.

Гръм се търколи по небесата. Беше първият от часове и напомни на насъбралите се да побързат към колите си.

Гробарят и помощникът му извадиха спускащата се поставка от гроба и пластмасовата оградка.

Когато бурята зафуча с нова сила, някакъв гробищен работник в жълт дъждобран смете цветята от могилката изкопана пръст.

Друг работник се появи с малко багерче. Машината беше боядисана в същия нюанс на жълтото като дъждобраните на служителите.

Преди бурята да наводни пресния гроб, работниците го засипаха и го утъпкаха.

– Сбогом – изрече Джоуи.

Трябваше да има усещане за край, за отминаването на един много важен момент от живота му. Ала се чувстваше единствено празен и незавършен. Не бе сложил край на нищо – ако въобще се бе надявал на това.

5

Завърнал се в дома на баща си, Джоуи слезе по тесните стълби от кухнята в мазето. Подмина пещта. Подмина и парното.

Вратата на старата стая на Пи Джей беше увиснала от влагата и времето. Изскърца и заора в прага, щом Джоуи я отвори със сила.

Дъждът блъскаше двата тесни прозореца в горния ъгъл на едната стена. Оскъдната светлина на бурното небе не разпръсна сенките. Джоуи натисна ключа и голата крушка на тавана светна.

Стаичката беше празна. Леглото и другите мебели бяха продадени преди много време, за да се вземе някой и друг долар. През последните две десетилетия, когато Пи Джей се прибираще вкъщи, спеше в стаята на брат си, понеже нямаше опасност той да си дойде и да стане така, че за него да няма постеля.

Прах. Паяжини. В основите на стените се тъмнееха петна от мухъл, приличащи на мастилени разливки, с които правеха психологическите тестове в днешно време.

Единствените доказателства за отдавнашното присъствие на Пи Джей бяха няколко филмови плаката, толкова грозни, че при вида им модерната реклама изглеждаше невероятно напреднала. Бяха закачени на стената с кабърчета и пожълтели с гнусния цвят на гнойта, ъгълчетата им бяха скъсани. Мечтата на Пи Джей в гимназията беше да се махне от Ашървил, да избяга от нищетата и да стане филмов режисьор.

– Обаче имам нужда от тези – бе казал веднъж на Джоуи, сочейки афишите, – за да ми напомнят, че успехът на всяка цена не си струва. В Холивуд човек може да забогатее и да стане известен дори и когато прави тъпанарски, лишени от всякакво творчество боклуци. Ако не успее с качествени, надявам се да имам смелостта да се откажа от мечтата си, вместо да започна да я продавам.

Или провидението не бе дало шанс на Пи Джей да се пробва в Холивуд, или пък той бе загубил интерес към режисурата някъде по пътя. Ирония бе, че той успя да стане известен писател, осъществявайки мечтата на Джоуи, след като брат му сам се отказа от нея.

Критиката обичаше Пи Джей. С помощта на непрекъснатите си разходки из Щатите напред-назад брат му успяваше да твори качествена проза с неподозирана дълбочина.

Джоуи завиждаше на брат си, но не го мразеше. Пи Джей

заслужаваше всяка отправена похвала и всеки долар от богатството си и Джоуи се гордееше с него.

Двамата бяха имали наистина силна и много здрава връзка като деца и сега продължаваха да бъдат близки, макар че общуваха най-вече по телефона, когато Пи Джей се обаждаше от Монтана или Кий Уест, или пък от някое малко и прашно градче в Тексас. Виждаха, се през три-четири години, когато пътят на Пи Джей му позволяваше да се отбие без предупреждение при брат си. После той продължаваше вечното си пътешествие.

Никои на този свят не означаваше толкова много за Джоуи както Пи Джей и това нямаше да се промени. Чувствата, които изпитваше към по-големия си брат, бяха сложни и никога нямаше да успее да ги обясни.

Дъждът смазваше поляната пред приземните прозорци на стаичката. Във висините, така далече от хората, сякаш бяха в друг свят, отекваха нови гръмотевици.

Джоуи беше слязъл в мазето за буркан. Ала стаята бе съвсем празна, ако не се брояха плакатите.

На циментовия под до крака на Джоуи се появи тлъст, черен паяк. Гадинката забърза нанякъде.

Джоуи не го стъпка. Загледа как паякът припряно търси скривалище и най-накрая го откри в една пукнатина.

Загаси лампата и оставяйки вратата широко отворена, се върна в помещението с пещта.

Когато заизкачва стълбите и стигна пред вратата на кухнята, Джоуи изведнъж си промърмори:

– Буркан? Какъв буркан?

Объркан, той се спря и погледна надолу към мазето.

Буркан с нещо? Буркан за нещо?

Не можеше да се сети защо му е притрябвал буркан и какъв точно беше търсил. Още един признак на деменцията. Прекалено дълго изкара без пиене.

Изтормозен от постоянното объркване и дезориентация, които го преследваха още от пристигането му в Ашървил, Джоуи се върна в кухнята, след като загаси лампите в мазето.

Багажът му, стегнат и готов, го очакваше в дневната. Той изнесе куфара на верандата, заключи входната врата и пхна ключа под изтривалката, където го бе намерил преди по-малко от денонощие.

Нещо изръмжа зад гърба му и той се обърна, за да се изправи срещу

мокро от дъжда черно куче, което стоеше на стъпалата на верандата. Очите му бяха свирепи и жълти като серните огньовете във въглищните мини, то се зъбеше срещу него.

– Махай се – рече му Джоуи меко, а не заплашително. Кучето изръмжа отново и се приведе, сякаш смяташе да се нахвърли върху него.

– И твоето място не е тук; също като мен си – каза Джоуи, без да отстъпва.

Кучето се обърка, потрепери и си тръгна.

Джоуи застана на най-горното стъпало с куфара в ръце и се загледа след кучето, което се отдалечаваше в сивия дъжд и малко по малко избледня като мираж. Когато се изгуби зад ъгъла, Джоуи лесно можеше да убеди себе си, че то е било поредната халюцинация.

6

Адвокатът въртеше бизнеса си от кантората на втория стаж на една тухлена сграда на Мейн Стрийт, точно над „Старата градска таверна“. Барът не работеше в неделя следобед, но малките неоновы надписи на „Ролинг Рок“ и „Пабст Блу Рибън“ светеха на витрината и оцветяваха дъждовните капки по прозореца в зелено и синьо.

Кантората на Хенри Кадински се помещаваше в две стаи в един зле осветен коридор, приютяващ още и фирма за недвижими имоти, и зъболекарски кабинет. Вратата на приемната стоеше отворена. Джоуи пристъпи вътре и рече:

– Ехо, има ли някой?

Вътрешната врата бе откряната и отвътре се чу:

– Заповядай, Джоуи.

Вътрешната стая беше по-голяма от приемната, но все пак бе доста скромна по размери. Книги по право бяха наредени по рафтовете на две от стените, а на третата бяха закачени накриво две дипломи. Над прозорците се спускаха щори от дървени летви и разкриваха хоризонтални ленти от дъждовния ден. Бяха от щорите, които не се произвеждаха вече поне от петдесет години.

В стаята имаше две еднакви махагонови бюра. Преди време Хенри Кадински делеше кабинет с баща си Лев – градският адвокат преди Хенри. Лев почина, когато Джоуи завършваше гимназията. Неизползвано, но добре излъскано, бюрото стоеше като паметник.

Хенри остави лулата си в голям кристален пепелник, изправи се и стисна ръката на Джоуи.

– Видях те на службата в църквата, но не исках да се натрапвам.

– Не забелязах... никого – отвърна той.

– Как си?

– Добре. Добре съм.

Двамата постояха, без да знаят какво да си кажат. Сетне Джоуи се настани в едно от големите кресла срещу бюрото.

Кадински седна в своето кресло и взе лулата си. Хенри минаваше петдесетте, беше слаб с изпъкнала адамова ябълка. Главата му изглеждаше прекалено голяма за тялото и тази несъразмерност се подчертаваше от линията на косата, която се бе отдръпнала на петнайсетина сантиметра над веждите. Зад дебелия стъкла на очилата лешниковокафявите

му очи изглеждаха добри.

– Намери ли ключа за къщата, където ти бях казал?

Джоуи кимна.

– Мястото май въобще не се е променило, нали? – попита Хенри.

– Не много. Всъщност – никак.

– През по-голямата част от живота си баща ти нямаше много пари за харчене, а когато най-накрая получи някакви, не знаеше какво да ги прави – рече адвокатът. – Дан направо побъркваше Пи Джей, защото не харчеше много от онова, което брат ти му прашаше.

Джоуи се размърда неспокойно на мястото си.

– Господин Кадински... не разбирам защо съм тук. Защо искахте да се видим?

– Пи Джей още ли не е разбрал за баща ви?

– Оставих няколко съобщения на телефонния му секретар в апартамента в Ню Йорк. Обаче той не живее там в истинския смисъл на думата. Само за около месец и нещо в годината.

Въпреки книгите и дипломите стаята не приличаше много-много на адвокатска кантора. Беше уютна, небрежно елегантна, но уютна. Отпуснат в стола си, на Хенри Кадински, изглежда, му беше удобно да бъде адвокат, също както на човек му е удобно да си седи по пижама.

– Понякога Пи Джей не прослушва съобщенията си по цяла седмица или дори повече – добави Джоуи.

– Странен начин да живееш – почти непрекъснато на път. Но на него май му харесва.

– Така преуспява.

– Което личи и от прекрасните му книги.

– Да.

– Много харесвам книгите му.

– Почти всички ги харесват.

– В тях има едно чудно усещане за свобода, такава... такава одухотвореност.

– Господин Кадински, времето е ужасно. Искане ми се да стигна в Скрантън колкото се може по-скоро. Трябва да хвана сутрешния полет.

– Да, разбира се – рече адвокатът и внезапно се превърна в самотен, дребничък мъж, който се бе надявал на приятелски разговор.

Докато адвокатът отваряше чекмеджето с документи и ровеше за нещо, Джоуи забеляза, че една от дипломите е от факултета по право в Харвард. Беше доста странно, че адвокатът на едно малко градче от въгледобивната провинция е завършил такъв университет.

Освен това не всички книги по лавиците бяха свързани с правото. Много от тях бяха философски Платон. Сократ. Аристотел. Кант. Августин. Шопенхауер. Хайдегер. Хобс и Франсис Бейкън.

Може би на Хенри Кадински не му стигаше да бъде провинциален адвокат, ала бе приел участието си с примирение, привлечен първоначално от баща си, а впоследствие оставил се на навика.

Понякога в пиянския унес Джоуи лесно забравяше, че не е единственият, чиито най-свидни мечти не са осъществени.

– Ето завещанието и последната воля на баща ти – рече Кадински, разтваряйки някаква папка на бюрото си.

– „Четене на завещание?“ – попита Джоуи, – Не трябва ли Пи Джей да присъства, не аз?

– Напротив. Пи Джей няма нищо общо. Баща ви е оставил всичко на теб.

Сърцето на Джоуи се сви болезнено от чувството за вина.

– Защо го е направил?

– Ти си му син. Защо да не го прави?

Джоуи реши да погледне адвоката в очите. В този ден, макар за пръв и последен път, искаше да бъде честен по този въпрос, да се държи с достойнство, както баща му би одобрил.

– И двамата сме наясно с отговора, господин Кадински. Аз разбих сърцето му. Разбих сърцето и на мама. Повече от две години тя боледува, ала аз дори не я посетих. Никога не подържах ръката и, нито утеших баща си. Не го посетих нито веднъж през последните двайсет години от живота му. Обадох се по телефона може би шест-седем пъти и нищо повече. През повечето време той дори не знаеше как да се свърже с мен, понеже не винаги му давах адреса и телефона си. Когато пък съобщавах телефона си, винаги държах включен телефонния секретар, за да не ми се налага да вдигам. Бях неблагодарен син, господин Кадински. Аз съм пияница, пълен боклук и неудачник и не заслужавам никакво наследство, колкото и малко да е то.

Изглежда, Хенри Кадински изпита съжаление да слуша как човек се самобичува толкова безжалостно:

– Сега не си пиян, Джоуи. И мъжът, който седи пред мен, не е лош по душа.

– До довечера ще бъда пиян, сър, бъдете сигурен – тихо отвърна Джоуи. – А ако не можете да прозрете истинската ми същност, значи не умеете да преценявате хората. Вие въобще не ме познавате и да знаете, че това е благословия.

Кадински постави лулата си в пепелника и рече:

– Е, баща ти не е бил злопаменен. Искаше всичко да остане на теб.

Като се изправи на крака, Джоуи рече:

– Не. Не мога да го приема. Не го искам – добави и тръгна към вратата.

– Почакай, моля те.

Джоуи спря и се обърна към адвоката:

– Времето е отвратително, а на мен ми предстои дълъг път през планините до Скрантън.

Все още отпуснат в креслото си, Хенри Кадински отново взе лулата си и попита:

– Къде живееш, Джоуи?

– Вие знаете. В Лас Вегас. Нали точно там ме открихте.

– Имам предвид къде в Лас Вегас?

– Защо питате?

– Защото съм адвокат. Животът ми минава в задаване на въпроси и е трудно да се освободя от навика. Ще ти се наложи да ме изтърпиш.

– Живея в каравана.

– В един от онези комплекси с обществени плувни басейни и тенискортове?

– Със стари каравани – без заобикалки отвърна Джоуи. – Ама наистина стари.

– Ами басейн? А тенискорт?

– По дяволите, няма дори трева.

– Как си изкарваш прехраната?

– Аз съм крупие на блекджак. Понякога и на рулетките.

– Постоянно ли работиш?

– Само когато имам нужда.

– Когато пиянството не ти пречи ли?

– Когато мога – поправи се Джоуи, сещайки се за обещанието, което си беше дал – да бъде честен. – Парите са добри, особено с бакшишите от играчите. Мога да поспестя нещо за... моментите, когато се налага да прекъсна работа. Оправям се.

– Но при твоята трудова характеристика, нали вечно се местиш, вече не си намиращ лесно работа в новите лъскави казина.

– Рядко – съгласи се той.

– И всяка следваща работа е в по-западно казино в сравнение с предишното.

– За човек, който преди малко бе толкова добре настроен, сега

определено проявявате жестокост.

Хенри се изчерви:

– Извинявай, Джоуи, просто се опитвам да ти намекна, че не си в положение да обърнеш гръб на това наследство.

Той остана непреклонен:

– Не го заслужавам, не го искам, няма да го приема. Точка по върсо. Освен това никой няма да купи старата къща, а и съм повече от убеден, че никой няма да иска да се премести да живее там.

Потупвайки документите в отворената папка, адвокатът каза:

– Стойността на къщата е несъществуваща. Прав си. Къщата и покъщината обаче не са основното в това завещание, Джоуи. Има и повече от половин милион долара ликвидни авоари – имам документи за влоговете на баща ти.

Устата на Джоуи изведнъж пресъхна. Сърцето му заби силно. Адвокатската кантора изведнъж освободи скритата досега тъма, която започна да се надига около него.

– Това е невъзможно. Татко беше беден човек.

– Но брат ти отдавна забогатя. Вече около четиринайсет години всеки месец като по часовник изпраща на баща ти чек. По хиляда долара. Нали ти казах, че Пи Джей се сърдеше за това, че баща ти почти нищо не харчеше. Общо взето, Дан почти винаги просто влагаше парите и макар че bankerите наричат това чудото на влога – капиталът нарастваше.

Гласът на Джоуи затрепери:

– Парите не са мои. На Пи Джей са. Откъдето дошло, там и отишло.

– Но баща ви ги остави на теб. Всичките. Завещанието му е легален документ.

– Дайте ги на Пи Джей, когато се появи – настоя той и отново се отпрати към вратата.

– Предполагам, че Пи Джей ще уважи желанието на баща ти. Ще каже, че ти трябва да вземеш парите.

– Няма да ги взема, няма – повиши тон Джоуи.

Кадински го настигна в приемната, дръпна го за ръката и го задържа с думите:

– Джоуи, не е толкова лесно.

– Напротив.

– Ако наистина не ги искаш, значи трябва да откажеш да изпълниш завещанието.

– Отказвам се. Вече се отказах. Не ги искам.

– Трябва да изготвим документ, да го подпишем, да го заверим нотариално.

Въпреки че денят беше студен, а и кантората беше в северното крило на сградата, Джоуи се изпоти.

– Колко време ще отнеме изготвянето на документите? – попита той.

– Ако дойдеш, утре следобед...

– Не – сърцето му биеше силно. – Не, сър, не оставам и една нощ тук. Отивам в Скрантън. Имам полет до Питсбърг на сутринта. Оттам – право във Вегас. Чак до Вегас. Пратете ми документите по пощата.

– Така може би е по-добре. Ще имаш възможност да помислиш и да промениш решението си.

Джоуи вече не откриваше топлина в очите на адвоката. Вместо нея долови лукавството на купувача на души, на нещо зло с очи, които на различна светлина блестяха със сярно-жълт цвят също като на кучето, което го предизвика на верандата.

Джоуи изтръгна ръката си от Хенри, блъсна го настрана и паникьосан затича към вратата.

Зад гърба му Кадински извика:

– Джоуи, какво става с теб?

– Стой далеч от мен – изкрещя той.

Щом стигна до стълбището, спря толкова рязко, че за малко щеше да падне. Сграбчи парапета на извитите стълби.

В подножието на стръмното стълбище лежеше мъртвата блондинка, увита в мушам. Мушамата беше стегнала голите ѝ гърди. Зърната се виждаха, но лицето – не.

Гадната ѝ ръка се бе освободила от ужасното покривало. Макар и мъртва, жената умолително протегна ръка към него. Джоуи не понасяше гледката на обезобразената ръка, на кръвта, на дупката от пирон в деликатната длан. Ала най-много се ужасяваше, че жената може да проговори зад найлоновия си воал, че ще му каже неща, които той не би трябвало да научава, които не трябва да научава.

Джоуи се извърна от жената и се втренчи в стаята, от която беше излязъл.

– Джоуи?

Хенри Кадински стоеше точно пред него в оскъдно осветения коридор. Сенките сякаш се полепваха по него – с изключение на дебелите лещи на очилата му, които блестяха на жълтата светлина на лампата. Препречваше пътя му. Приближаваше се. Нетърпелив отново да

предложи сделката си.

Като обезумял за чист въздух и освежаващ дъжд, Джоуи се извърна от Кадински и се върна на стълбището.

Блондинката още лежеше просната долу, протегна ръка, разтвори длан, молейки мълчаливо за нещо, може би за милост.

– Джоуи?

Гласът на адвокатата. Току зад гърба му.

Джоуи се запуска по стълбите, отначало нерешително, после по-бързо, сещайки се, че ще настъпи мъртвата, ако тя наистина е там, че ще трябва да я ритне, ако се опита да го сграбчи. Той взимаше по две стъпала наведнъж; без дори да се хваща за парапета. Тя все още лежеше там, осем стъпала по-надолу, шест, четири, протягаше се към него. Джоуи изпищя, щом достигна последното стъпало, и мъртвата жена изчезна. Тичешком прекоси освободеното от нея пространство, блъсна вратата и олюлявайки се, се изправи на тротоара пред „Старата градска таверна“.

Вдигна поглед към оцветения от неоновите надписи дъжд, толкова студен, че скоро можеше да се превърне в суграшица. За секунди Джоуи стана вир-вода, но не се чувстваше напълно чист.

В колата той затършува под седалката на шофьора за малката бутилка.

Дъждът не можа да го очисти отвътре. Джоуи беше дишал въздуха на изкушението, беше го поглъщал. Уискито имаше голяма антисептична сила. Отвори бутилката и отпи голяма глътка. И още една.

Задави се и опитвайки се да си поеме дъх, затвори бутилката, уплашен, че ще я изпусне и ще разлее ценната течност.

Кадински не го последва в бурята, ала Джоуи не желаше повече да се бави. Запали колата и се отдалечи от тротоара, разписка водата от една огромна локва и потегли по Мейн Стрийт към края на града.

Не му се вярваше, че ще му бъде позволено да си замине. Нещо щеше да го спре. Колата щеше да се задави, да забуксува и после да откаже, да запали. На пресечката колите от насрещното щяха да се врежат в него, въпреки че сега улиците изглеждаха пусати. Мълния щеше да удари някой телефонен стълб и да го повали наред пътя. Нещо щеше да предотврати заминаването му от града. Джоуи се намираще в прегръдката на ужасно суеверие, от което не можеше да се отърси и което не можеше да обясни. Въпреки зловещите си предчувствия обаче той безпрепятствено достигна края на града и излезе от Ашървил. Мейн Стрийт се превърна в междуградско шосе. Гори и поля заместиха скупчените потискащи сгради на родния му град.

Все още треперещ от страх, Джоуи шофира близо два километра, преди да осъзнае колко странно бе реагирал на предложението да получи половин милион долара. Нямахте представа защо падналото сякаш от небето богатство го ужасява, не знаеше защо късметът, който имаше, лесно го убеждаваше, че душата му е в опасност.

В края на краищата, като знаеше как беше живял досега, осъзна, че така или иначе е прокълнат да се продъни в ада, ако адът въобще съществува. Джоуи стигна отбивката, край която се срещаха три шосета. Право напред се простираше щатската магистрала – блестяща черна панделка на фона на падналия сумрак. Отляво беше пътят за градчето Коъл Вали.

Онази неделна вечер преди двайсет години, когато пътуваше към колежа, Джоуи беше решил да завие по пътя за Коъл Вали, виещ се през планините, след което се сливаше със стария междущатски път, наричан от местните Блек Холоу, оттам щеше да продължи на запад до магистралата „Пенсилвания“. Винаги избираше този маршрут, защото беше най-кратък.

Но онази вечер по причини, които така и не успяваше да си припомни, подмина пътя за Коъл Вали. Тогава продължи по шосето и заобиколи Блек Холоу и магистралата „Пенсилвания“. Тъкмо по това шосе катастрофира и оттогава нататък всичко се обърка.

Онази нощ Джоуи караше десетгодишния си форд мустанг модел 65, който с помощта на баща си бе спасил и поправил, след като предишният му собственик го бе закарал на гробището за коли. Господи, как обичаше този автомобил. Единственото красиво нещо, което някога бе притежавал, и най-важното – което със собствените си ръце бе върнал към живот.

Припомняйки си мустанга, Джоуи докосна челото си. Белегът беше само три сантиметра дълъг и почти не се забелязваше, но лесно се напипваше. Спомни си ужасяващото поднасяне, завъртането на колата по мокрото шосе, сблъсъка с табелата, пръсването на стъклото. Спомни си кръвта.

Сега седеше край отбивката, втренчил се в пътя за Коъл Вали, и осъзна, че ако поеме по него, както трябваше да направи през онази зловеща нощ преди много време, най-накрая ще му се удаде възможност да промени нещата. Щеше да си върне живота.

Идеята беше странна, може би също като онова суеверие, че нещо няма да го пусне да си замине от Ашървил, ала този път Джоуи не грешеше. Беше прав. Не се съмняваше, че му е даден втори шанс, знаеше,

че някаква висша сила се е задействала в октомврийския здрач, знаеше, че разкриването на причината за пропадналия му живот се крие някъде по онова планинско шосе и го знаеше, защото пътят към Коъл Вали беше затворен и разрушен още преди повече от деветнайсет години и все пак сега той го очакваше, също както през онази странна нощ. Шосето беше възстановено като с вълшебна пръчица.

7

Джоуи намали, задмина знака „стоп“ и паркира точно срещу началото на пътя за Коъл Вали. Загаси фаровете, но остави двигателя включен.

Под надвисналите клони на дърветата двете мокри асфалтови ленти постепенно чезнеха в нарастващия мрак сред сенки черни като нощта. Нападали листа отрупуваха тротоара и блестяха в мрака със странни светлини, като че сияеха. Сърцето му препускаше, биеше, блъскаше.

Джоуи затвори очи и се заслуша в дъжда.

Когато най-сетне отвори очи, беше почти убеден, че пътят ще е изчезнал, че е бил поредната халюцинация. Ала той си стоеше там. Двете ленти блестяха от сребърния дъжд. Листата, обагрени в червено и кехлибарено, блещукаха като пръснати скъпоценни камъни, примамаващи го да поеме през тунела от дървета в тъмата отвъд.

Невъзможно.

Но го виждаше с очите си.

Преди двайсет и една години в Коъл Вали едно шестгодишно момченце – Руди Демарко – беше пропаднало в пукнатина, зейнала внезапно под краката му, докато си играело в задния двор. Ужасена от писъка на детето си, госпожа Демарко изтичала навън и открила сина си в дълбока три метра яма, от дъното на която се издигали серни изпарения. Жената се хвърлила в дупката. Там било горещо като в сърцето на пъкъл. Било като в пещ. Крачетата на Руди се заклезили между нападалите камъни, а отровните изпарения прикривали неизвестния ад на дъното. Задушаваща се, замаяна, дезориентирана, госпожа Демарко издърпала сина си от капана, в който попаднал. Докато нестабилната земя под краката и се напуквала, тресяла и хлътвала, жената довякла Руди до някакъв наклон и панически започнала да дърпа детето нагоре. Земята пропаднала изведнъж и ямата се разширила, наклонената плоскост ужасяващо се сгромолясала надолу, ала жената успяла да издърпа детето си от горещите пари и да го положи на поляната. Дрешките му лумнали в пламъци. Майката легнала върху детето си и се опитала да задуши огъня, но и нейните дрехи се подпалили. Като притискала Руди към себе си и викала за помощ, тя се затъркаляла в тревата, за да угаси пламъците. Письците и звучали зловещо в тишината – Руди вече не плачел. По-голямата част от дрехите му изгорели, косата му – опърлена, лицето му

било обезобразено от ужасни мехури, а малкото му телце – обгорено. Три дни по-късно Руди Демарко починал от изгарянията в болницата на Питсбърг, където бил откаран с хеликоптер.

Шестнайсет години преди смъртта на детето местните живеели сред избиващите на повърхността подземни огньове, виещи се из минните галерии като антрацитни вени и артерии. Докато градските и щатските чиновници умували дали невидимите пожари ще изгорят от само себе си, докато спорели за различните възможности да ги потушат, докато пръскали цели състояния за скъпи консултации и безкрайни събрания, докато подхвърляли случая от една юрисдикция на друга, жителите на Коъл Вали не откъсвали поглед от мониторите, следящи за появата на карбон-моноксид, за да не бъдат обгазени от отровните пари, които се просмукували изпод основите на домовете им. Из града били пръснати вентилационни шахти над пожарищата с надеждата газът да бъде освободен и да бъде предотвратено образуването му в околните къщи или избиването му на детската площадка на началното училище. Трагичната гибел на Руди Демарко най-накрая принудила политиците и бюрократите да предприемат някакви мерки. Правителството изкупило най-застрашените домове, започвайки от онези, построени над най-горещите пожари, а после и домовете над по-слабите. През следващата година, докато къщите били изкупувани и жителите напусkali града, Коъл Вали се превърнал в град-призрак.

Онази октомврийска дъждовна вечер, когато Джоуи пое по грешния път, в Коъл Вали бяха останали само три семейства. По график предстоеше да се изнесат преди Деня на благодарността.

През онази година всички сгради в града бяха сринати с булдозери. Боклуците от развалините щяха да бъдат извозени. Улиците, надигнали се и напукани от скритите подземни пожари, щяха да бъдат затворени и разрушени. Полята и хълмовете щяха да бъдат озеленени, мините щяха да бъдат оставени да горят – някои твърдяха в продължение на сто или на двеста години, докато най-накрая въглищните залежи се изчерпеха.

Геолозите, минните инженери и чиновниците от Отдела по природни ресурси в Пенсилвания смятаха, че пожарите ще подкопаят площ от около хиляда акра – много по-голяма от тази, върху която се простираше Коъл Вали. Следователно и пътят към града щеше да спадне на много места и да се превърне в смъртна опасност за шофьорите. Преди деветнайсет години, когато градът бе заличен от лицето на земята, пътят към него също бе разрушен.

Когато Джоуи се връщаше в Ашървил преди ден, странното шосе

го нямаше. А сега го очакваше. Простираше се в дъждовния здрач към непозната нощ. Пътят, по който не бе поел. Джоуи отново извади бутилката. Беше я отворил, но не си спомняше как и кога.

Ако отпиеше от останалото уиски, шосето пред него можеше да изbledнее, да започне да се стопява и най-накрая да изчезне напълно. Може би бе глупаво да разчита на тайнствения втори шанс и на паранормалното спасение. Доколкото познаваше света, Джоуи знаеше, че ако включи на първа и поеме по непознатото шосе, ще промени живота си, но не за добро. Вдигна бутилката към устните си.

Гръм удари някъде в студените небеса. Барабаненето на дъжда се усили и Джоуи вече не чуваше ленивото бумтене на двигателя.

Ароматът на уискито бе сладък като спасение. Дъждът продължаваше да се лее. Изми и последната светлина от мрачното небе.

Макар че се бе скрил от дъжда, Джоуи не можеше да избяга от спускащия се мрак. Нощта нахлу в колата – познат спътник, с който бе прекарал безброй самотни часове в болезнени размисли за объркания си живот.

Джоуи и нощта бяха допивали заедно много бутилки уиски, след което той потъваше в тежък сън. Трябваше само да допие уискито и това опасно изкушение, което надеждата даваше, щеше да се изпари. Мистериозният път щеше да изчезне и тогава той щеше да продължи живота си. И макар и без никаква надежда, поне можеше да си го изживее спокойно, в благословен пиянски унес. Седя така дълго време. Искеше да пие, но не го направи, Джоуи не забеляза идващата зад него кола, докато фаровете и не блеснаха в задното стъкло на шевролета му. Светлината го оплиска, сякаш покрай него с пълна пара премина локомотив с едно-единствено огромно око като на циклоп. Джоуи погледна в огледалото за обратно виждане, ала ярката светлина го заслепи и той примигна.

Колата изрева и зави по пътя за Коъл Вали. Разплиска се много мръсна вода от локвите по пътя и Джоуи не успя да види каква е колата или да разгледа лицето на шофьора.

Когато пръските изтекоха, Джоуи свали стъклото на страничния прозорец. Другата кола намали. След около стотина метра стоповете светнаха и колата спря наред пътя.

– Не – промълви Джоуи.

Там, на пътя, червените стопове блестяха като очите на страховит демон, плашещи, но мамещи, ужасяващи, но хипнотизиращи.

– Не.

Джоуи се извърна и се взря в тъмната пелерина на нощта, за да зърне другия път – този, по който пое преди двацет години. Тогава това бе грешният път, но не и сега. В края на краищата сега той не пътуваше към колежа както тогава; сега беше четирийсетгодишен мъж, бързаш към Скрантън, за да хване сутрешния полет за Питсбърг.

На пътя за Коъл Вали стоповете на другата кола светеха. Колата го чакаше.

Скрантън. Питсбърг. Вегас. Караваната. Нищожен, но безопасен животец. Без надежда... обаче и без гадни изненади. Червени стопове. Фарове. Бляскащи сред потопа. Джоуи затвори бутилката, без да отпие. Пусна фаровете и превключи на скорост.

– Иисусе Христе, помогни ми.

Потегли по пътя за града.

Пред него другата кола тръгна отново. Бързо набра скорост.

Джоуи Шанън последва шофьора-привидение през завесата между реалността и някакво непознато място към вече несъществуващ град, към неизвестната съдба.

8

От вятъра и дъжда листата на надвисналите дървета се ронеха и падаха но пътя. Блъскаха се в стъклото на шевролета, задържаха се за миг подобни на прилепи с размахани крилца и после падаха, когато чистачките ги помитаха.

Джоуи запази дистанция от стотина метра зад другата кола и това му попречи да различи марката и модела. Каза си, че все още има време да обърне, да поеме по другия път и да отпътува за Скрантън, както беше планирал. Ала ако огледаше добре колата пред себе си, може би нямаше да има възможност да се върне. Интуитивно усещаше, че колкото повече научава за случващото се, толкова по-голямо ще е влиянието върху собствената му съдба. Километър след километър, той се отдалечаваше от истинския свят в тази непозната страна на вторите шансове и най-сетне пресечката с междущатското шосе щеше да престане да съществува в нощта зад гърба му.

След известно време колите се натъкнаха на бял плимут с две врати – кола, която Джоуи беше обожавал като дете, ала не бе виждал такава от цяла вечност. Беше се развалила и шофьорът бе спрял край пътя. Три сигнални ракети бяха запалени край плимута и на ярката им светлина дъждът заприлича на кървав порой – дело на мистично, тъмно тайнство.

Колата, която Джоуи бе следвал досега, намали и почти спря до плимута, после отново ускори.

Някакъв човек в черен дъждобран с качулка седеше край колата и държеше фенерче. Помаха на Джоуи, умолявайки го спре.

Джоуи се озърна към червените стопове на колата, която следваше. Тя скоро щеше да мине покрай едно възвишение и да изчезне от погледа му.

Минавайки покрай плимута, той видя, че човекът с дъждобрана е жена. Всъщност момиче. Поразително красиво момиче. На не повече от шестнайсет – седемнайсет години.

На светлината лицето и странно му напомни лика на Светата Дева от църквата „Богородични мъки“ в Ашървил. Понякога на кървавочервената светлина на молитвените свещи ясното керамично лице на Девата имаше също толкова безнадежден израз в очите като това момиче.

Когато Джоуи мина покрай девойката, тя го погледна умолително и в красивото и лице той зърна нещо, което го стресна – страшно

привидение на това лице с извадени очи, посинено и окървавено. Някак знаеше, че ако не спре да и помогне, тя няма да доживее да види отново зората и че ще умре от жестока смърт в някой безбожен миг от бурята.

Паркира край пътя пред плимута и слезе от колата си. Дрехите му все още бяха мокри, затова въобще не обърна внимание на дъжда и на студения нощен въздух, който не можеше да се мери със смразяващия страх, сграбчил го за гърлото, откакто Джоуи научи за наследството си.

Забърза по тротоара и момичето се приближи към него.

– Слава Богу, че спряхте – рече тя. Дъждът се сипеше от качулката и като блестящ воал.

– Какво се е случило? – попита я той.

– Просто отказа.

– Докато карахте?

– Да. Не е от акумулатора.

– Откъде знаете?

– Още имам мощност.

Очите и бяха огромни и тъмни. Лицето и сияеше на светлината на сигналната ракета, а по страните и дъждовните капки се стичаха като сълзи.

– Може да е от генератора – предположи Джоуи.

– Разбирате ли от коли?

– Аха.

– А аз не – отвърна тя. – Направо съм безпомощна.

– Всички сме.

Момичето го изгледа учудено.

Сигурно беше наивно и не подозираше за жестокостите на света. И въпреки това Джоуи срещна в очите му нещо, което не разбра.

– Чувствам се изгубена – добави тя и очевидно още говореше за колите.

Джоуи повдигна капака:

– Подайте ми фенерчето си.

Отначало момичето като че ли не го разбра, после му подаде фенера.

– Мисля, че е безсмислено.

Докато дъждът се лееше по гърба му Джоуи прегледа свещите и кабелите на акумулатора.

– Ако може просто да ме откарате у дома, с баща ми ще се върнем утре.

– Нека опитам да запаля първо – отговори той и затвори капака.

- Ама вие дори нямате дъждобран – притесни се тя.
- Нищо.
- Ще настинете ужасно.
- Това е само вода – кръщават бебетата в нея.

Над главите им клонките на планинските лаврови дървета се заплетоха от вятъра и купчина изсъхнали листа полетяха, завъртяха се и бавно, безжизнено като разбито сърце, сбогувало се завинаги с надеждата, легнаха по земята.

Джоуи отвори вратата на шофьора, седна зад волана и сложи фенерчето на седалката до себе си. Ключовете бяха на таблото. Опита се да запали, но не успя. Включи фаровете и те огряха всичко наоколо.

Момичето, което стоеше пред колата, потъна в светлина. Вече не бе сгръвано от червения блясък на ракетите. Черният му дъждобран заприлича на роба с меки гънки, а лицето и ръцете му засияха.

Джоуи се втренчи в младата жена, чудейки се защо бе доведен при нея и къде ли щяха да се озоват двамата в края на тази странна нощ. После изключи фаровете.

Момичето отново остана огряно само от оскъдната светлина на ракетите под блъскащите талази на кървавочервения дъжд. Джоуи излезе от плимута с фенерчето и ключовете в ръка.

– Нямам необходимите инструменти да оправя колата – рече той, затвори вратата и заключи колата. – Права сте – най-добре да ви закарам. Къде живеете?

- В Коъл Вали. Отивах си у дома, когато колата се развали.
- Вече почти никой не живее там.

– Да. Ние сме едното от последните три семейства. Прилича на град-призрак.

Мокър и измръзнал до кости, Джоуи изгаряше от нетърпение да влезе в наетата си кола и да усили докрай парното. Ала когато срещна отново тъмните очи на момичето, разбра, че тъкмо то е причината някой да му даде втори шанс да завие по пътя за Коъл Вали, както трябваше да направи и преди двайсет години. Вместо с непознатата заедно да изтичат към шевролета, Джоуи се поколеба, изплашен, че каквото и да направи – дори и да я отведе у дома и, можеше да се окаже погрешно и че изборът, който бе направил, ще погуби и тази последна надежда да изкупи греха си.

- Какво има? – попита тя.

Джоуи бе застанал като хипнотизиран, втренчил се в нея, докато се опитваше да си представи възможните последствия от действията си.

Втреченият му поглед сигурно я беше ужасил, както той се ужаси от последиците от действията си. Без да се замисли, удивен, че изрича тъкмо тези думи, Джоуи и нареди:

– Покажи ми ръцете си.

– Ръцете ли?

– Покажи ми ръцете си.

Вятърът пееше сватбени химни в листата на дърветата, а нощта приюти Джоуи и момичето като усамотен параклис.

Объркана, непознатата повдигна нежните си ръце.

– С дланите нагоре.

Тя се подчини и позата, в която застана, още повече засили приликата и с Богородица, приветстваща всички в небесата – мястото на вечен покой.

Мракът му попречи да види дланите и.

Треперещ, Джоуи вдигна фенерчето.

Отначало ръцете изглеждаха здрави. После в мокрите от дъжда длани се появиха едва забележими синини. Джоуи затвори очи и затаи дъх. Когато отново се взря в дланите, синините бяха потъмнели.

– Плашиш ме – рече момичето.

– Трябва да ни е страх.

– Никога не си ми изглеждал странен.

– Погледни ръцете си.

Тя наведе глава.

– Какво виждаш?

– Да виждам ли? Ами, ръцете си.

Бурният вятър, виещ сред клоните на дърветата, звучеше като писък на милиони измъчвани, а нощта се изпълни със сърцераздирателните им молби за милост.

Ако не бе парализиран от страх, Джоуи щеше да се тресе неудържимо.

– Не виждаш ли синините?

– Какви синини?

Момичето вдигна поглед и очите им се срещнаха.

– Не ги ли виждаш?

– Не.

– Нищо ли не чувстваш?

Всъщност синините вече не бяха синини, превърнаха се в рани, от които капеше кръв.

– Не виждам онова, което е реално, виждам онова, което ще се

случи – обясни Джоуи, обзет от ужас.

– Плашиш ме – повтори тя.

Момичето не беше мъртвата блондинка в подгизналата от кръв роба. Под качулката се виждаше, че лицето и е обградено от гарвановочерни коси.

– Но можеш да свършиш като нея – рече той повече на себе си, отколкото на нея.

– Като коя?

– Не знам името и. Ала не е била просто халюцинация. Сега го разбирам. Не е била чудовище, родено от пиянски делириум. Била е нещо... друго. Не знам.

Ужасяващата стигма в дланите на момичето стана още по-страшна, макар че то като че ли не усещаше болка. Изведнъж Джоуи прозря, че нарастването на паранормалното му зрение, означаваше, че това момиче е в смъртна опасност. Участта, която му бе отредена и която той отложи, като пое по пътя за града и спря да помогне, усърдно се опитваше да си получи своето. Изглежда, бавенето край пътя беше най-погрешното нещо, което можеха да направят.

– Може би той се връща – каза Джоуи.

Момичето затвори длани, сякаш засрамено от втренчения му поглед, и попита:

– Кой?

– Не знам – отвърна Джоуи и се обърна да погледне пътя, губещ се в зловещия мрак.

– За онази другата кола ли говориш?

– Да. Успя ли да зърнеш кой я кара?

– Не. Беше мъж. Но не успях да го видя ясно. Само силует. Има ли някакво значение?

– Не съм убеден – отговори той и я хвана за ръката. – Хайде. Да се махаме оттук.

Докато бързаха към шевролета, тя каза:

– Определено не си такъв, какъвто си те представях.

Думите и го изненадаха. Обаче преди да я попита какво има предвид, стигнаха до шевролета и Джоуи изведнъж се закова и потресен от онова, което виждаше, забрави думите й.

– Джоуи?

Шевролетът беше изчезнал. На негово място се беше появил форд мустанг '65. Неговият мустанг. Трошката, която като тийнейджър беше поправил с много любов и с помощта на баща си. Тъмносиня.

– Какво има? – попита го момичето.

През онази нощ преди двацет години беше карал този мустанг. Когато се беше блъснал в табелата, колата се беше смачкала.

Сега обаче беше здрава. Стъклото, което се беше пръснало, когато главата му се удари в него, беше непокътнато. Мустангът беше като картинка.

Вягърът се усили, пицейки. Нощта сякаш полудя. Сребърният камшик на дъжда плющеше около тях и се блъскаше в асфалта.

– Къде е шевролетът? – попита с треперещ глас Джоуи.

– Какво?

– Шевролетът – повтори той, повишавайки глас, за да надвика бурята.

– Какъв шевролет?

– Взетата под наем кола. Онази, дето я карах.

– Ама... ти караше тази.

Той я погледна.

Също както и преди малко Джоуи съзря в очите и тайни, но нямаше чувството, че тя се опитва да го измами.

Прокарвайки ръка по предната броня и вратата на шофьора, Джоуи заобиколи колата. Металът беше хладен, гладък, хлъзгав от дъжда и поне толкова здрав, колкото пътя, на който стоеше, и беше истински също като блъскането на сърцето в гърдите му.

Преди двацет години Джоуи катастрофира с мустанга и макар че колата беше ужасно очукана, можеше да се кара. Беше се върнал в колежа с нея. Спомняше си как беше тракала и бръмчала през целия път до Шипенсбърг – звукът на разпадащия се млад живот. Спомни си кръвта.

Сега, когато отвори вратата на шофьора, лампичката в колата се включи. Светлината беше достатъчна, за да види, че по тапицерията няма петна от кръв. Раната на челото му беше кървяла доста обилно, докато караше към болницата да го зашият, а през това време клатушкащата се седалка се беше опръскала цялата. Обаче по тази тапицерия нямаше петна.

Момичето беше заобиколило откъм другата страна на колата. Вмъкна се и седна на мястото до шофьора, а после затръшна вратата.

Когато тя влезе в колата, нощта остана безжизнена също като гробница на фараон, неоткрита и затрупана под вечните пясъци на Египет. Може би целият свят беше мъртъв, с изключение на Джоуи Шанън, останал сам-самичък, заслушан в рева на бурята. Не му се искаше да сяда зад волана. Беше прекалено странно. Имаше чувството, че се е

предал на алкохолния делириум, макар да знаеше, че е трезвен като кукуряк.

Сетне Джоуи изведнъж се сети за раните, които бе видял на деликатните длани на момичето, спомни си предчувствието за опасност. Седна зад волана, затвори вратата и подаде фенерчето на момичето.

– Пусни парното – помоли го то. – Замръзвам.

Джоуи почти не усещаше, че е мокър. Беше вцепенен от почуда и се интересуваше единствено от формите, от тъканите, от звуците и мизмизмите на вълшебния мустанг. Ключовете бяха на таблото.

Джоуи запали колата. Двигателят издаваше необикновен звук, който той познаваше като петте си пръста. Този звук предизвика такава носталгия в душата му, че духът му мигновено се повдигна. Въпреки странността на случващото се, въпреки страха, който го задушаваше от деня в който пристигна в Ашървил, Джоуи изпита силно въодушевление.

Сякаш времето го освободи от теглото си. Всички лоши избори, които бе направил, бяха отменени. Поне за момента бъдещето бе изпълнено с надежда както когато бе на седемнайсет.

Момичето нагласи парното и от вентилаторите пъкна горещ въздух. Джоуи освободи ръчната спирачка, включи на скорост, но преди да потегли, се обърна към спътницата си и отново каза:

– Покажи ми ръцете си.

Очевидно притеснена, наблюдаваща го с тревога, тя изпълни молбата му.

Раните от пирони си стояха там, видими само за него, но на Джоуи му се стори, че малко са се затворили. Кръвотечението бе намаляло.

– Сега вършим правилното нещо, като се махаме оттук – обясни той, макар да знаеше, че тя не го разбира.

Пусна чистачките и потегли по пътя към Коъл Вали. Колата се движеше плавно също като преди и въодушевлението на Джоуи нарасна. Минута-две той бе в плен на тръпката да шофира, просто да шофира, както се беше чувствал като младеж. В плен на мустанга. Момче и неговата кола. Подвластен единствено на романтиката на пътя.

Тогава се сети какво му каза момичето, когато той видя форда и спря пред него шокиран. „Джоуи“ Беше го нарекла с малкото му име. „Джоуи?“

Какво не беше наред? Беше убеден, че не си е казвал името.

– Какво ще кажеш за малко музика? – попита тя с треперещ от напрежение глас, сякаш мълчанието на Джоуи и възторженото му

съсредоточаване в пътя я притесняваха много повече от всичко, което и бе казал и което бе направил досега.

Когато тя се наведе да включи радиото, Джоуи я погледна крадешком. Беше свалила качулката на дъждобрана си. Косата и беше тежка, по-тъмна от нощта.

Той изведнъж се сети за още нещо, което тя каза и което му се стори странно: „Определено не си такъв, какъвто си те представях.“ А малко преди това: „Никога не си ми изглеждал странен“

Момичето завъртя бутона на радиото, докато откри станция, от която гърмеше „Гръмотевичен път“ на Брус Спрингстийн.

– Как се казваш? – попита Джоуи.

– Селест. Селест Бейкър.

– Откъде знаеш името ми?

Въпросът му я смути и тя не издържа на погледа му. Дори и на слабата светлинка от таблото Джоуи забеляза, че момичето се изчерви.

– Ти никога не си ме забелязвал, знаех си аз.

Той се намръщи:

– Да съм те забелязвал ли?

– В гимназията беше два класа преди мен.

Джоуи се озадачи от думите и и вместо да наблюдава внимателно хлъзгавото шосе, се разсея.

– Какви ги говориш?

Втрънена в светлинките на радиото, тя отвърна:

– Бях в прогимназията, а ти завършваше. Бях ужасно хлътнала по теб. Направо се побоях, когато се дипломира и замина за колежа.

Той не можеше да откъсне поглед от нея.

Пътят се изви край изоставена мина с изпочупени съоръжения отпред, които се издигаха в мрака като разпръснати кости на праисторически звяр. В страховитите им сенки поколения мъже се бяха претрепвали от работа, за да извадят на бял свят въглищата, ала вече всички се бяха превърнали в прах или бяха отишли да работят в градовете. Докато завиваше, Джоуи плавно намали на шейсет и четири километра в час толкова потресен от това, което му каза момичето, че реши да кара по-бавно.

– Никога не сме си говорили – продължаваше тя, – нямах смелост да те заговоря. Аз просто... нали се сещаш, възхищавах ти се отдалече. Божичко! Толкова тъпо звучи – добави и го погледна крадешком, за да види дали се е изненадал от признанието ѝ.

– Не те разбирам.

– Ти мен ли?

– На колко си? На шестнайсет?

– Седемнайсет, почти осемнайсет. Баща ми е Карл Бейкър и понеже е директор на гимназията, на мен въобще не ми беше лесно. Пълен аутсайдер съм и затова ми беше толкова трудно да завържа разговор с толкова... ами, с момче поне наполовина толкова готино като теб.

Джоуи изведнъж изпита чувството, че се намира в зала с криви огледала, където разговорите бяха чудновати и нищо нямаше особен смисъл.

– Кое е толкова смешно?

– Смешно, ли?

Той намали на четирийсет километра в час, а после и още повече, докато най-накрая едва изпреварваше водата, препускаща в наводнената канавка край пътя. Буйните, черни води на поточето хвърляха сребърни отблясъци на светлината на фаровете.

– Селест, майната му, аз съм на четирийсет. Така че как е възможно да съм бил само два класа преди теб в гимназията?

Лицето и изразяваше нещо смесено между удивление и тревога, ала тя веднага даде израз на гнева си:

– Защо се държиш така? Опитваш се да ме уплашиш ли?

– Не, не. Аз просто...

– Ти се опитваш да унизиш загубената дъщеря на директора?

– Не, изслушай ме...

– Отдавна си в колежа, още ли си толкова незрял? Май трябва да се радвам, че така и не придобих кураж да те заговоря.

В очите и проблеснаха сълзи.

Объркан, Джоуи се съсредоточи в пътя. Песента на Спрингстийн свърши и водещият заговори:

– Това беше „Гръмотевичен път“ от най-новия албум на изпълнителя – „Роден да бяга“.

– Нов албум ли? – изуми се той.

Водещият отново заговори:

– Не е ли върхът? Този пеец ще счупи рекордите.

– Този албум не е нов – мърмореше Джоуи.

Селест попиваше сълзите си с къпичка.

– Сега нека чуем и още едно парче от същия албум – „Тя е единствена“ – продължаваше да дърдори радиоводещият.

Чист, страстен, ободряващ рокендрол гръмна от тонколонките на радиото. Песента носеше такава радост и удоволствие, сякаш Джоуи я

чуваше за пръв път, както се случи преди двайсет години.

– Какви ги дрънка този? Парчето не е ново. Албумът е на двайсет години.

– Престани – извика Селест с гняв и болка, – Просто престани!

– Тогава непрекъснато я въртяха по радиото. Направо пощури света. Страшна работа беше този албум.

– Стига – вбеси се момичето. – Вече не ме плашиш. Няма да разпачеш смотаната щерка на директора.

Селест преглътна сълзите си. Стисна устни и замълча.

– Албумът е на двайсет години – настояваше Джоуи.

– Откачалка.

– На двайсет години.

Тя се сви до вратата, колкото се може по-далеч от него.

Спрингстийн продължаваше да забива.

Нещо в ума на Джоуи прищрака.

Отговорите сами се появиха. Не смееше да повярва от страх, че внезапно родилата се надежда щеше да се окаже неоправдана.

Движеха се по тесен участък от планинския път. Скалите се извисяваха заплашително на два метра над шосето. Дъждовните капки се заби- ваха в мустанга с яростта на куршуми.

Чистачките скърцаха – вууп-жууп, вууп-жууп – сякаш огромно сърце даряваше Джоуи с надежда и време вместо с кръв. Най-сетне той се престраши и погледна в огледалото за обратно виждане.

На мъждукането от таблото успя да зърне съвсем малко, но и това бе достатъчно да предизвика у него изумление, да го изпълни със страхопочитание и дива екзалтация. Испита страх и радост наведнъж, Осъзна колко безкрайно странни са тази нощ и тайнственият планински път. Очите, които го гледаха от огледалото, бяха ясни и чисти – а не мътни и кръвясали от годините на непрестанно пианство. Челото над тях изглеждаше гладко, недокоснато от житейските тревоги, горчивини и от самоненавистта. Джоуи удари спирачките, гумите изпищяха и мустангът занесе.

Селест изписка и се опря на таблото, за да не се удари. Ако се движеха по-бързо, тя със сигурност щеше да излети от седалката си.

Фордът се завъртя и се понесе към отсрещната скална стена, ала отново поднесе и се завъртя в насрещното платно. Спряха на средата на пътя.

Джоуи сграбчи огледалото и започна да го върти наляво-надясно, за да види темето си, сега покрито с коса – а не оплешивяващо.

– Какви ги вършиш? – извика момичето.

Ръцете му трепереха неконтролируемо, но Джоуи все пак успя да включи лампичката в колата.

– Джоуи могат да ни размажат! – истерично извика Селест, въпреки че не се виждаха приближаващи фарове.

Джоуи се наведе по-близо и се опита да огледа лицето си в малкото правоъгълниче на огледалото.

– По дяволите, Джоуи, не можем просто да си стоим тук!

– О, Боже, о, Боже!

– Да не си се побъркал?

– Побъркал ли съм се? – попита той младото си отражение в огледалото.

– Разкарай ни от пътя!

– Коя година сме?

– Стига с тия глупости, идиот такъв!

– Коя година сме?

– Не е смешно.

– Коя година сме? – настоя той.

Селест понечи да отвори вратата и да слезе от колата.

– Не – попречи и той. – Чакай, чакай, добре, де, права си, трябва да отбием, ей-сега.

Джоуи обърна колата в тяхното платно, отби и пусна мигачите. Сетне погледна Селест и умолително рече:

– Селест, не ми се сърди, не се плаши от мен, просто бъди търпелива и ми кажи коя година сме. Моля те. Умолявам те. Имам нужда да го чуя от теб, за да се уверя, че е самата истина. Кажи ми коя година сме и после ще ти разкажа всичко, доколкото мога.

Симпатията, която изпитваше към него, изглежда, още беше силна и тя преодоля страха и гнева си. Изражението и омекна.

– Коя е годината?

– Хиляда деветстотин седемдесет и пета.

Песента на Спрингстийн достигна до великолепия си завършек.

Последва реклама на поредния касоразбивач на Ал Пачино.

Предното лято хит бяха „Челюсти“. Стивън Спилбърг започваше да се прочува.

Предното лято беше свършила войната с Виетнам.

А през годината преди това Никсън се бе оттеглил от властта.

Изпълняващ длъжността в Белия дом беше приветливият Джералд Форд – водач на една нация в затруднение. През септември имаше две

покушения срещу живота му. Линет Фром беше стреляла по него в Сакраменто. Сара Джейн Мур – в Сан Франциско.

Елизабет Сетън беше станала първата американка, канонизирана от католическата църква.

След седем мача „Синсинати Редс“ спечелиха купата и станаха шампиони.

Джими Хофа изчезна.

Мохамед Али стана световен шампион в тежката категория.

Появи се романът „Рагтайм“ на Доктороу. „В търсене на мистър Гудбар“ на Джудит Роснер. Диското. Дона Съмър. „Би Джийс“.

Сега, все още мокър до кости, Джоуи осъзна, че вече не е облечен в костюма, с който беше на погребението и с който направо излетя от кантората на Кадински. Беше с бархетна риза на шотландски карета, дънково яке, подплатено с каракул, дънки и ботуши.

– Аз съм на двацет години – благоговейно прошепна Джоуи, все едно че говореше на Господ в смълчана църква.

Селест се протегна и докосна лицето му. Усети топлата и ръка, трепереща не от страх, а от удоволствието да докосва – разлика, която Джоуи усети само защото отново беше млад и особено чувствителен към трепетите на младите сърца.

– Определено не си на четирийсет – заяви Селест. Тонколонките на радиото загърмяха в ритъма на песента „Огнено сърце“ от едноименния хитов албум на Линда Ронстад.

– Аз съм на двацет години – повтори Джоуи и очите му се навлажниха от благодарност към незначайната сила, която го бе довела на това място, в това време, на този вълшебен път.

Това не беше просто втори шанс. Беше възможност да започне отначало.

– Само трябва да направя правилното нещо – рече той – Ала как ще разбера кое е то?

Дъждът блъскаше, плющеше, гърмеше върху колата с апокалиптична ярост.

Селест отдръпна ръка от лицето му и приглади назад мократа му коса.

– Твой ред е – каза тя.

– А?

– Казах ти коя година сме. Сега ти трябва да ми разкажеш всичко.

– Ами, откъде да почна? Как да... те накарам да ми повярваш?

– Ще ти повярвам – увери го тя.

– За едно съм сигурен – каквото и да ме е довело тук, каквото и да се налага да променя – ти си в центъра му. Ти си сърцето на това вълшебство. Ти си причината да получа шанс за нов живот, а по-доброто бъдеще зависи от теб.

Селест се заслуша в думите му с ръка на сърцето. За един кратък миг изглеждаше, че едва си поема дъх, ала сетне се опомни и промълви:

– Ставаш все по-странен... обаче започва да ми харесва.

– Дай да видя ръцете ти.

Момичето свали ръка от гърдите си и показа дланта си. Малката лампичка все още светеше, ала не бе достатъчна, за да се види стигмата.

– Подай ми фенерчето си.

Селест му го даде.

Джоуи го включи и разгледа ръцете и. Когато погледна раните за последен път, те се затваряха. Ала сега отново се бяха отворили и от тях капеше кръв.

Селест зърна страха върху лицето му и попита:

– Какво виждаш, Джоуи?

– Дупки от пирони.

– Нищо няма.

– Кървят.

– На ръцете ми им няма нищо.

– Не можеш да го видиш, но трябва да ми се довериш.

Той докосна дланта ѝ. После вдигна ръка и върхът на пръста му блестеше от кръвта и.

– Аз мога да видя. Мога да усетя. За мен е ужасяващо истинско.

Джоуи вдигна поглед към Селест и видя, че се е втренчила в окървавения му пръст.

– Ти... ти сигурно си се порязал.

– Можеш ли да я видиш?

– На пръста ти – потвърди тя с треперещ глас.

– А на ръката, си?

Тя поклати глава.

– На ръката ми няма нищо.

Джоуи докосна дланта и с друг пръст. Отново се изцапа с кръвта и.

– Виждам я – промълви тя, треперейки. – На двата пръста.

Превръщането.

Видението за кръвта по ръцете и като по чудо се материализираше чрез докосването му.

С лявата си ръка Селест докосна дланта на дясната, ала пръстите и

не се окървавиха.

По радиото Джим Крос, все още жив, пееше „Време в бутилка“.

– Може би не можеш да прозреш съдбата си чрез собствените си очи – замисли се Джоуи. – Никой от нас не може. Но някак... чрез мен... чрез докосването ми, знам ли... може би това е знак за теб.

Джоуи отново докосна нежно дланта и и този път пръстът му се навлажни с кръвта и.

– Знак – повтори като ехо тя, без да съзнава напълно какво се случва.

– Значи ще ми повярваш. Знакът е, за да ми повярваш. Защото ако не ми вярваш, няма да мога да ти помогна. А ако не помогна на теб, няма да помогна и на себе си.

– Твоето докосване – прошепна Селест, вземайки ръката му в своите. – Твоето докосване – повтори и го погледна в очите. – Джоуи... какво ще ми се случи... какво щеше да ми се случи, ако ти не се бе появил?

– Щеше да бъдеш изнасилена – отвърна той напълно убеден в думите си, макар и да не разбираше откъде знае. – Изнасилена. Пребита. Измъчвана. Щяха да те убият.

– Мъжът в другата кола ли? – попита тя и се загледа в тъмното шосе. В гласа и се долавяше ужас, който разтърси цялото и тяло.

– Поне така мисля. Мисля... мисля, че го е правил и преди. Блондинката, увита в мушама.

– Страх ме е.

– Имаме шанс.

– Още не си ми обяснил. Не си ми казал нищо. Ами шевролета, който си мислеше, че караш... ами това, че си на четирийсет?

Селест пушна ръката му, която се бе изцапала от кръвта ѝ.

Джоуи се избърса в дънките си. Насочи фенерчето към дланите и и рече:

– Раните се влошават. Съдбата, провидението, наричай го както искаш, се бори за своето.

– Значи той се връща, така ли?

– Не знам. Може би. Някак... докато се движим, сме в безопасност. Раните се затварят и почват да избледняват. Докато се движим, можем да променим нещата, имаме шанс.

Той угаси фенера и и го върна. Спусна ръчната и се върна на пътя.

– Може би не трябва да се насочваме натам, дете тръгна той. Може би трябва да се върнем назад, на шосето, да отидем в Ашървил или някъде другаде, където и да е, само по далеч от онзи.

– Мисля, че това ще е краят ни. Ако избягаме... ако поемем по грешния път, както направих аз преди... Тогава небесата няма да имат милост към нас. Може би трябва да потърсим помощ.

– И кой ще ни повярва?

– Може би ще видят... ръцете ми. Или кръвта по пръстите ти, когато ме докосваш.

– Няма да стане. Само ти и аз сме. Сами срещу всичко.

– Срещу всичко – замисли се тя.

– Срещу този мъж, срещу съдбата, която щеше да те сполети, ако не бях завил по пътя за града – срещу съдбата, която те сполетя, когато поех по другата магистрала преди години. Сами сме срещу времето и бъдещето и сами ще понесем всичко, което се е устремило към нас като лавина.

– Какво ще правим?

– Не знам. Да го търсим ли? Да се изправим ли лице в лице с него? Просто трябва да я караме полека... да правим онова, което ни изглежда правилно минута след минута, час след час...

– Колко време ще трябва... да правим правилното нещо, каквото и да е то, нещото, което ще направи промяната постоянна?

– Не знам. Може би до сутринта. Онова, което се случи онази нощ, се случи в мрака. Може би единственото, което трябва да поправа, е случилото се с теб и ако те запазим жива и здрава, ако издържим до изгрева, може би тогава промяната ще е завинаги.

Гумите преминаха през дълбоките локви по провинциалното шосе и от двете страни на колата като ангелски криле се надигнаха високи стълбове бяла вода.

– Каква е „онази нощ“, за която непрекъснато говориш?

Селест сграбчи фенерчето в скута си, сякаш уплашена, че нещо чудовищно може да изскочи от мрака и да се нахвърли върху мустанга, някакво ужасяващо същество, което щеше да се изплаши от лъча на фенерчето и да избяга.

Докато караха по пътя към почти мъртвото градче Коъл Вали, Джоуи Шанън рече:

– Сутринта, когато се събудих, бях на четирийсет години; пияница без бъдеще. Същата тази сутрин стоях край гроба на баща си със знанието, че разбих сърцето му, неговото и на мама...

Селест слушаше унесено, вярвайки във всяка дума заради знака, който и бяха дали и който и разкри, че светът има измерения, недостижими за нейните сетива.

Радиото продължаваше да бълва: „Една от тези нощи“ на „Ийгълс“, „Кога ще ме обичаш“ на Ронстад, „Розалита“ на Спрингстийн – все нови хитове, макар че Джоуи вече ги беше слушал двайсет години по време на непрекъснатите си местения из Щатите.

Докато умуваше над последните събития – след като срещна Селест на пътя, стигнаха върха на хълма над Коъл Вали, Джоуи отби край пътя, макар и да знаеше, че не трябва много да се бавят, за да не рискуват мозайката на съдбата да започне да се подрежда и да завърши с убийството на Селест и с неговото завръщане в реалния свят.

Коъл Вали беше по-скоро селце, отколкото град. Дори и преди не-наситните пожари да погълнат подземните тунели, там живееха не повече от петстотин души. Простички къщи с обикновени, насмолени покриви. Дворчета с цъфтящи божури и китни боровинкови храсти през лятото, които заспиваха под меки снежни одеяла през зимата. А пролетта обсипваше дряновите дръвчета с бели и розови цветове. Имаше и малък клон на Първа национална банка. Пожарната разполагаше с един-единствен камион и в нея работеха само доброволци. „Кръчмата на Полански“ приветстваше клиентите си с бира и уиски и не предлагаше коктейли, а на бара държаха буркани с мариновани яйца и лютивни наденички в пикантен сос. Имаше един смесен магазин, една бензиностанция и едно малко основно училище.

Градът не бе достатъчно голям, че да има улично осветление, ала преди правителството най-накрая да се размърда, и да започне да изселва хората и да събаря къщите им срещу определени компенсации, Коъл Вали сам започна да произвежда меко сияние в уютното си ложе сред планините, обгърнати от нощта. Сега всички магазинчета и работилнички бяха затворени. Лампите в камбанарията на църквата бяха загасени. Светлинки се виждаха само в три къщи, но и те щяха да угаснат завинаги, когато последните жители си заминеха преди Деня на благодарността.

В далечния край на града над земята се пръсна оранжев блясък, един от огньовете в подземния лабиринт почти беше излязъл на повърхността, ала внезапно утихна. Явно горещият подземен ад там изскачаше на повърхността, докато в останалата част от града все още бе скрит под къщите и напуканите улици.

– Той дали е там долу? – попита Селест, сякаш Джоуи беше ясновидец и можеше да прозре местонахождението на непознатия им врат.

Виденията, които Джоуи имаше обаче, бяха извън неговия контрол и бяха прекалено загадъчни, за да му посочат бърлогата на убиеца. Освен това подозираше, че цялата тази работа с втория шанс се случва, за да може да направи избор – правилен или погрешен, разчитайки единствено на собствената си мъдрост, преценка и смелост. Коъл Вали беше неговото изпитание. Нямаше да има ангел-хранител; който да шепне напътствия в ухото му или да се изпречи пред него на пътя на свистящ куршум, разсичащ сенките.

– Може и да е минал през града, без да спира – обясни Джоуи. – Може да е отишъл на Блек Холоу и оттам на магистралата за Пенсилвания. Обикновено по този път се връщаш в колежа. Но... мисля, че той е някъде там долу. И ни чака.

– Нас ли?

– Мен ме изчака на шосето. Просто спря и изчака, за да види дали ще го последвам.

– Но защо ще го прави?

Джоуи подозираше, че знае отговора и на този въпрос. Усещаше знанието, потиснато, впило остри зъби в ума му, върлуващо като акула из океана на подсъзнанието и неспособно да изплува на повърхността. То щеше да се извиси над мрачните дълбини и да дойде за Джоуи тъкмо когато най-малко го очакваше.

– Рано или късно ще разберем – отвърна той.

Беше убеден, че сблъсъкът е неизбежен. Двамата със Селест бяха приковани от безмилостното гравитационно поле на черната дупка, която ги всмукваше и ги дърпаше, за да се озоват най-накрая пред ужасната истина.

В далечния край на града блясъкът от отворената гореща яма запулсира още по-силно. Потоци от бели и медночервени искри изригнаха от земята като огромен рояк светулки, прогонени толкова яростно, че стигнаха чак до дъждовните небеса, преди да угаснат.

Уплашен, че неприятното усещане в стомаха му скоро ще се превърне в слабост, Джоуи загаси лампичката и потегли към осиротелия град.

– Ще отидем право у дома – каза Селест.

– Не знаем дали е правилно.

– Но защо не?

– Може би идеята не е добра.

- При нашите ще сме в безопасност.
- Идеята не е просто да сме в безопасност.
- Тогава каква е идеята?
- Да те запазим жива и здрава.
- Все тая.
- И да го спрем.
- Да го спрем ли? Убиеца?

– Изглежда логично. Искам да кажа – как може да има изкупление, ако просто обърна гръб на злото и се скрия? Твоето спасяване сигурно е само половината от това, което трябва да направя. Да спра него е другата половина.

– Пак става прекалено мистично. Кога ще повикаме и екзорсист и ще започнем да пръскаме наоколо със светена вода?

– Това е положението. Не мога да го променя.

– Чуй ме, Джоуи, ето какво е логично – баща ми има цял шкаф с ловни пушки. Ето това ни трябва на нас.

– Ами какво ще стане, ако отиването у вас само го привлече там? Може би вашите ще са в безопасност, когато не си наоколо, може дори да не се сети за тях.

– Господи, колко е ненормална тази работа – ядоса се Селест. – И знай, че не ругая често или напразно.

– Дъщерята на директора – пошегува се Джоуи.

– Точно така.

– Между другото онова, което каза за себе си преди, малко, не е истина.

– А? Какво съм казала?

– Не си загубенячка.

– Добре тогава.

– Ти си красива.

– Аз съм просто една средностатистическа Оливия Нютън-Джон – саркастично изрече тя.

– И имаш добро сърце – прекалено добро, че да пожелаеш да промениш съдбата и бъдещето си с цената на живота на родителите си. Селест помълча сред рева на пречистващия дъжд, сетне отвърна:

– Не. Не, мили Боже, не желая това. Но ще ни отнеме съвсем малко време да влезем в кабинета и да заредим пушките.

– Всичко, което правим тази нощ, всяко наше решение, ще има необратими последици. Това щеше да бъде така дори и нощта да не беше толкова необикновена. Бях го забравил преди време – винаги има

някакви последици – и платих страшно висока цена за забравата. А тази нощ правилният избор е по важен от всякога.

Докато се спускаха от хълма и се приближаваха към града, Селест рече:

– Тогава какво да правим – да бъдем в движение и да зачакаме лавината, за която говореше, да ни помете ли?

– Ще я караме лека-полека.

– И как по-точно ще стане това? – доста раздражено попита тя.

– Ще видим. Покажи ми ръцете си.

Тя включи фенерчето и показа първо едната, а после и другата си длан.

– Добре, сега са само тъмни синини. Няма кръв. Правим нещо правилно.

Натъкнаха се на тясна цепнатина, през която излизаше пара, и макар да нямаше пламъци, беше достатъчно, че да ги раздруса силно и да лизне колата. От подскачането жабката се отвори. Селест се стресна и завъртя фенерчето към жабката. Лъчът освети някакво стъкло в малкото отделение. Беше буркан. Бурканче. Може би преди е било пълно с фьстчено масло или кисели краставички. Нямаше етикет. Беше пълно с мътна течност, в която плуваше нещо странно, не се виждаше точно какво, но все пак беше страшно.

– Какво е това? – попита Селест и решително, макар да бе ужасно уплашена, бръкна в жабката.

Извади бурканчето.

Повдигна го.

В розовата течност плуваха две сини очи.

10

Чакълът трополеше под гумите на форда и колата подскочи, когато премина през някаква дупка, Джоуи извърна поглед от буркана в ръцете на Селест навреме, за да види как една пощенска кутия се счупва от сблъсъка с предната броня. Мустангът се заклати по полянката пред първата къща в началото на града и спря точно преди да се забие във верандата.

Джоуи мигновено си спомни нещо от онази нощ, която вече бе преживял и през която не пое по пътя за Коъл Вали.

... кара бързо мустанга по щатското шосе в нощта с безспирен дъжд и студена суграшица, почти обезумял от желанието да избяга, сякаш го преследва изчадие от пъкъла, разкъсан е от някакво ужасно чувство. Ту се моли на Господ, ту го прокллина. Стомахът му се е свил на топка, мъчат го киселини. В жабката има шишенце, с лекарство срещу киселините. Джоуи се пресяга към жабката, държейки волана с една ръка. Започва да опипва за шишенцето в жабката и... намира буркана. Гладък и хладен. Не може да разбере какво е това. Там не държи никакъв буркан. Изважда го, фаровете на движещия се насреща грамаден камион хвърлят достатъчно светлина във форда и Джоуи вижда съдържанието на буркана. Очи.

Или неволно е извъртял волана, или гумите са поднесли, защото изведнъж мустангът става напълно неуправляем. Табелата. Смразяващ кръвта, сблъсък. Главата му се блъска в страничното стъкло и то се пръсва, порязвайки челото му. Колата отскача от табелата и се блъска в мантинелата. Спира. Той бута смачканата врата и се изтъркулва навън в бурята. Трябва да се отърве от буркана, Мили Боже, да се отърве от буркана, преди някой да спре и да му помогне. Заради бурята няма много коли, но някой със сигурност ще се направи на добрия самарянин и ще спре да му помогне, когато това е последното нещо, от което има нужда. Загубил е буркана. Не. Не може да го е загубил. Заопипва истерично в колата – по пода под седалката на шофьора. Хладно стъкло. Цял е. Все още не се е разлял. Благодаря ти, Боже, благодаря ти! Изтичва с буркана в ръка и прекачва мантинелата. Отвъд земята е дива, обрасла с високи бурени. С все сила запраща буркана в тъмата. После минава време, а той все още стои край магистралата и не е сигурен как се е озовал там, объркан е. Суграшицата щипе лицето и ръцете му. Има жестоко главоболие.

Докосва челото си и напипва раната. Има нужда, от лекар. Може би и от няколко шева. Градът му е познат. Може да открие болницата. Не се появи самарянин, който да спре. Това е днешният свят. Когато се връща в колата си, с облекчение открива, че тя все още се движи и че строшеният калник, не се впива в предната гума. Той ще се оправи. Ще се оправи.

Докато седеше пред верандата на къщата със счупената пощенска кутия, Джоуи осъзна, че когато е потеглил от мястото на катастрофата, напълно е забравил за буркана и за очите. Или ударът в главата бе довел до избирателна амнезия, или сам той си бе наложил да забрави. Обзе го неприятното чувство, че това, което последва, че неговата морална сила и смелост го бяха провалили.

В онази алтернативна реалност бурканът още лежеше, погребан в обраслото с бурени поле, ала тук, сега беше в ръцете на Селест. Момичето бе хвърлило фенерчето и държеше ужасния буркан с две ръце, може би уплашено, че капакът ще се разхлаби и съдържанието ще се излее в скута му. Селест блъсна вратичката на жабката и я затвори.

Задъхвайки се, хлипайки, тя обви ръце около себе си и се преви на седалката си.

– О, по дяволите, по дяволите, по дяволите! – започна да повтаря безспир.

С ярост, много по-жестоката от суровите пориви на бурния вятър, който запрашаше дъжда срещу предното стъкло на форда, обхванат от смут, Джоуи сграбчи волана и нямаше да се изненада, ако той се счупеше в ръцете му. Още малко и щеше да разбере истината за буркана – откъде се беше взел, чии бяха очите, какво означаваше, защо го бе изтрил от паметта си през всичките тези години. Ала все още не откриваше достатъчно сили в себе си, за да прекрачи прага и да се срещне със суровата истина, за да се пребори със страха от онова, което щеше да научи.

– Не бях аз – нещастно изрече той.

Все още обвиняла ръце около себе си, Селест се поклашаше на седалката си и издаваше ниски гърлени звуци от ужас и мъка.

– Не бях аз – повтори той.

Тя бавно вдигна глава.

Очите и все така молеха и разкриваха непознати дълбини на знание и воля, нехарактерни за годините и, ала сега в тях имаше и нова светлина, която тревожеше. Може би това беше нежеланото, нетърсеното знание за способността на човек да причинява зло. Тя все още си беше момичето, което качи в колата си, ала реално погледнато, вече не беше същото това момиче, а и никога нямаше да бъде отново така невинна,

както я завари нощта. Селест вече не беше ученичка, не беше свенливата девойка, която се изчерви, щом си призна за увлечението по него, и по някакъв начин това си личеше.

– Не съм слагал буркана там. Не съм слагал очите в буркана. Не бях аз.

– Знам – простичко и с абсолютна убеденост, заради която той я обикна, отвърна Селест.

Момичето погледна към жабката и после отново се обърна към Джоуи.

– Не би могъл да го направиш. Не и ти, Джоуи, никога. Не си способен на подобно нещо.

Той отново се олюля, връщайки се към спомена, ала угнетителната мъка го спаси от падането в пропастта.

– Това сигурно са нейните очи.

– На блондинката в мушамата ли? – попита Селест.

– Да. А и някак ми се струва... струва ми се, че знам коя е и как е получила раните си, как е свършила мъртва с извадени очи. Но не мога да си спомня напълно.

– Малко по-рано ти ми каза, че тя не е била просто привидение, че е нещо повече от пиянска халюцинация.

– Аха. Със сигурност. Тя е спомен. Някъде, някога съм я виждал в действителност – рече Джоуи и толкова силно стисна главата си с ръце, сякаш можеше наистина да измъкне потуления в дебрите на паметта си спомен.

– Кой може да се е промъкнал в колата ти, за да сложи там буркана?

– Не знам.

– Тази нощ, преди да отпътуваш за колежа, къде беше?

– В къщи. В Ашървил. В дома на родителите си. И не съм спирал никъде по пътя.

– Мустангът в гаража ли беше паркиран?

– Нямаме гараж. Къщата... не е такава.

– Колата заключена ли беше?

– Не.

– Значи всеки може да се е вмъкнал.

– Аха. Може би.

От къщата пред тях не излезе никой, понеже тя бе сред първите обезлюдени в Коъл Вали; беше пуста от месеци. По бялата фасада някой беше написал със спрей едно голямо 4, заградено в кръг. На светлината

на фаровете номерът, червен като прясна кръв, означаваше, че тази къща ще е четвърта поред, когато булдозерите дойдат да сричат града, след като и последните жители си отидеха.

Местните и федералните бюрократи бяха действали толкова бавно, че пожарът в мините бе разпрострял нажежените си до бяло езици под цялата долина, а потушаването му вече беше по силите единствено на времето и природата. Унищожаването на града обаче трябваше да бъде проведено под строг ред, като военна операция, и това бе твърдото намерение на властите.

– Тук сме като мишени – пророни Джоуи.

Без да проверява ръцете и, убеден, че неподвижността им вече е довела до съживяване на стигмата върху дланите и, той потегли на задна и се върна на улицата, излизайки от моравата пред къщата. Дъждът беше удавил поляната във вода и Джоуи се притесняваше да не затънат в калта, ала мустангът излезе на асфалта без проблеми.

– Сега накъде? – попита Селест.

– Ще пообиколим града.

– Защо?

– Ще търсим нещо странно.

– Всичко е странно.

– Ще го познаем, като го видим.

Джоуи бавно потегли из града.

На първата пресечка Селест му посочи тясна уличка вляво:

– Къщата ни е ей-там.

Наблизо сред мънистените завеси на дъжда, светеше мека кехлибарена светлина. Май че нито една друга къща в околността не бе обитавана.

– Всички съседни се изнесоха. Майка ми и баща ми са сами там.

– И така може би са в безопасност – напомни и той, докато караше бавно покрай дома и и оглеждаше улицата.

Макар че щатското шосе минаваше през града, по него нямаше никакво движение и Джоуи се досети, че няма да срещнат други коли. Някои експерти уверяваха обществото, че шосето е напълно безопасно, че не е възможно да се пропука и парите да погълнат някой нищо неподозиращ шофьор. Обаче освен сричането на града бе решено и пътят да бъде разрушен, пък и местните отдавна се отнасяха скептично към всичко, което твърдяха експертите. Затова предпочитаха другите шосета.

Вляво пред тях се издигаше католическата църква „Сейнт Томас“, в която, както и в църквите на околните малки селища, преди време в

събота и неделя свещениците от „Богородични мъки“ изнасяха служби. Сградата не беше просторен храм, а проста дървена постройка с обикновени прозорци без стъклописи.

Лъч от фенерче, шарещ по стъклата на прозорците на „Сейнт Томас“, привлече вниманието на Джоуи. Фенерче. Всеки път, когато лъчът сменеше посоката си, сенките изведнъж нахлуваха като разтревожени духове.

Джоуи зави по улицата и спря пред църквата. Загаси фаровете и изключи мотора. Вратите над стълбището бяха отворени.

– Това е покана – рече Джоуи.

– Мислиш, че той е там вътре?

– Мога да се обзаложа и да спечеля.

В църквата фенерчето угасна.

– Стой тук – нареди Джоуи на Селест.

– Друг път.

– Моля те.

– Не!

– Вътре може да се случи всичко.

– И тук, навън, може да се случи всичко.

Джоуи не можеше да отрича с очевидното.

Когато слезе и заобиколи колата отзад, момичето го последва, нахлупвайки качулката на главата си.

Дъждът се смеси със суграшица както преди двайсет години, когато Джоуи си заминаваше и катастрофира на магистралата. Зрънцата драще-ха по форда като противни дълги нокти.

Докато отваряше багажника, Джоуи почти не се съмняваше, че там ще открие мъртвата блондинка. Не беше там.

Той измъкна лоста от отделението, в което прибираше и крика. Беше от чугун и Джоуи усети успокоителната тежест в ръката си. Селест пък видя кутията с инструментите и докато Джоуи претегляше тежестта на металния лост, тя затършува и извади огромна отвертка.

– Е, не е нож, ама поне е нещо.

Джоуи предпочиташе Селест да остане в колата и да заключи вратите. Ако се мернеше някой, тя можеше да натисне клаксона и Джоуи щеше да бъде до нея на секундата.

Ала въпреки че я познаваше едва от час, му беше ясно, че е безсмислено да се опитва да я разубеди да не отива с него. Под нежната и красота явно се криеха голяма сила и издръжливост. Всички колебания на младостта, които сигурно бяха присъщи и за Селест, бяха изчезнали

завинаги с новината, че съдбата и е отредила нечовешко изнасилване и смърт... и откриването на извадените човешки очи в буркана беше поогнало. Изведнъж познатият и до сутринта свят се беше превърнал в доста зловещо и опасно място, но Селест се бе нагодила към промяната със завидна смелост.

Джоуи не си направи труда да затваря тихо багажника на колата. Широко отворените врати на църквата ясно показваха, че мъжът, довел го в Коъл Вали, вече го очакваше.

– Не се отдалечавай – рече той на момичето.

– Въобще не се съмнявай - мрачно отвърна Селест и кимна.

В двора на „Сейнт Томас“ имаше двуметрова вентилационна тръба, около която бе вдигната предпазна конструкция. Димни стълбове от подземните огънове се издигаха над върха на тръбата, намалявайки вероятността токсичните пари да избият в сградата на църквата и в близките домове. През последните години, докато всички усилия да се опитоми, или дори да се унищожи подземният ад, се оказваха безрезултатни, из Коъл Вали бяха построени повече от две хиляди подобни вентилационни шахти.

Въпреки проливния дъжд около църквата се носеше миризмата на сяра, сякаш невиджан звяр, запътил се към Витлеем, бе решил да се отбие и в Коъл Вали.

На фасадата на „Сейнт Томас“ с червен спрей бе изписано и заградено в кръг огромно 13.

Странно, но Джоуи се сети за Юда. Тринайсетият апостол. Предателят на Исус.

Числото на стената показваше просто кога ще дойде ред на църквата да я събарят, ала Джоуи не можеше да се освободи от усещането, че то има и друго значение, макар и не съвсем ясно. Дълбоко в душата си вярваше, че това е знак да се пази от предателство. Предателство от кого или от какво?

До погребението тази сутрин не беше посещавал църковна служба от двацет години. Досега се смяташе за агностик, дори за атеист, и въпреки това сега всичко, което виждаше, и всичко, което се случваше, придоби религиозно значение за него. Разбира се, тази нощ Джоуи не беше четирийсетгодишен циник и пълен неверник, а младеж на двацет, който допреди две години все още пееше в църковния хор. Може би странният скок назад във времето го беше върнал към вярата, която имаше през младостта си. Тринайсет. Юда. Предателство. Вместо да погони тези мисли като суеверия, Джоуи реши да ги вземе насериозно

и да бъде по-предпазлив от всякога. Суграшицата все още не бе заледила тротоара и пръснатите малки топченца проскърцваха под обувките им.

Когато стигнаха последното стъпало пред отворените врати, Селест включи фенерчето, което си бе донесла от колата, и лъчът му поне малко разпръсна тъмнината в църквата.

Селест и Джоуи заедно прекрачиха прага. Тя въртеше напред-назад фенера и на проблясъците от светлината му се видя, че никой не ги прицелва в преддверието на храма.

Купел от бял мрамор беше поставен край входа на основната зала. Джоуи видя, че в него няма светена вода, но въпреки това прокара пръсти по сухото дъно и се прекръсти.

Придвижваше се в църквата с лоста в ръцете си, за да бъде готов за всичко. Нямахше да се осланя на Божията милост. Селест въртеше фенерчето на всички страни, сякаш бе свикнала често да прави издирвания на маниакални убийци. Въпреки че в „Сейнт Томас“ не бяха отслужвани литургии от пет-шест месеца, Джоуи предположи, че електричеството не е прекъснато. Заради безопасността захранването не бе спряно, понеже на тъмно беше по-трудно да се отстрани каквато и да е опасност. Сега, когато цял град беше унищожен от подземните огньове, нехайните и некомпетентни власти проявяваха завиден ентузиазъм да спазват правилата за безопасност в такива ситуации.

Слабият аромат на тамян, пален при последните служби, едва се долавяше от неприятната миризма на мокро дърво и плесен. Вонята на серните пари също натежаваше във въздуха все повече и повече, докато най-накрая нежният парфюм на вяра и невинност от отминалите литургии се удави в зловонията.

Суграшицата запращаше гръмливи залпове срещу покрива, прозорците и стените и въпреки това църквата беше притихнала като всички останали религиозни храмове, а в тишината се раждаше очакването. Обикновено то се свързваше с ефирната поява на нещо божествено, ала сега бе свързано с криещия се в това свещено място омразен враг.

Стиснал здраво лоста, Джоуи прокара ръка по стената край свода на преддверието, ала не откри никакви електрически ключове.

Като поръча на Селест да провери от другата страна на арката, Джоуи отиде вляво и заопипва, докато най-сетне откри панел с четири ключа. Щракна ги наведнъж.

Над главите им върху редовете скамейки конусовидни лампи пръснаха мъждива светлина. По стените малки аплици осветяваха иконите,

изобразяващи Христовите мъки, и хвърляха оскъдна светлина по прашния дървен под.

Дъното на залата, отвъд парапетите пред свята светих, оставаше забулено в сенки. За Джоуи обаче не бе трудно да види, че всичко свещено липсваше, включително статуетките и голямото разпятие, което бе красяло стената над олтара.

Докато помагаше на свещеника, Джоуи идваше в Коъл Вали на служби, когато местните църковни помощници бяха болни или заети, и знаеше как изглеждаше църквата „Сейнт Томас“ преди оскверняването ѝ. Разпятието бе дело на тукашен дърворезбар, живял миналия век, и въпреки че изработката беше груба, Джоуи винаги се бе впечатлявал от силата, която притежаваше и която не бе присъща на повечето от професионално изработените и лакирани кръстове.

Докато се вираше в празнината на стената, той забеляза бледа безформена купчина върху олтара. От нея сякаш се разнасяше слабо сияние, ала Джоуи знаеше, че това е само зрителна измама и че въображението му играе лоши номера.

Двамата се придвижваха предпазливо към средата на залата, проверявайки скамейките отляво и отдясно, между които някой можеше да се е скрил и да дебне подходящ момент да им се нахвърли.

Църквата бе малка и можеше да побере около двеста души, ала тази нощ нямаше жива душа. Джоуи отвори вратичката към свята светих и пантите изскърцаха. Селест се поколеба, но после го последва в светилището. Вниманието и бе насочено към купчинката върху олтара, ала не обърна лъча на фенерчето към нея, очевидно също като самия Джоуи с желанието да отложи неизбежното откритие. Щом вратичката изскърца отново и се затвори зад гърбовете им, Джоуи надзърна над нея. Никой не бе влязъл след тях в църквата.

Точно пред тях беше подиумът на хора. Всичките столове, стойките за оркестъра и органът бяха изнесени.

Двамата тръгнаха покрай стената вляво от подиума. Макар че вървяха на пръсти, стъпките им отекваха глухо по дъбовия под на празната черква.

На стената имаше още електрически ключове, Джоуи ги включи и светилището се изпълни с вяла светлина, не по-ярка от онази в основната зала.

Джоуи направи знак на Селест да мине зад затворената врата в дъното и когато тя го стори, ритна вратата, както беше виждал да правят ченгетата по филмите, и се втурна през прага, замахвайки с тежкия лост.

Надяваше се да изненада и да цапардоса мъжа, който може би ги очакваше вътре, обаче копелето не беше там и лостът изсвистя във въздуха.

Светлината, нахлуваща от светилището, бе достатъчна да се види, че помещението е празно. Другата врата бе отворена, когато Джоуи нахълта, но сега от течението се захлопна.

– Вече е духнал – рече Джоуи на Селест, която се бе вцепенила от ужас.

Върнаха се в светилището и се спряха на три стъпки от олтара.

Сърцето на Джоуи щеше да изхвъркне.

До него Селест простена, но не от ужас и страх, а от жал и отчаяние:

– Боже, не!

Олтарът и бродираният покров липсваха. Беше останал само пиедесталът.

Купчинката, която зърнаха още от залата, вече не беше нито бледа, нито безформена. Трупът беше извит в ембрионална поза и формите на тялото се различаваха въпреки тежката, смачкана мушама. Лицето и не се виждаше, ала от найлоновото покривало се бе измъкнал кичур руса коса. Не беше видение. Нито халюцинация. Нито дори спомен. Този път трупят беше съвсем истински.

Събитията от последните двама месеца и четири часа обаче бяха разколебали Джоуи и той не вярваше напълно на зрението си. Затова попита Селест:

– И ти ли го виждаш?

– Да.

– Тялото ли?

– Да.

Той докосна дебелата мушама. Тя прошумоля под пръстите му.

Една слаба ръка, бяла като алабастр, беше отвита. В средата на дланта се виждаше дупката от пирон. Ноктите бяха изтръгнати и кръвта се беше съсирила.

Джоуи знаеше, че момичето е мъртво, и въпреки това дълбоко в сърцето си таеше слаба и ирационална надежда, че очите в бурканчето не са на блондинката, че тя може да бъде спасена заради искрицата живот, която той се надяваше, че още тлее. Коленичи и допря пръсти до китката и, търсейки дори и най-слаб пулс.

Пулс не откри, ала допирът до студената и плът го разтресе, като че бе сграбчил оголен електрически кабел, и друг спомен от нощта преди двама месеца го заслепи.

Иска само да помогне, взима куфарите и ги занася до багажника на колата, докато леденият дъжд го шиба по гърба. Отключва багажника и вдига капака, малката лампичка светва слабо като полуизгоряла свещ, притулена от рубиненочервено стъкло. Всъщност светлината е червена, защото крушката е изцапана с кръв. Миризмата на прясна кръв направо го задушава и на него му се повдига. Тя е там. Тя е там. Тя наистина е там, нищо, че е толкова неочаквано, та чак прилича на халюцинация, ала тя наистина е там, така реална като кроше в зъбите. Гола е, но е увита в полупрозрачна мушамата. Лицето и не се вижда от дългата руса коса и от кръвта по мушамата. Едната и ръка не е завита и разкрива ужасна рана в средата на дланта. Сякаш се протяга умолително към него, търсейки милост и защита, които не е открила в жестоката нощ. Сърцето му блъска така силно в гърдите, че притиска дробовете му и той не може да си поеме дъх. Някъде в небесата се търкалят електрическите мълнии и той започва да се моли да го поразии гръм, за да се присъедини към мъртвата блондинка, защото животът след ужасната гледка би бил непоносим, болезнен, безрадостен и безсмислен. Тогава зад гърба му някой заговаря с глас малко по-силен от ромолящата песен на дъжда и вятъра:

– Джоуи.

Щом не му позволяват да умре точно тук и точно в този миг, в бурята, той започва да се моли на Бог да го убие, да го ослепи, само и само да не бъде свидетел.

– Джоуи, Джоуи.

В гласа се долавя такава болка. Джоуи се извързва от обезобразения труп. На мъглявата кървава светлина се изправя срещу трагедията, срещу унищожаването на още четири живота освен този на момичето в багажника неговия, на майка му, на баща му, на брат му.

– Исках само да помогна – казва той на Пи Джей. Само да помогна.

Джоуи издиша, сетне вдиша, хриптейки:

– Брат ми е. Той я е убил.

В църквата имаше плъхове. Два от тях, огромни и тлъсти, заприпаха в дъното на светилището, църкаха и хвърляха удължени сенки на оскъдната светлина, а после изчезнаха в една дупка на стената.

– Брат ти ли? Пи Джей? – изненада се Селест.

Макар че в гимназията тя беше пет години след Пи Джей, Селест знаеше кой е той. Всички в Ашървил и околните селища знаеха кой е Пи Джей Шанън дори преди да стане световноизвестен писател. В прогимназията Пи Джей беше най-младият куотърбек в историята на футболния отбор, превърна се в спортна звезда и изведе съотборниците си до окръжния шампионат, а после направи същото и в гимназията. Беше отличен ученик, говорител на класа си през последната година от учението си, беше обичливо момче, красиво, чаровно и забавно.

И това, което въобще не се връзваше с тялото в багажника – Пи Джей беше много мил. Занимаваше се с благотворителност в църквата „Богородични мъки“. Когато някой приятел се разболееше, Пи Джей пръв го посещаваше с подарък и множество пожелания за здраве. Ако някой приятел изпаднаше в беда, Пи Джей пръв подаваше ръка. За разлика от другите спортисти той не се възгордяваше и както общуваше с училищните атлети, така го виждаха да си говори приятелски с хилавия, късоглед президент на клуба по шах. За разлика от другите популярни момчета Пи Джей никога не проявяваше жестокост към по-срамежливиците. Той беше най-страхотният брат на света.

Но освен това беше жесток убиец.

Джоуи не можеше да приеме тези две истини. Би могъл да се побърка, ако се опиташе да го направи.

Все още коленичил край олтара, той пусна студената китка на мъртвата жена. От докосването до плътта и беше получил смразяващо кръвата мистично прозрение. Дори и в този единствен миг да видеше самото превръщане на нафората в свещената плът на Христос, нямаше да бъде толкова шокиран.

– Пи Джей си беше дошъл от Ню Йорк за уикенда – заразказва Джоуи на Селест. – След колежа си намери работа като помощник-редактор в една голяма издателска къща, възнамерявайки да работи там, докато успее да влезе във филмовия бизнес.

Онази събота четиримата много се смяхме, радвахме се, че сме

заедно. В неделя сутринта след месата Пи Джей отиде да се види с приятели от училище, да се поразкара с колата и да се порадва на пъстрата есен. Наричаше го „дълга, мързелива, носталгична баня“. Това ми беше казал, че ще прави през целия ден.

Селест обърна гръб на олтара и се загледа в залата или защото не издържаше гледката на мъртвото тяло, или защото се ужасяваше, че Пи Джей ще се промъкне обратно в църквата и ще ги свари неподготвени.

– Обикновено в неделя хапвахме към пет часа, но мама отложи малко вечерята заради брат ми, а той се върна в къщи едва след шест, доста след като се беше стъмнило. Извини се и каза, че е загубил представа за времето. По време на вечерята беше във вихъра си, шегуваше се, беше пълен с енергия, сякаш спомените за отминалите дни бяха влели нов живот в тялото му.

Джоуи покри голата ръка на мъртвото момиче. Имаше нещо неприлично в продупчената и длан, разголена върху олтара, въпреки че църквата и без това беше осквернена. Селест мълчаливо изчакаше той да продължи разказа си.

– Сега като се замисля, онази нощ у Пи Джей май се забелязваше нещо странно, маниакално... някаква тъмна енергия. Веднага след вечеря той се втурна към стаята си в мазето да дооправи багажа си, после качи горе куфарите си и ги остави до задната врата. Бързаше да тръгне, защото времето се влошаваше, а го чакаше дълъг път до Ню Йорк, който не можеше да измине поне до два часа през нощта. На татко не му се искаше Пи Джей да заминава. Боже, колко го обичаше. Татко извади всичките си албуми с изрезки от вестници, в които бе писано за победите на гимназиалния и колежанския футболен отбор, искаше да ги прегледат заедно с Пи Джей. Брат ми ми намигна, сякаш искаше да ми каже: „Е, какво е, по дяволите, още половин час, ако това ще го зарадва?“ Двамата с татко седнаха в гостната на дивана, за да разгледат албумите, а аз реших да спестя на Пи Джей някоя и друга минута и да прибера куфарите му в багажника. Ключовете от колата му бяха точно пред мен, върху кухненския плот.

– Съжалявам, Джоуи. Наистина съжалявам.

Джоуи продължаваше да гледа мъртвата жена в изцапаната с кръв мушамата. Мисълта за мъченията, които бе преживяла, предизвикваше гадене в стомаха му и иреизпълваше сърцето му с мъка и макар че той не знаеше коя е тя, гласът му бе дрезгав от жал към нея. Ала не можеше да стане и да и обърне гръб. Засега чувстваше, че мястото му е до нея, коленичил, защото тя заслужаваше поне малко от вниманието и сълзите

му. Тази нощ Джоуи имаше нужда да бъде свидетел, в което се провали преди двайсет години.

Вече цели две десетилетия потискаше спомена за нея. В тази нощ, която повтаряше най-ужасните преживявания в живота му, русото момиче беше мъртво едва от няколко часа.

За него обаче нямаше значение дали тя е мъртва от два-три часа или от двайсет години, той пак се беше провалил и не я спаси.

– Дъждът бе понамалял, така че дори не си сложих качулката – продължаваше да разказва Джоуи. – Просто грабнах саковете на Пи Джей, взех ключовете от кухненския плот и излязох. Колата беше паркирана зад моята в края на алеята зад къщата. Сигурно мама е казала нещо на Пи Джей или той някак разбра какво става и какво правя, защото заряза татко с албумчетата и хукна след мен да ме спре. Но не стигна навреме.

Дъждът е слаб, но ужасно студен, кървавата лампичка в багажника на колата на Пи Джей се мерзелее, и самият Пи Джей си стои там, все едно светът не се срива около брат му. А Джоуи пак повтаря:

– Само исках да помогна.

Пи Джей се е вторачил и за един миг на Джоуи му се иска да се поддаде на отчаяната надежда, че брат му също вижда за пръв път мъртвата жена в багажника, че и той е шокиран и че няма представа откъде се е взела. Но Пи Джей казва:

– Джоуи, чуй ме. Не е това, което си мислиш. Знам как изглежда, но не е това.

– О, Исусе, Пи Джей. Мили Боже!

Пи Джей хвърля поглед към къщата, която е само на двайсетина метра зад тях, иска да се увери, че никой от родителите им не е излязъл на верандата.

– Мога да обясня, Джоуи. Дай ми възможност, изслушай ме.

– Мъртва е, тя е мъртва.

– Знам.

– Цялата е нарязана.

– Спокойно, спокойно. Всичко е наред.

– Какво си направил? Майко мила, Пи Джей, какво си направил?

Пи Джей се приближава, пресреща го зад колата.

– Не съм направил нищо. Нищо, заради което да гния в затвора.

– Защо, Пи Джей? Не. Не се и опитвай. Не можеш... въпросът е излишен, не може да има смислено обяснение. Тя е мъртва там, вътре, мъртва и окървавена в багажника.

– По-тихо, хлапе. Стегни се – казва Пи Джей и сграбчва брат си за

раменете.

Изненадващо, ала Джоуи не е отвратен от докосването.

– Не съм го извършил. Не съм я докосвал.

– Но тя е там, Пи Джей, не можеш да ме излъжеш.

Джоуи плаче. Студеният дъжд се стича по лицето му заедно със сълзите. Той продължава да плаче. Брат му леко го разтърсва за раменете.

– За кого ме взимаш, Джоуи? За Бога, за какъв ме взимаш? Аз съм по-големият ти брат, нали? Все още съм твой брат, нали? Да не си мислиш, че съм заминал за Ню Йорк и съм се превърнал в някой друг, в нещо друго, в някаво чудовище?

– Тя е там – е единственото, което Джоуи може да произнесе.

– Да, добре, там е, аз я сложих там, но не аз съм и причинил това, не съм я наранявал.

Джоуи се опитва да се отдръпне от него.

Пи Джей го стиска по-силно, притиска го към бронята, почти го натиква при мъртвата в багажника.

– Не си отивай, хлапе. Не разбивай семейството ни. Нали съм по-големият ти брат? Да не би да не ме познаваш? Да не би да не съм заставал винаги зад теб? Винаги съм ти помагал, а сега имам нужда ти да ми помогнеш, само този път.

Хлипайки, Джоуи казва:

– Не и сега, Пи Джей. Не мога да ти помогна за това. Да не си се побъркал?

Пи Джей говори бързо и отново привлича вниманието му:

– Винаги съм се грижел за теб, обичам те, братле, двамата винаги сме се изправяли заедно срещу света. Слушаш ли ме? Обичам те, Джоуи. Не го ли знаеш? – Пуска раменете на брат си и обгръща с длани лицето му, Джоуи ги усеща стегнати като менгеме над слепоочията си.

Очите на Пи Джей са пълни с болка, много повече, отколкото със страх. Той целува Джоуи по челото. Искреността, с която говори, е почти хипнотична и Джоуи се чувства като в транс, като запленил от Пи Джей. Трудно му е да разсъждава.

– Джоуи, чуй ме, Джоуи, ти си ми брат – мой брат! – и това е важно за мен от всичко останало, ти си ми кръв, ти си част от мен. Не знаеш ли, че те обичам? Не го ли знаеш? Не знаеш ли, че те обичам? Ти обичаш ли ме?

– Да, да. – Ние сме братя и се обичаме.

Джоуи плаче:

– Точно затова ми е толкова трудно.

Пи Джей все още не го пуска, гледа го право в очите, носовете им почти се допират.

– Значи ако ме обичаш, хлапе, ако наистина обичаш брат си, просто слушай. Само ме изслушай ще разбереш какво се случи. Ето какво стана: карах по Пайп Ридж – стария черен път, както правехме в гимназията. Нали знаеш как лъкатуши старият път – завой след завой, и значи аз тъкмо излизах от един завой тя се появи, изскочи иззад дърветата, спусна се по склона и – право на пътя. Натиснах спирачките, но колата мина върху нея, прегазих я, преди да успее да спра.

– Тя е гола, Пи Джей, видях я, тя е гола там, в багажника.

– Нали ти разказвам, слушай ме. Когато изскочи от горичката, тя беше гола, както майка я е родила, а онзи тип я преследваше.

– Какъв тип?

– Не го познавам. Никога преди не го бях виждал. Но тя не виждаше колата, защото онзи я гонеше, Джоуи, защото се обръщаше назад и тичаше с все сила. Излезе на пътя пред колата. Погледна ме и изпищя, а аз я блъснах. Божичко, беше ужасно! Най-страшното нещо, което съм виждал и се надявам никога повече да не видя. Блъснах я толкова силно, знаех, че съм я убил.

– Къде отиде онзи мъж?

– Спря, когато я блъснах, стоеше като гръмнат там, на склона. Щом слязох от колата, той се втурна навътре в гората и аз реших, че трябва да тръгна след копелето, затичах се след него, но онзи познаваше местността по добре от мен. Беше духнал, когато изкачих склона. Тичах навътре може би петнайсетина метра, може би повече, видях изпочупените клони, но после се показаха пътеките, можеше да е тръгнал по всяка една от тях, не знаех накъде да вървя. Заради бурята почти нищо не се виждаше. Дъждът и вятърът не ми позволиха да чуя стъпките му и не можех да го проследя. Затова се върнах на пътя, а тя вече бе мъртва, както си и знаех.

Пи Джей потръпва от спомена и притваря очи. Опира чело в челото на Джоуи.

– Боже Господи, беше ужасно, Джоуи, ужасно – раните от катастрофата и онова, което той и беше сторил, преди да се появи. Стана ми лошо, повърнах на пътя, изповръщах си червата.

– Тя защо е в багажника?

– Мушамата си е моя. Не можех да оставя момичето там.

– Трябваше да отидеш при шерифа.

– Не можех да я зарежа сама на пътя. Страхувах се, Джоуи, бях объркан и уплашен. Дори и брат ти може да се изплаши – казва Пи Джей и го пуска. Поглежда тревожно към къщата и казва:

– Татко е на прозореца, гледа ни. Ако стоим тук дълго, ще излезе да види какво става.

– Може би не си искал да я оставиш там, но след като я напъха в багажника, защо не отиде при шерифа?

– Ще ти обясня всичко, ще ти кажа всичко, Джоуи – обещава Пи Джей. – Но нека първо влезем в колата. Сигурно изглежда странно, че стоим тук на дъжда. Нека да влезем в колата, ще включим радиото и татко ще реши, че просто си говорим.

Пи Джей слага единия куфар в багажника при мъртвата жена, после прибира и другия и затръшва капака.

Джоуи не може да спре да трепери. Иска да побегне. Но не към дома си. В нощта. Иска да изтича в нощта, да избяга от Ашървил и да прекоси света, да посети непознати места, където никой не го познава, да тича и да не спира в нощта. Ала той обича Пи Джей. Брат му винаги му е помагал, затова трябва поне да го изслуша. Може пък всичко да се изясни. Може би не е толкова зле, колкото изглежда. Може би има надежда за добрия брат, който просто трябва да чуе нещо. Молеха го само да изчака, за да чуе нещо.

Пи Джей заключва багажника и вади ключовете. Минава зад Джоуи и леко го стисва за врата – проява на привързаност, а също и да го принуди да побърза.

– Хайде, хлапе. Нека ти разкажа всичко, абсолютно всичко и тогава ще решим как ще е най-правилно да постъпим. Хайде, влез в колата. Това съм аз, Джоуи, аз, и имам нужда от теб.

Качват се в колата. Джоуи сяда на мястото до шофьора. В колата е студено, а въздухът – влажен. Пи Джей включва двигателя и пуска парното.

Дъждът се усилва, направо се излива като из ведро, а светът се изгубва зад запотените прозорци. Купето като че ли започва да се свива около тях, влажно и тясно. Двамата са затворени в стоманен пашкул и очакват метаморфозата си, очакват да се преродят като нови хора с неизвестно бъдеще.

Пи Джей търси радиостанция, която да се хваща чисто и да се чува ясно. Брус Спрингстийн. Пее за загубата и изкуплението.

Пи Джей намалява звука, ала думите си звучат все така тъжно.

– Досетих се, че онова копеле сигурно я е отвлякло – обяснява той.

– Държал я е някъде из горите, в някоя барака или нещо такова, знасилвал я е, измъчвал я е. Често четем за такива случаи. От година на година зачестяват. Кой би си помислил обаче, че ще се случи тук, в Ашървил? Сигурно е избягала, когато не е бил достатъчно бдителен.

– Как изглеждаше онзи?

– Жесток.

– Какво имаш предвид?

– Опасен. Изглеждаше опасен и малко пернат. Беше едър, може би към метър и деветдесет, около стотина килограма. Може би имах късмет, че не го догоних. Щеше да ме размаже, Джоуи, направо беше огромен. Сега сигурно щях да съм пътник, ако го бях настигнал. Но не можех просто да го пусна да избяга, без поне да се опитам да го хвана. Беше едър мъжага с брада и дълга мазна коса, носеше мръсни дънки и сия бархетна риза.

– Трябва да я закараш при шерифа, Пи Джей. Трябва да го направиш незабавно.

– Не мога, Джоуи. Не схващаш ли? Вече е прекалено късно. Тя е в багажника ми. Ще изглежда, все едно аз съм виновен, все едно просто съм я напъхал там и ти случайно си я открил. Може да го разтълкуват, всякак – но в никакъв случай няма да е благоприятно за мен. Нямам доказателства, че наистина съм, видял онзи тип, дето я преследваше.

– Те ще открият доказателство. Отпечатъци от стъпките му например. Ще претърсят гората и ще открият мястото, където я е държал. Пи Джей поклаща глава:

– В този дъжд отпечатъците вече са се заличили. Може би няма да открият и бараката. Няма гаранции, че ще стане. Просто не мога да рискувам, И ако не открият доказателства – оставам им само аз.

– Ако не си я убил, не могат да ти сторят нищо.

– Осъзнай се, хлапе. Няма да бъда нито първият, нито последният, дето го вкарват в пандиза без причина.

– Това е глупаво, Пи Джей. Тук всички те познават, всички те харесват. Знаят, че не си такъв човек. Никой няма да се усъмни в теб.

– Често хора, на които си помагал цял живот, ти обръщат гръб. Като постоиш повече в колежа, Джоуи, и поживееш по-дълго в град като Ню Йорк, ще видиш колко злобни могат да бъдат хората, как могат да се отмятат като фурнаджийски лопати.

– Хората тук няма да се усъмнят в теб – настояваше Джоуи.

– Ти обаче се усъмни.

Тези думи оставят Джоуи без дъх, сякаш юмручен удар му е

изкарал въздуха. Той е по-объркан от всякога, трепери.

– Боже, Пи Джей, защо не я остави на пътя?

Пи Джей се превива в седалката си и захлупва с ръце лицето си. Плаче. Джоуи никога не го е виждал да плаче. Известно време и двамата не могат да продумат.

Най-сетне Пи Джей се съвзема и казва:

– Не можех да я оставя, Джоуи. Беше толкова ужасно, ти не разбиращ – беше много страшно. Тя не е само един труп, Джоуи. Тя е нечия дъщеря, нечия сестра. Помислих си – ами ако тя беше моя сестра и някой друг я беше блъснал, щях ли да искам просто да я зарежа? Не, щях да искам да се погрижи за нея, да покрие голото и тяло. Сега виждам, че... може би съм направил грешка. Но тогава бях потресен. Сега виждам, че можех да постъпя другояче. Но вече е прекалено късно, Джоуи.

– Ако не я отнесеш при шерифа и не му разкажеш всичко, тогава онзи тип с брадата и дългата коса, ще се измъкне. И после ще причини същото на някое друго момиче.

Пи Джей сваля ръце от лицето си. В очите му има сълзи.

– Така или иначе няма да го заловят, Джоуи. Духнал е яко дим. Знае, че го видях и че мога да го опиша. Няма да се мотае наоколо ей-така. Сигурно вече е извън щата, бърза да се скрие колкото се може по-далеч. Може би вече се е обръснал и е отрязал опашката си и сега е неузнаваем. Малкото, което мога да кажа на ченгетата, няма да им помогне да го хванат, пък и дори не мога да свидетелствам за нищо срещу него.

– И все пак това е най-правилното, което можеш да направиш. Да отидеш при шерифа.

– Така ли? Ами мама и татко – за тях помисли ли, Джоуи, ако помислиш за тях, ще видиш, че не е най-правилното.

– Какво искаш да кажеш?

– Че след като не намерят виновника, ченгетата ще се опитат да го лепнат на мен. Ще направят всичко възможно. Само си представи статиите, във вестника. Спортната звезда, местното момче, което спечели стипендия за престижен университет, заловено с гола, измъчвана до смърт жена, натъпкана в багажника на колата му. Само си помисли за това, за Бога! Най-големият фарс в историята на окръга, може би дори на щата.

Джоуи има чувството, че неуморно се хвърля срещу огромен великан. Отстъпва пред логиката на брат си, пред неустоимия му чар, пред сълзите му. Колкото повече се опитва да си изясни истината, толкова повече се обърква.

Пи Джей спира радиото и се обръща, към Джоуи, навежда се към него. Дори не мигва. Двамата са сами сред шума от дъжда, нищо не може да отклони Джоуи от хипнотичния глас на брат му:

– Моля те, хлапе, моля те. Умолявам те заради мама и татко, помисли. Недей да объркваш живота им само защото не можеш да пораснеш и в главата ти са обърканите идеи за добро и лошо на църковен помощник. Не съм наранил момичето в багажника, защо тогава да рискувам бъдещето си само за да докажа това? Представи си дори, че ме оправдаят, че съдебните заседатели открият истината и ме пуснат. Даже тогава ще има хора, които ще бъдат убедени, че съм виновен, че съм я убил. Карай, аз съм млад и образован – ще се махна оттук, ще започна нов живот някъде, където не знаят, че съм съден за убийство. Но мама и татко са на средна възраст, бедни са като църковни мишки. Няма да имат възможност да се преместят. Няма възможностите, които ние с теб имаме. Тази четиристайна барака, която наричат къща, все пак е покрив над главите им. Единственото им богатство е тоалетната чиния, но поне винаги са имали много приятели и близки, които ги обичат. Обаче това ще се промени дори и да ме оправдаят в съда. – Железните аргументи се лят един след друг. – Подозрението ще застане между тях и приятелите им. Ще чуват шепоти... клюките ще ги преследват. Няма да могат да се преместят, защото няма да има на кого да продадат тази дупка, а дори и да я продадат, няма да вземат много. Ще останат на това място, без приятели, напълно изолирани. Да допуснем ли това, Джоуи? Да съсипем ли живота им, макар че съм невинен? Божичко, добре, направил съм грешка, като я прибрах от пътя и като не отидох при ченгетата, а вместо това я опаковах в мушамата и я набутах в багажника, но не убивай мама и татко заради мен, по-добре ме застреляй! Защото иначе точно това ще направиш, ще ги погубиш бавно и мъчително.

Джоуи не може да продума.

– Толкова е лесно да ги съсипеш, да съсипеш мен. Но още по-лесно е да постъпиш правилно, Джоуи, колкото и да не ти се вярва.

Обзет от напрежение. От смазващо напрежение. Сякаш е в бездните на океана, десет хиляди метра под морското равнище, а не тук, в колата. Налягането се покачва, изпробвайки здравината на колата. Погребва го на дъното и Джоуи има чувството, че ще избухне.

Най-сетне възвръща дар-слово и гласът му прозвучава несигурно като на малко момче:

– Не знам, Пи Джей, не знам.

– Животът ми е в ръцете ти, Джоуи.

- Толкова съм объркан.
- Мама и татко също са в ръцете ти.
- Но тя е мъртва, Пи Джей. Момичето е мъртво.
- Точно така. Мъртва е. Но ние не сме.
- Но... какво ще стане с трупа?

Джоуи изрича думите и осъзнава, че Пи Джей е спечелил. Чувства се слаб и също като малките деца се срамува от слабостта си. Горчиво разкаяние прогаря душата му като смъртоносна киселина и единствено спасение за него е да унищожи завинаги част от паметта си, да забрави за чувствата си. Душата му е изпепелена и пепелта се сипе върху сърцето му като дъжд.

Пи Джей казва:

– Лесно е. Мога да изхвърля трупа някъде, където никога няма да го открият.

– Не можеш да причиниш това на семейството й. Не могат да прекарат остатъка от живота си в мъка, че така и не са разбрали какво и се е случило. – Миг спокойствие няма да имат, ще си мислят... че тя е там някъде, че я боли, че е загубена.

– Прав си. Добре. Не съм на себе си. Явно трябва да я оставя някъде, където ще я намерят.

Пепеливият дъжд се сипе ли сипе и упоява Джоуи. Минута след минута той спира, да размишлява, да чувства. Тази странна безчувственост леко го обезпокоява, но той я приема повече като благословия и я посреща с отворени обятия.

Джоуи заговаря и чува собствения си глас напълно безстрастен:

– Но тогава полицаите могат да открият твои отпечатьци по мушамата. Или нещо друго, например твой косъм. Има много възможности да я свържат с теб.

– Не се притеснявай за отпечатьците. Няма да открият никакви. Внимавах много. Няма никакви доказателства, само че...

Джоуи чака с тъпо примирение думите на брат си, на единствения си и толкова обичан брат, чака да чуе най-лошото от всичко, да открие най-страшното освен самото обезобразено тяло.

– ... Само че аз я познавах.

– Познавал ли си я?

– Преди ходех с нея.

– Кога? – вцепенено пита Джоуи, но вече почти не му пука. Скоро пепеливият дъжд ще задуши и любопитството, и съвестта му.

– В последната година от гимназията.

– Как се казва?

– От Коъл Вали. Не я познаваш.

Дъждът навън продължава да се лее неспирно и Джоуи не се съмнява, че нощта никога няма да свърши.

– Излязох с нея само два пъти. Не си допаднахме. Но ти, Джоуи, разбираш как ще изглежда това пред ченгетата. Само да отнесе трупа при шерифа и те ще разберат, че съм излизал с нея... ще го използват срещу мен. Много по-трудно ще докажем, че съм невинен, и още по-пагубно ще се отрази на мама и татко, на всички ни. Между чука и наковалнята съм, Джоуи.

– Да.

– Сега ме разбираш.

– Да.

– Разбираш как стоят нещата.

– Да.

– Обичам те, братле.

– Знам.

– Добре.

Пепел. Успокояваща пепел.

– Ти и аз, хлапе. Нищо в този свят не е по-силно от нас двамата, стига да се държим заедно. Връзката ни е по здрава от стоманата. Нали? По-здрава е от всичко. И това е най-важното нещо на света за мен – връзката ни и как винаги заставаме един зад друг.

Двамата остават мълчаливи за малко.

Зад мокрите стъкла на колата планините изглеждат по-мрачни от всякога, сякаш зъберите се навеждат един срещу друг, сближават се и закриват тясното късче небе, убивайки всяка надежда за звездна нощ, и той, Пи Джей, майка им и баща им остават затворени в каменен гроб.

– Скоро трябва да тръгваш към колежа – казва му Пи Джей. – Чака те дълъг път. – Мен също.

Джоуи кимва.

– Трябва да ме навестиш в Ню Йорк.

Джоуи пак кимва.

– В Голямата ябълка.

– Аха.

– Ето, искам да вземеш това – казва Пи Джей и бутва нещо в ръката му.

– Какво е това?

– Малко пари, да си имаш.

– Не ги искам – отвръща Джоуи и се опитва да се отдръпне.

Пи Джей хваща ръката му и го принуждава да вземе банкнотите:

– Не, искам да ги вземеш. Знам какво е в колежа, винаги може да ти дотрябват още.

Джоуи най-сетне се дръпва, без да вземе парите.

Пи Джей настоява. Опитва се да бутне парите в джоба му:

– Хайде, де, хлапе, това са само трийсет долара, не е богатство, нищо работа. Хайде, зарадвай ме, остави ме да бъда голямата работа. Никога не ме оставяш да направя нещо за теб, вземи ги и ще се почувствам по-добре.

Съпротивата е толкова трудна и безсмислена – само трийсет долара, незначителна сума – Джоуи най-накрая оставя брат си да напъха парите в джоба му. Изтощен е. Няма сили да се съпротивлява. Пи Джей го потупва приятелски по рамото:

– По-добре влизай вътре да стегнеш багажа си и да заминаваш.

Връщат се в къщата.

Родителите им любопитстват. Баща им подхвърля:

– Ей, да не съм отглеждал двама синове, дето са толкова тъпи, че да стоят на дъжда?

Пи Джей прегръща Джоуи през раменете и отвръща:

– Просто си поговорихме по братски, тате. Наши си неща. За живота и такива работи.

Майка им ги дразни:

– Значи дълбоки, тъмни тайни.

Джоуи толкова силно я обича в този момент, че чувството едва не го поваля на колене.

Отчаян, той се заравя, дълбоко в пепелта и болката и ужасът се притъпяват. Събира набързо бързо нещата си и потегля малко преди брат си. От всички прегръдки на раздяла прегръдката на Пи Джей е най-силна, почти яростна.

Няколко километра извън Ашървил забелязва кола, която не се отлепя от него. Когато стига до отбивката за Коъл Вали, другата кола не спира, а профучава покрай него и изплисквайки огромни стълбове мръсна вода, завива с висока скорост към градчето. Мътната вода се оттича от стъклата на мустанга и Джоуи вижда, че другата кола е спряла на около стотина метра на самия път. Джоуи знае, че това е Пи Джей. Чака го. Все още не е късно. Светът е голям, а времето – безкрайно. Всичко зависи от този ляв завой. И без това щеше да поеме по този път.

„Просто завий наляво, както си беше решил, и направи това, което

трябва.“ Червени стопове, фарове, светещи в дъжда. Чакат.

Джоуи подминава отбивката за Коъл Вали и продължава право напред по щатското шосе.

И въпреки че все още приютява в сърцето си демона на безстрастието, той не може да не си припомни някои неща, които Пи Джей му каза и които сега му се струваха по-нелогични отпреди: „Толкова е лесно да разрушиш живота ми, Джоуи... още по-лесно е просто да повярваш.“ – Сякаш истината не е нещо обективно, а само онова, което си избереш да мислиш за истинно. „Не се притеснявай за отпечатъците. Няма да открият никакви. Бях внимателен.“ Предпазливостта предполага намерение. Изплашен и объркан, невинен човек не мисли достатъчно рационално, че да бъде предпазлив, и не предприема действия, с които да си подsigури заличаването на всички доказателства, които биха го уличили в престъпление.

Наистина ли имаше мъж с брада и мазна коса? Или всичко беше вдъхновено от серийния убиец Чарлс Менсън? Защо колата на Пи Джей не беше повредена от сблъсъка, който бе убил на място момичето на Пат Ридж.

Джоуи се обърква все повече и повече и пришпорва форда – по-бързо, по-бързо, по-бързо, сякаш ще избяга от фактите. После открива буркана, загубва контрол над колата, завърта се, блъска се...

... и се опомня до мантинелата, зяпа в поле с високи треви и бурени, не знае как се е озовал там. Вятърът фучи из магистралата, като че ли хиляди невидими камиони, влачещи странни товари, прелитат с бясна скорост над магистралата. Суграшицата щипе лицето и ръцете му. Над дясното му око има кръв.

Голяма рана. Докосва я и пред очите му избухват искри от болката. Рана на главата, пък било то и малка като неговата, може да доведе и до други сериозни последствия, не само до амнезия. Паметта може да бъде проклетие за човек и той никога да не бъде щастлив. Забравата от своя страна може да се превърне в благословия, в добродетел.

Джоуи се връща в колата. Потегля към най-близката болница, за да защитят раната му. Той ще се оправи. Ще се оправи.

В колежа посещава лекциите само следващите два дни, но не открива полза от следването на тесните пътеки на образованието. И без това е свикнал да се самообразова и нито един учител не може да бъде толкова взискателен към него, както той е към самия себе си. Освен това, ако ще става писател, му е нужен богат житейски опит, от който да извлеча вдъхновение и идеи за творчеството си. Атмосферата на

постепенно затъпяване в класните стаи и престарялата мъдрост на учебниците само щяха да потиснат таланта му и да възпрат творческото вдъхновение. Джоуи има нужда от приключения, някъде далеч, има нужда да зарече академичното общество и да се гмурне в бурното море на живота. Стяга багажа си и напуска колежа завинаги. Два дни по-късно, някъде в Охайо, продава смачкания мустанг и продължава на запад, пътувайки на стоп.

Десет дни след напускането на колежа от един паркинг за камиони Джоуи изпраща пощенска картичка на родителите си и им обяснява решението си да започне да трупа материал, за да стане писател. Казва им да не се притесняват за него и че знае какво прави, че ще поддържат връзка. Той ще се оправи. Ще се оправи.

– Естествено – каза той, все още коленичил до трупа, – никога нищо не се оправи.

Дъждовните капки падаха по покрива с тъжен вой, пееха погребални песни за русото момиче, което умря два пъти толкова младо.

– Пътувах от място на място, от работа на работа. Загубих връзка с всички... изоставих мечтата си да пиша. Бях прекалено зает за мечти. Прекалено зает да си играя на пострадал от амнезия. Нямах смелост да погледна в очите татко и мама... и да се издам, да призная цялата истина.

Селест отвърна поглед от празната църковна зала, която държеше под око, и съчувствено рече:

– Може би си прекалено суров към себе си. Може би амнезията не е била просто илюзия. Травмата на главата може би я обяснява.

– Искане ми се да вярвам в това. Ала истината е обективно нещо и не се моделира спрямо желанията ни.

– Две неща не са ми ясни.

– Ако са само две, значи си доста напред с материала.

– Когато си бил с Пи Джей в колата онази вечер...

– Тази вечер. Беше преди двайсет години... но също и тази вечер.

– ... и той вече те е убедил да му повярваш, да му помогнеш, защо изведнъж ти казва, че е познавал момичето, след като вече си му бил в кърпа вързан? Защо му е да прави подобно признание, след като вече е спечелил? Защо му е да рискува и да събужда подозренията ти, след като вече си бил негов?

– Трябва да познаваш Пи Джей, за да разбереш. Около него винаги витаеше... една такава опасност. Не беше безразсъдство, нито нещо, което да те уплаши. Тъкмо обратното. Това само притегляше хората

повече към него. Беше една такава романтична, чудна опасност и хората ѝ се радваха. Пи Джей обичаше да рискува. И това ставаше ясно на футболното игрище. Тактиките му често бяха толкова дръзки и необикновени... но успяваха.

– Всички казваха, че обича да играе като за последно.

– Аха. Обичаше да кара бързо, направо с бясна скорост, и се оправяше с колите като състезателите от ралито в Индианаполис, никога не е катастрофирал, дори не са го глобявали. Когато играеше покер, залагаше всичко, макар и ръката да не беше силна, правеше го просто защото му се струваше, че е настъпил моментът. Почти винаги печелеше. Можеш да живееш опасно – на ръба, но когато рисковете, които поемаш, ти се отплащат – хората те обичат.

Надвесена над него, Селест положи ръка на рамото му:

– Май това обясни и другото, което не разбирах.

– Бурканът в жабката – предположи Джоуи.

– Да. Предполагам, че го е сложил там, докато си си оправял багажа и си се приготвял да се върнеш в колежа.

– Сигурно е извадил очите и през деня, за да ги пази като трофей, мили Боже! Убеден съм, че му е било интересно да ги сложи в колата ми, за да ги намеря по-късно. Да изпита силата на връзката ни.

– След като те е убедил в невинността си, след като е успял да те принуди да се съгласиш, че трябва да се отърве от трупа, направо е било лудост да ти позволи да видиш очите, да ги напъха в колата ти.

– Не е устоял на тръпката. На опасността. Да върви по тънката корица лед и да не пропадне. И както виждаш успя. Оставих го да спечели.

– Държи се, сякаш се мисли за богопомазан.

– Може и да е.

– И кой бог би се съгласил с това?

– Тук не са замесени богове.

Селест заобиколи трупа на русото момиче, напъха фенера и отвертката в джоба си и коленичи точно срещу Джоуи, погледна го над тялото и каза:

– Трябва да видим лицето ѝ.

Той се намръщи:

– Защо?

– Пи Джей не ти е казал името и, но ти е казал, че е от Коъл Вали. Сигурно я познавам.

– Та така ще ти е дори по-тежко.

– Нямаме избор, Джоуи, трябва да я погледнем в лицето. Ако видим коя е, може би ще ни хрумне какво е замислил брат ти, къде е отишъл.

Наложи се да обърнат мъртвата, за да разтворят мушамата. После отново положиха момичето по гръб.

Гъст кичур руса коса, опръскана с кръв, забулваше обезобразеното лице.

С нежност, която трогна Джоуи, Селест отмести кичура настрана. Със свободната си ръка се прекръсти:

– В името на Отца и Сина и Светия Дух, амин.

Джоуи отметна глава назад и се загледа в тавана на светилището, но не защото се надаваше да зърне Светата Троица, а защото нямаше да понесе гледката на празните очни орбити.

– В устата и има парцал – каза му Селест. – От онези, с които си мием колите – велурен. Мисля, че... да, глезените и са завързани с кабел. Не е бягала от никакъв побъркан планинар.

Джоуи потрепери.

– Казва се Бевърли Коршак – продължаваше Селест. – Беше малко по-голяма от мен. Приятно момиче. Мило. Живееше с родителите си, но те продадоха собствеността си на правителството и се преместиха в Ашървил миналия месец. Бевърли работеше като секретарка в електрическата компания. Родителите и са приятели с моите. Познаваме се от много, много време. Фил и Силви Коршак. За тях ще бъде тежък удар.

Джоуи все още зяпаеше тавана, когато каза:

– Сигурно Пи Джей я е видял по-рано в Ашървил, Спрял е да си побърят. Тя не се е бояла да влезе в колата му. Не е бил непознат. Поне не... на пръв поглед.

– Да я покрием.

– Ти го направи.

Не че щеше да му се повдигне от ослепеното ѝ лице. Страхуваше се, че някак си ще успее да зърне в празните очни ями сините и очи, недокоснати, като в последните мигове от жестоката агония, докато е крещяла за помощ през парцала в устата си и е знаела, че никой няма да я чуе. Мушамата изшумя.

– Знаеш ли, изненадваш ме – каза Джоуи на Селест.

– Защо?

– Защото си толкова силна.

– Тук съм, за да ти помогна и това е всичко.

– Мислех, че аз съм тук, за да помогна на теб.

– Може би и двете.

Шумоленето престана.

– Готово – рече тя.

Джоуи сведе глава и зърна на олтара нещо, което първоначално взе за кръв. Беше се показало, докато обръщаха трупа.

Вгледа се по-добре и осъзна, че вижда нещо надписано с червен спрей. Цифрата едно, заобиколена в кръгче.

– Виждаш ли това? – Джоуи попита Селест, която тъкмо се изправяше на крака.

– Да. Нещо, свързано с плановете за разрушаване на сградите.

– Не съм съгласен.

– Напротив, така е. Няма какво друго да е. Или пък просто някакви хлапета са вилнели из църквата. Има и други такива в залата – обясни Селест и посочи към основната зала. Той се изправи намръщен, взря се нататък и попита:

– Къде?

– На първия ред скамейки.

Отдалече беше трудно да се забележи червеният надпис върху тъмните дървени гърбове на пейките.

Джоуи вдигна металния лост, мина покрай подиума на хора и отиде до вратичката на светилището.

Зад себе си чу, че Селест го следва. Вървеше покрай стената.

На най-първата редица в средната колона скамейки един до друг се виждаха подобни надписи. Бяха точно върху местата, където сядаха хората. Най в края отляво пишеше 2, а последният номер бе 6.

Джоуи имаше чувството, че по гърба му лазят мравки, ала ръката му не напипа нито една.

На първата пейка в дясната колона числата вървяха подред: 7, 8, 9, 10, 11, 12.

– Дванайсет – мрачно промърмори той.

Селест стигна до него и меко попита:

– Какво има?

– Момичето на олтара...

– Бевърли.

Джоуи съсредоточено гледаше червените надписи, които сега му се струваха грейнали като знаци на Апокалипсиса.

– Джоуи? Какво за момичето? Какво има?

Той стоеше вцепенен пред ледената мозайка на истината, ала не успяваше напълно да разгадае смисъла на отделните елементи.

- Той е нарисувал знаците и после е сложил Бевърли върху първия.
- Пи Джей ли?
- Да.
- Но защо?

Силен порив на вятъра нахлу в църквата и изшумоля в залата. Лека-миризма на тамян и плесен изведнъж изчезна и на нейно място се разнесе вонята на сѝра.

- Имаш ли братя или сестри? – попита Джоуи.
- Не, само тримата сме си.
- Бевърли е първата от дванайсет.
- Дванайсет какво?

Джоуи посочи към нея с трепереща ръка:

- Ти, майка ги, баща ти. Кой още е в Коъл Вали?
- Семейство Долан.
- Те колко са?
- Пет.
- Кой друг?
- Джон и Бет Биймър. Майката на Джон, Хана, живее с тях.

– Три плюс пет, плюс вас тримата – единайсет – обясни Джоуи и посочи Бевърли.

- Плюс момичето на олтара – дванайсет.
- Мили Боже!

– Не се нужда от ясновидски способности, за да се досетя какво е намислил. Очевидно е защо числото дванайсет му харесва. Дванайсет апостола мъртви и подредени в една осквернена църква. И всички те отдават почит не на Господ, а на последния апостол, тринайсетия. Ето за кого се мисли Пи Джей – за тринайсетия апостол, за Юда. Предателят. С лоста в ръка Джоуи бутна вратичката и влезе в залата. Докосна един от надписите. На места боята още лепнеше.

– Юда. Предава семейството си – промълви Джоуи. – Предава вярата, с която е отгледан, без да почита никого, без да бъде предан на никого, на нищо. Не се страхува от нищо, дори и от Бог. Прекрчавя най-забранената граница, поема най-невероятния риск, само и само да усети трпката да рискува душата си за... за един танц пред вратите на ада.

Селест се притисна към Джоуи, търсейки кураж и успокоение.

– Да не би да... пресъздава на живо някаква символична сцена?

– С трупове. Има намерение да убие всеки, който все още живее в Коъл Вали. Преди пукването на зората ще донесе труповете тук.

Селест пребледня:

– Това случи ли се?

– Дали се е случило ли? – не я разбра той.

– В бъдещето, в което вече си живял – всички хора от града ли бяха избити?

Потресен, Джоуи осъзна, че не знае отговора на въпроса ѝ.

– След онази нощ, общо взето, спрях да чета вестници. Не гледах новините по телевизията. Превключвах станциите по радиото всеки път щом пуснеха емисиите. Казах си, че няма нужда да ги слушам, защото винаги говорят за самолетни катастрофи, за наводнения, пожари и земетресения. Но всъщност... страхувал съм се да не чуя нещо за осакатени и убити жени. Не исках да науча за някоя подробност, като извадени очи например, и тя да ме събуди от амнезията.

– Значи, доколкото знаеш – всичко се е случило наистина. Наистина са намерили дванайсет трупа в тази църква, единайсет по пейките и един на олтара.

– Ако наистина е станало така и труповете са били открити, никой не е свързал Пи Джей с убийствата. Защото в моето бъдеще той си е на свобода.

– Божичко! Мама и татко! – Селест се отдели от Джоуи и изтича към дъното на залата.

Джоуи се втурна след нея и я последва през отворената порта към улицата.

Селест се подхлъзна, падна на колене, изправи се и продължи да тича, заобикаляйки колата откъм седалката до шофьора.

Когато стигна до колата, Джоуи чу някакъв тътен зад себе си, помисли си, че е гръмотевица, ала осъзна, че шумът идва изпод краката му. Над покрива на колата Селест го погледна притеснена:

– От избухванията е.

Тътенът се усили заплашително, улицата се затресе под краката им, сякаш отдолу имаше тунел, през който минава влак, и после изведнъж люлеенето и зловещият звук утихнаха. Някаква минна галерия се срути под земята.

Джоуи се заоглежда, но не видя никъде пукнатини и попита:

– Къде е?

– Сигурно в друга част на града. Хайде, хайде, побързай – подтикна го тя и влезе в колата.

Джоуи седна зад волана и уплашен, че внезапно избухване ще разпука улицата и ще погълне мустанга, подметна: – Избухвания значи, а?

– Никога не съм усещала толкова силен трясък. Може и да е точно

под нас, но много надълбоко, толкова дълбоко, че не е избил на повърхността.

– Все още – довърши Джоуи.

12

Макар че гумите бяха зимни, поднесоха на няколко пъти по пътя за дома на Селест, ала Джоуи овладя колата и завърши благополучно пътешествието. Къщата на семейство Бейкър беше бяла със зелени первази и две тавански прозорчета.

Джоуи и Селест се затичаха по замръзналата поляна, избягвайки алеята отпред заради поледицата. Лампите на първия етаж светеха и красивите фигури на скрежа блестяха по прозорците; на верандата също светеше. Налагаше се да влязат предпазливо, понеже не знаеха дали Пи Джей вече не е вътре. Нямаше как да знаят кое от трите семейства е първо в списъка му за посещения.

Селест обаче беше паникьосана. Отключи набързо и се втурна в антрето, като викаше:

– Мамо! Татко! Къде сте? Мамо! Никои не отговори.

Джоуи знаеше, че не може да спре Селест, затова я последва, докато тя се втурваше в стайте, блъскайки вратите, викайки родителите си с нарастващ страх. На долния етаж имаше четири стаи, на горния – също, освен това имаше и две бани – къщата не беше палат, но беше хубав дом и навсякъде имаше книги. Накрая Селест провери и своята стая, но родителите и не бяха там.

– Хванал ги е – повтаряше като обезумяла тя.

– Не, не мисля. Огледай се – няма следи от насилие, Няма признаци, че се е водила борба. А не смятам, че те щяха да го последват доброволно, не и в тази буря.

– Тогава къде са?

– Ако им се е наложило неочаквано да отидат някъде, щяха ли да ти оставят бележка?

Без да отговаря, Селест се обърна, излетя в коридора и се затича надолу по стълбите към първия етаж.

Джоуи я настигна чак в кухнята, където тя вече четеше някаква бележка, закачена на коркова дъсчица до хладилника.

Селест.

Бев не се е върнала от църковната служба тази сутрин. Никои не знае къде е. Шерифът я търси. Отиваме в Ашървил при Фил и Силви. Загубили са ума и дума от притеснение. Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Каквото и да стане, ще се приберем у дома преди полунощ.

Надявам се, че си изкарала добре у Линда. Заклучи вратите. Не се притеснявай. Бев ще се върне. Бог няма да позволи нещо да ѝ се случи. Обичам те, мама.

Селест обърна гръб на корковата дъска и се втренчи в стенния часовник – показваше девет и две.

– Слава Богу, че не може да се добере до тях – с облекчение въздъхна тя.

– Ръцете – внезапно се сети Джоуи. – Дай да ти видя ръцете.

Селест ги вдигна. Ужасяващите рани бяха избледнели до леки синини.

– Сигурно вземаме правилни решения – каза той и се разтрепери от облекчение. – Променяме съдбата. Поне твоята. Просто трябва да продължим в същия дух.

Вдигна поглед към нея и видя, че тя втречено гледа нещо над рамото му. Сърцето му подскочи и той се обърна, вдигайки заплашително лоста срещу невидимата опасност.

– Не – побърза да го успокои Селест. – Просто видях телефона. Можем да се обадим за помощ. На шерифа. Нека да знаят къде е Бев и къде да търсят Пи Джей.

Телефонът беше стар модел с шайба. Джоуи не беше виждал такъв от доста време. Странно, но повече от всичко останало това го убеди, че се е върнал с двайсет години назад. Селест набра номер, ала веднага започна да натиска нервно вилката:

– Няма сигнал. – Заради вятъра, леда... линиите сигурно са прекъснати.

– Не, той е виновен. Прерязал е жиците.

Джоуи знаеше, че е права.

Селест тресна слушалката и излезе от кухнята.

– Хайде, можем да се справим по-добре и без лоста – подвикна му тя.

В кабинета Селест отиде до дъбовото бюро и от средното чекмедже извади ключ за шкафа с оръжията.

Две от стените бяха целите в рафтове, отрупани с книги. Джоуи прекара ръка по цветните им гърбове и тъжно рече:

– Едва тази нощ най-накрая осъзнах, че... когато ме накара да си замълча за убийството, Пи Джей открадна бъдещето ми.

Селест отвори витринката на шкафа с оръжията и попита:

– Какво значи това?

– Исках да стана писател. Винаги съм мечтаел за това. Но

писателят се опитва да... поне ако е добър, винаги се опитва да разкрива истината. Как можех да стана писател, да търся истината, когато не можех дори да застана лице в лице с истината за брат си? Пи Джей ме остави без бъдеще, без посока в живота. И той стана писател.

Селест освободи една пушка от стойката ѝ в шкафа и я сложи на бюрото:

– „Ремингтън“. Двайсети калибър с помпа. Хубава пушка. Я ми кажи нещо – как е успял да стане писател, след като става дума за истината? Та той е лъжец и измамник. Добър писател ли е?

– Всички казват така.

Момичето извади още една пушка и я сложи до другата на бюрото:

– И тази е „Ремингтън“. Татко е пристрастен към марката. Дванайсети калибър. Прикладът е от красиво орехово дърво, нали? Какво мислиш ти? Добър писател ли е той във вашето бъдеще?

– Преуспял е.

– Е, и? Това не значи непременно, че е добър.

– Спечели доста награди и винаги съм се преструвал, че го мисля за добър. Но... никога не съм го вярвал наистина.

Селест търсеше нещо из най-долното чекмедже в шкафа и привелена напред, решително каза:

– Значи тази нощ ще си върнеш бъдещето – и ти ще бъдеш добър.

В единия ъгъл на кабинета имаше метална кутия, голяма колкото куфарче. Тиктакаше и цъкаше.

– Какво е това? – полита Джоуи, сочейки кутията.

– Следи за повишаването на карбон-монооксида и на другите токсични газове, които подземните пожари освобождават. Има един и в мазето. Тази стая е достроявана, така че за нея трябваше отделен монитор.

– И алармата включва ли се?

– Аха. Ако има концентрация на газове. – Докато ровеше в чекмеджето, Селест откри две кутии с патрони. Извади и тях върху бюрото. – Всички къщи в града се снабдиха с такива устройства преди много време.

– Все едно да живееш върху бомба.

– Да. Но бомба със закъснител.

– Защо не се преместихте?

– Заради бюрокрацията. Непрестанното отлагане. Ако се изнесеш преди правителството да подготви документацията, къщата се обявява за изоставена и за обществена опасност и вече не са склонни да платят добри пари за нея. Налага се да си живеем тук, да ги чакаме, да поемем

риска, ако искаме да ни се плати поне половината от стойността.

Отваряйки едната от кутиите, докато Селест отваряше другата, Джоуи полюбопитства:

– Знаеш ли как да използваш оръжие?

– Ходя на стрелбището и на лов заедно с татко още от тринайсет годишна.

– Не ми приличаш на ловец – подхвърли той, докато зареждаше двајсеткалибровата пушка.

– Все се целех, така че да пропусна, никога не съм убила нищо.

– Баща ти не забеляза ли?

Най-смешното е, че без значение какъв е дивечът, татко също се цели, за да пропусне. Макар да не знае, че аз знам.

– Тогава какъв е смисълът?

Селест зареди пушката си и се усмихна:

– Той просто обича да е в гората, да се разхожда в свежото утро, харесва му ободряващият аромат на борове, а и така има възможност да бъде с мен. Никога не го е казвал, но мисля, че е искал син. Мама е имала проблеми, не е можела да износи второ бебе. Затова винаги се опитвах да бъда по груба пред татко. И той ме мисли за истинска мъжкарана.

– Ти си направо невероятна!

Напъхвайки припряно патрони в джобовете на дъждобрана си, тя отвърна:

– Аз съм, каквато съм.

Необичайността на изказването и му напомни за останалите неразгадаеми неща, които му бе казала тази нощ. Джоуи улови погледа и и отново пропадна в онези неизмерими дълбочини, криещи прекалено много мъдрост за крехката и възраст. Селест беше най-интересното момиче, което някога бе срещал, и се надяваше тя също да види нещо привлекателно в него.

Джоуи тъпчеше резервни патрони в джобовете на дънковото си яке, когато тя го попита:

– Мислиш ли, че Бевърли е първата?

– Първата?

– Първата, която е убил?

– Надявам се... но не знам.

– Мисля, че е имало и други – мрачно заяви момичето.

– След онази нощ, след като избягах, съм убеден, че е имало и други. Явно затова живееше като номад. Писател – друг път. Харесвал му е животът на път, защото се е местел от една полицейска юрисдикция в

друга. Мътните го взели, не бях го осъзнал, не исках да го осъзнавам, но това си е типично поведение за социопат – самотникът на пътя, аутсайдерът, непознат, където и да отиде, почти невидим. Много по-лесно се хваща такъв човек, ако трупове се появяват все на едно и също място. Най-умното, което направи Пи Джей, беше, че си избра професия на скиталец и стана известен, забогатя като пътуващ сериен убиец с репутация на писател, създаващ истории за любовта, смелостта и съчувствието.

– Е, да но това е в бъдещето, доколкото ме засяга. Може би е моето бъдеще, може би нашето бъдеще. А може би бъдещето е само едно. Не знам как стават тези неща и дали мисленето въобще ще помогне.

Устата на Джоуи се напълни с горчилка – сякаш вкусът на истината беше като вкуса на аспирина.

– Без значение дали бъдещето е само едно, или е множество от възможности, винаги ще се чувствам виновен за всички онези, които е убил след Бевърли, защото го оставих да се измъкне и не спрях тази лудост.

– И точно затова сега си тук с мен. За да промениш бъдещето. Не само за да спасиш мен, но и всички останали след мен... и за да спасиш себе си. Ала аз исках да кажа, че според мен той е убивал и преди Бевърли. Бил е прекалено хладнокръвен, Джоуи, да ти излезе с оная история за момичето, което се втурва под гумите на колата му на Пайн Ридж. Прекалено нагласено изглежда като за първа жертва. Когато си отворил багажника и си видял трупа, Ти Джей е нямало да бъде толкова спокоен, ако Бев е била първата. Начинът, по който те е убедил, Джоуи – та той е свикнал да слага мъртви жени в багажника и да захвърля труповете им, където никой няма да ги намери. Имал е много време да обмисли какво да прави, ако някой го спипа, преди да се отърве от някой труп.

Джоуи подозираше, че Селест е права, също както бе права, че телефонът не е прекъснат заради бурята.

Нищо чудно, че реагира така в кантората ка Хенри Кадински. Парите от завещанието на баща му идваха от Пи Джей. Бяха кървави пари, също като трийсетте сребърника на Юда. И парите на самия Сатана нямаше да бъдат по-мръсни. Джоуи зареди последния патрон в пушката си и каза:

– Да тръгваме.

13

Навън суграшицата беше спряла и отново валеше дъжд. Тънкият лед по тротоарите се топеше и се превръщаше в киша.

Цяла нощ Джоуи беше мокър и му беше студено. Всъщност беше живял скован от мраз цели двайсет години. Беше свикнал.

На половината път към колата той забеляза, че капакът на двигателя зее отворен. Когато стигна до форда, Селест вече осветяваше мотора с фенерчето си. Капачката на дистрибутора я нямаше.

– Пи Джей е – каза Джоуи.

– Забавлява се.

– Забавлява ли се?

– За него всичко това е игра.

– Струва ми се, че и в момента ни наблюдава.

Джоуи огледа близките изоставени къщи, вятърът огъваше дърветата между сградите. Взря се в южния край на улицата, където асфалтът свършваше и се издигаха гористите хълмове, погледна и на север, където се виждаше главната улица.

– Някъде наоколо е – неспокойно повтори Селест.

Джоуи се съгласи, ала в бурята щеше да е по-трудно да открие брат си, отколкото един срамежлив дух да се покаже на спиритически сеанс.

– Добре, значи сме без кола. Голяма работа. Градът и без това е малък. Кои са по-близо – Доланови или Биймърови?

– Бет и Джон Биймър.

– И майка му.

Селест кимна:

– Хана, Мила старица.

– Да се надяваме, че не сме закъснели.

– Не е възможно Пи Джей да е имал време да дойде тук преди нас, да прекъсне телефонните жици, да повреди колата и междувременно да убие още някого.

Въпреки това двамата забързаха. Обаче не смееха да тичат по хлъзгавия тротоар.

Бяха прекосили едва половината улица, когато подземните трусове се възобновиха, но този път шумът беше оглушителен и бавно нарастваше, докато земята не се разтресе под краката им, сякаш по реката Стикс вече не плаваха лодки и транспортът на душите на мъртвите се

извършваше от тракаши и буботещи подземни влакове.

Семейство Биймър живееше на Норт Авеню, което не заслужаваше да бъде наречено авеню. Паважът беше ужасно напукан, а на места голямото подземно налягане го беше повдигнало на високи бабуни. Дори в мрака къщите, някога бели, сега изглеждаха сиви, сякаш не липсата на прясна боя беше проблемът, а отвратителните петна от сажиди. Някои от вечнозелените растения бяха повехнали, а останалите бяха мъртви. Поне Норт Авеню беше в северната част на града, далеч от дома на Бейкър – от другата страна на пътя и още една пряка в източна посока.

Двуметрови вентилационни тръби, заградени за безопасност, се издигаха от едната страна на улицата. Над тях се виеха стълбове дим, подобни на процесия от духове, прогонени от подземното царство, подхвърляни от вятъра и пречиствани от дъжда. Те оставяха след себе си само дим и миризма на горещ катран.

Двуетажната къща на Биймърови беше доста тясна, като се имаше предвид големият парцел, върху който се издигаше. Приличаше на високите сгради в центъра на големите градове като Алтуна или Джонстаун. Изглеждаше по-висока, отколкото беше, и вдъхваше страх. На първия етаж светеше.

Докато изкачваха стъпалата на верандата, Джоуи дочу музика и тих смях. Явно телевизорът работеше. Почука на дървената врата.

Вътре в къщата невидимата компания се смееше гръмогласно, а нежните звуци на пиано подсказваха, че хората се веселят.

След кратко колебание Джоуи почука отново, този път по-силно.

– Изчакай малко, де – извика някой отвътре.

Успокоена, Селест въздъхна шумно:

– Те са добре.

Мъжът, който отвори вратата – вероятно Джон Биймър – беше минал петдесет и пет и бе с плешиво теме, оброчено с косица, заради което приличаше на абат Тък от дружинката на Робин Худ. Биреното му шкембенце висеше над колана на панталоните. Торбичките под очите и отпуснатата му челюст му придаваха вид на старо, дружелюбно ловджийско куче.

Джоуи държеше пушката, насочена към пода на верандата и мъжът не я видя веднага.

– Ти си един много нетърпелив младеж, нали? – приветливо каза Джон. Сетне забеляза и Селест и се усмихна широко. – Ей, госпожице, лимоният пай, дето го донесе онзи ден, беше страхотен.

– Господин, Биймър, ние... – започна тя.

– Наистина беше страхотен – прекъсна я той и потупа корема си, за да подчертае думите си. – Не знам защо позволих на Бет и мама да го помиришат, преди да си го хапна сам!

Разнесе се ужасен гръм, сякаш някъде наблизко бурният вятър пречупи дебел клон, ала огромното кърваво петно, което обагри бялата тениска на Джон Биймър, нямаше нищо общо с вятъра. Усмивката му се разкриви странно, докато силата на изстрела го запращаше назад.

Джоуи блъсна Селест в гостната. Запрепъва се след нея, претърколи се и блъсна входната врата да се затвори. Портретите на Джон Кенеди и папа Йоан ХХІ и едно бронзово разпятие, висящо над дивана, едва не паднаха.

Биймър беше отхвърлен в стаята, което значеше, че калибърът на пушката е голям, може би подходящ за лов на елени или на още по-едър дивеч, беше цял топ. Вероятно патроните бяха с кух връх.

В син халат, с корона от розови къдрици на главата, госпожа Биймър се надигна от креслото пред телевизора, обзета от тих ужас. Когато видя съпруга си проснат на земята в локва кръв и забеляза пушките на Селест и Джоуи, тя си направи погрешен извод. Разпищя се и побягна.

– Лягай долу – изкрещя Джоуи.

– Бет, стой долу – умолително извика Селест.

Без да ги слуша, обзета от паника, Бет Биймър се зашура из къщата, минавайки пред прозореца. Стъклото мигновено се пръсна с весел камбанен звън. Изстрелът попадна в слепоочието на жената и блъсна главата ѝ с такава сила, че вратът и се счупи. Докато от телевизора се разнасяше необузданият смях, Бет се строполи в краката на старицата в жълт спортен екип, която седеше на диванчето.

Възрастната жена беше Хана, майката на Джон, но тя така и не можа да заплаче за загубата на сина си и съпругата му. Следващите три изстрела профучаха без звън през счупеното стъкло и убиха Хана на мястото, докато протягаше трепереща ръка към бастуна си, преди Джоуи и Селест дори да успеят да я предупредят.

Войната с Виетнам беше свършила през април, но Джоуи се почувства все едно се намира на бойното поле някъде в Азия. Абсолютно безсмислената смърт можеше да го парализира от ужас и да го разколебае в решимостта му да помогне на хората от Коъл Вали, ала Джоуи не беше просто двайсетгодишно хлапе, а момче с житейския опит на четирийсет годишен мъж, свикнал с жестокостите, насилието и убийствата на деветдесетте години. Джоуи беше продукт на последното десетилетие от хилядолетието и доста адекватно можеше да реагира на внезапните

престрелки и кланета.

Дневната беше обяна в ярка светлина и двамата със Селест ставаха лесни мишени, затова Джоуи се претърколи на една страна и стреля в полилея. Трясъкът беше оглушителен, ала Джоуи просто моментално зареди нов патрон и стреля в нощната лампа върху масичката край дивана, а после още веднъж – в последната лампа.

Селест разбра намерението му и изпразни един пълнител в екрана на телевизора. Силната миризма на изгоряло прогони тази на барут.

– Стой долу, под нивото на прозорците – нареди Джоуи.

В настъпилата тишина гласът му звучеше приглушено, сякаш идваше зад вълнен шал, и въпреки това Джоуи осъзна, че гласът му трепери от страх. Макар и рожба на безумието и човешката жестокост – нещо обикновено за края на хилядолетието, Джоуи беше ужасен.

– Пълзи покрай стената към другата стая, към която и да е стая, само се измъкни оттук.

Докато се влачеше паникьосано по пода, мъкнейки пушката за приклада, той се зачуди каква ли роля му е отредена в кошмарната, извратена игра на Пи Джей. Ако родителите на Селест се върнеха в града, щяха да попаднат под прицела на брат му и той щеше да получи всичките дванайсет жертви за пресъздаването на гнусната си театрална сценка. Ала Пи Джей сигурно си беше наумил нещо и за Джоуи. В края на краищата го догони с колата си и го изчака на пътя за града, предизвиквайки го да го последва. Въпреки че извършваше нечувани зверства, които можеха да минат за тотално умопомрачение, Пи Джей всъщност не се държеше като лунатик. Дори и в гнусните си фантазии за убийства и насилие той спазваше определен модел на действие, преследваше някакви цели.

В кухнята часовникът на фурната пръскаше слаба зеленикава светлина, но дори тя бе достатъчна да се различат предметите в помещението и Джоуи остана приведен.

Имаше два прозореца. Единият беше над мивката, а до другия беше масата. И двата имаха завеси – щори, спуснати наполовина.

Притиснал гръб към стената, Джоуи бавно се изправи до масата и спусна щорите докрай.

Хриптейки от напрежение и страх, той бе обзет от странното усещане, че Пи Джей е заобиколил къщата и сега е точно зад гърба му, а единственото, което ги дели от него, е стената. Пи Джей сигурно можеше да чуе учестеното му дишане въпреки воя на вятъра и щеше да го застреля през стената, към която Джоуи притискаше гръб. Ала мигът

отлетя, изстрел в гърба така и не последва и ужасът понамаля.

Той предпочиташе Селест да си седи на земята, но тя рискува да получи куршум в ръката, протегна се и спусна щората на прозорчето над мивката.

– Добре ли си? – попита я, когато коленичиха отново и се срещнаха в средата на кухнята.

– Те са мъртви, нали? – отчаяно изрече тя.

– Да.

– И тримата.

– Да.

– Няма ли шанс поне...

– Не. Мъртви са.

– Познавам ги цял живот.

– Съжалявам.

– Когато бях малка, Бет ми беше бавачка.

На призрачната зелена светлинка от часовника кухнята изглеждаше като потопена под водата или като някакво далечно място, отвъд реалността, отвъд потока на времето и живота. Ала вълшебството на лампичката не дари Джоуи с успокоение и стомахът и гърлото му така се стегнаха, че едва преглъщаше. Докато търсеше в джобовете си патрони, той рече:

– аз съм виновен.

– Не, не си. Той знаеше къде са те, къде да ги търси. Знае кой живее още в града и къде да го открие. Не ние го доведохме тук. Сам е открил пътя.

Джоуи разпиля патроните по пода и се опита да ги събере, ала пръстите му бяха почти вцепенени и ръцете му се тресяха така неудържимо, че той се отказа да презарежда пушката. Трябваше да се успокои. Беше изненадан, че сърцето му все още бие.

Вслушаха се в смъртоносната нощ, нащрек за всеки звук, за тихото поскърцване на отваряща се врата, за издайническото хрущене на счупено стъкло под нечии обувки.

Най-сетне Джоуи промълви:

– Ако се бях обадил на шерифа, когато открих трупа, никой от тях нямаше да е мъртъв сега.

– Не можеш да обвиняваш себе си.

– А кого да обвинявам, мамка му? – развика се Джоуи и веднага съжали за думите си. Когато заговори отново, гласът му бе изпълнен с горчивина и разкаяние, но този път насочи гнева си срещу себе си, не

срещу Селест.

– Знаех кое е правилното нещо, но не го направих.

– Чуй ме. – Тя намери ръката му в зеления мрак и я стисна силно. – Направил си тази грешка преди двайсет години, но не и тази нощ, защото на пътя за Коъл Вали ти бе даден втори шанс, а не по-рано, когато си говорил с Пи Джей и си намерил трупа. Нали?

– Ами...

– Не си получил втори шанс, за да предадеш брат си на шерифа по-рано.

– Но трябваше да го направя преди двайсет години...

– Това е минало. Ужасно е наистина и ще ти се наложи да живееш с това. Сега обаче значение има само какво ще се случи оттук нататък. Значение имат само настоящите ти избори, значение има това как ще се справиш с нещата, след като зави и пое по правилния път.

– Ама засега не се справям, нали? Трима души са мъртви.

– Трима, които щяха да загинат и без това – настоя Селест. – Които със сигурност са загинали последния път, когато си преживял тази нощ. Ужасно е, болезнено е, но ми се струва, че така е било писано и тази част от събитията не може да бъде променена.

Джоуи потъна в още по-дълбоко отчаяние:

– Тогава какъв е смисълът да получа втори шанс, щом не мога да спася тези хора?

– Защото можеш да спасиш други, преди нощта да свърши.

– Но защо не всички?

– Престани да се самоизмъчваш. Не ти решаваш колко хора можеш да спасиш и доколко можеш да промениш съдбата. Всъщност смисълът да получиш втори шанс не е да спасиш някого в Коъл Вали.

– С изключение на теб.

– Може би дори и мен не. Може би и аз не мога да бъда спасена.

Джоуи изгуби ума и дума. Думите и му прозвучаха така, като че ли Селест бе готова да приеме хладнокръвно смъртта, ала за него гибелта и щеше да бъде тежък удар.

– Може да се окаже, че единственото, което трябва да направиш, е да попречиш на Пи Джей да продължи. За да не продължи да убива още двайсет години. Може би само това се очаква от теб, Джоуи. А не да ме спасиш. Мен или другите. А просто да спреш Пи Джей да върши неща, по-жестоки дори и от тазвечерните. Може би Бог иска само това от теб.

– Тук не са замесени богове. Тази нощ в Коъл Вали няма бог.

Селест стисна ръка и ноктите ѝ се забиха в плътта му.

- Как можеш да говорят така?
- Иди и виж хората отгатык!
- Това е глупаво.
- Как е възможно един милостив бог да позволи подобно нещо да се случи?
- И по-умни от нас са се опитвали да отговорят на този въпрос.
- И са се провалили.
- Това обаче не означава, че няма отговор – рече тя и гневът и нетърпението и нараснаха. – Джоуи, ако не Бог ти е дал възможност да поправят нещата, тогава кой?
- Не знам – нещастно отвърна той.
- Да не би да мислиш, че е Род Стърлинг и че сега си в капан в зоната на здрача? – срязва го тя.
- Не, естествено, че не.
- Тогава кой?
- Може би просто... просто това е някаква физическа аномалия. Обикновено нагъване във времето. Някаква енергийна вълна. Необяснима и безсмислена. Не знам. Откъде, дявол го взел, да знам?
- Аха. Сега ми е ясно. Просто някакъв дефект във великата машина на вселената – саркастично рече Селест и пусна ръката му. – По-логично е, отколкото божествената намеса.
- Значи не сме в зоната на здрача, а? Сега сме на космическия кораб „Ентърпрайз“ с капитан Кърк и ни нападат енергийни бури, които ни изхвърлят във времеви огъвания.
- Джоуи мълчеше.
- Спомняш ли си „Стар Трек“? Някой въобще спомня ли си го през 1995?
- Дали си го спомняме? Та той е по-печеливша индустрия от „Дженерал Мотърс“.
- Нека ти покажа коя е желязната логика тук. Ако това чудо, което ти се случи, е нещо случайно и безсмислено, защо тогава не те върна назад във времето, в някой скучен ден, когато си бил на осем и си повършал от гаден грип? Защо не преживяваш пак някой ден от предния месец, когато си киснал в караваната си във Вегас, полупиян и втрещен в серийките с Мики Маус? Или смяташ, че една съвсем случайна физическа аномалия ще ти даде шанс да се върнеш в най-важната нощ от живота си, в нощта на нощите, в момента, когато всичко се е объркало и ти си заживял без надежда за бъдещето?
- Думите и го успокояваха и макар че все още се чувстваше отчаян,

ръцете му вече не трепереха и той събра пръсналите се патрони и презареди пушката си.

– Може би – продължаваше да говори Селест – преживяваш тази нощ отново, не за да правиш нещо, не за да спасиш хората, не за да накараш Пи Джей да спре и да станеш герой. Може би ти е даден шанс да я изживееш, за да повярваш отново.

– Да повярвам в какво?

– В един свят, който не е без значение, в живот, който не е безсмислен.

Понякога Селест като че ли четеше мислите му. Повече от всичко на света Джоуи искаше да вярва в нещо, както когато беше помощник на свещеника преди много време. Но сега се люшкаташе между надеждата и отчаянието. Сети се колко благодарен бе, когато откри, че отново е на двайсет, колко благодарен бе за онова, което му дари този втори шанс. Обаче сега като че ли повече вярваше, че е в зоната на здрача или в някакъв квантов джоб, отколкото в Бог.

– Да повярвам. Точно това искаше от мен и Пи Джей. Просто да му повярвам, да повярвам, че е невинен без никакво доказателство. И аз го направих. Повярвах му. И виж докъде ме докара това.

– Може би не това, че си повярвал на Пи Джей, е съсипало живота ти.

– Но определено не помогна – кисело отвърна той.

– Може би основният проблем е бил, че не си вярвал в нищо друго.

– Преди време бях помощник на свещеника. Обаче после пораснах. Образовах се.

– В колежа сигурно си чувал определението незрял – подчерта Селест. – Тя описва съвсем точно поведението ти.

– Ама ти наистина си умница, а? Всичко ти е ясно.

– Не. Въобще не съм умница. Но баща ми казва – признай, че не знаеш нищо, и вече си направила първата крачка към мъдростта.

– Баща ти, директорът на гимназията в затътеното градче, да не би внезапно да е станал известен философ?

– Не ставай гаден.

Джоуи помълча и накрая се извини:

– Съжалявам.

– Не забравяй знака, който дадох на мен. Кръвта ми по пръстите ти. Как да не повярвам? И което е още по-важно – как ти да не вярваш след това? Ти сам каза, че е знак.

– Не мислех. Бях... поддах се на емоциите си. Щом ще мислим за

това, нека да се придържахме към желязната логика, както ти искаше...

– Ако мислиш върху нещо прекалено дълго, няма да можеш да повярваш в него. Ако видиш птица, която прелита в небето и скоро се изгубва от поглед, след нея не остава доказателство, че наистина е съществувала. Откъде знаеш, че Париж съществува, като не си го виждал?

– Други хора са го виждали. Вярвам на тях.

– Други са виждали и Бог.

– Не е същото като да видиш Париж.

– Има много начини да видиш. И може би нито зрението, нито филчетата на „Кодак“ са най-добрият начин.

– Но как да вярваме в бог, който е толкова жесток, че да позволи нелепата смърт на трима напълно невинни хора?

– Ами ако смъртта не е постоянно състояние? – без колебание изрече Селест. – Ако тя е само врата от един свят към друг, тогава може би не е толкова жестоко.

– На теб ти е толкова лесно – със завист каза Джоуи. – Толкова ти е лесно да повярваш.

– И за теб може да бъде лесно.

– Не.

– Просто го приеми.

– За мен не е лесно – настоя той.

– Тогава защо въобще си правиш труда да вярваш, че преживяваш тази нощ наново? Защо просто не я припишеш на някакъв тъп сън, защо не се изтегнеш и не заспиш, за да се събудиш едва на сутринта?

Джоуи не отговори. Не можеше.

Знаеше, че е безполезно, но все пак пропълзя до телефона на стената, пресегна се и вдигна слушалката. Нямаше сигнал.

– Няма начин да работи – ядоса се Селест.

– А?

– Не работи, защото си имал време да го обмислиш и изведнъж осъзнаваш, че няма друг начин да докажеш, че на света съществуват и други хора, на които да се обадиш. И ако няма начин да докажеш, че другите съществуват тук и сега, значи те просто не съществуват. Сигурно и тази думичка си научил в колежа – солипсизъм. Човек вярва, че не може да се докаже нищо, с изключение на убедеността му, че нищо не е реално освен собствената му личност.

Джоуи остави слушалката да се люлее на къдравото си кабелче, облегна се на стената и се заслуша в дъжда, във вятъра и в тихия шепот на мъртвите.

Най-накрая Селест наруши тишината:

– Не мисля, че Пи Джей ни дебне.

Джоуи също достигна до това заключение. Пи Джей нямаше да ги убие. Не още. Може би по-късно. Ако беше искал да ги очисти, лесно щеше да го направи, докато седяха на осветената веранда с Джон Биймър. Вместо това той се беше прицелил внимателно между главите им и беше застрелял Джон.

Очевидно поради някакви свои, извратени причини Пи Джей искаше те да останат живи и да станат свидетели на всички убийства в Коъл Вали, после щеше да ги очисти. Сигурно искаше Селест да бъде дванайсетият апостол в безжизнената пиеса, която смяташе да постави в църквата.

„Ами аз? Какво си намислил за мен, братле?“ – помисли си Джоуи.

Кухнята, макар и с пластмасови плотове и линолеум на пода, приличаше на Чистилището. На Джоуи му се искаше събитията или някакво отчаяно хрумване да му помогнат да се махне оттам. Трябваше да има нещо, което да направи, за да спре Пи Джей.

Обаче да отидат в дома на Доланови само с желанието да предотвратят убийствата, щеше да бъде пълно безумие. Със Селест просто щяха да станат свидетели на смъртта им.

Може би имаше начин да се вмъкнат в къщата, без някой да бъде застрелян на вратата или пред прозорците. Може би щяха да убедят хората, че са в опасност, и заедно с тях да се барикадират в дома като в крепост. Ала тогава Пи Джей просто щеше да драсне клечката и да ги изгори до един или да ги принуди да избягат навън, където щеше да ги застреля като кучета.

Сети се, че Доланови имат гараж, и ако успееш да влязат в него, щяха да се качат на колата си, за да бягат, и тогава Пи Джей щеше да стреля по гумите от прикритието си. Сетне щеше да убие хората, докато те стояха в капана на повреденото си возило.

Джоуи никога не беше срещал някого от Доланови. Да се убеди, че те наистина съществуват, му беше доста по-трудно, отколкото си бе представял. Колко лесно бе просто да си седи тук и да остави другите сами да се оправят, а той да вярва единствено в зеленикавите сенки около себе си, в слабата миризма на канела и в силния аромат на прясно кафе, в твърдото дърво зад гърба си и в тихото мърморене на хладилника.

Преди двайсет години, когато пренебрегна зловещото доказателство за стореното от брат му, по същия начин като сега не можеше да повярва в съществуването на жертвите. Без окървавените им лица и осакатените им трупове, нахвърлени един върху друг, те бяха така нереални за него, също както парижаните за човек, убеден в идеята на солипсизма. Колко ли хора беше убил Пи Джей през тези двайсет години след злощастната върволица от тази нощ? По двама на година – общо четирийсет? Не. Да убива толкова рядко, сигурно не е било никакво предизвикателство за него, липсвала е тръпката. Може би повече от един на месец? Двеста и петдесет жертви – измъчвани, осакатени, обругани и захвърлени в канавките из цялата страна или погребани в тайни гробове. Не би било невъзможно за тъмната енергия, която владееше брат му.

Когато беше отказал да повярва в ужаса, последвал тази нощ, Джоуи всъщност бе отказал да повярва, че убийствата наистина са се случили.

Сега за пръв път осъзна отговорността, която лежеше на плещите му, толкова голяма, че не му се искаше да повярва в нея. Мълчаливото съгласие, което бе дал на Пи Джей през онази вечер, беше довело до триумф на злото, толкова зловещ и кървав, че Джоуи изведнъж се почувства смазан от вината, жигосала душата му.

Ненамесата беше дала по-силни резултати дори от евентуален опит да направи нещо.

– Той иска да отидем у Доланови, за да видим как ги убива – прегракнало обясни Джоуи. – Ако не отидем веднага, може би... ще им спечелим още малко време.

– Не можем просто да седим тук.

– Не. Защото и без това рано или късно той ще ги избие.

– Няма да е късно – мрачно предрече Селест.

– Докато все още е тук и ни дебне, трябва да направим нещо неочаквано, за да го задържим при нас, далеч от семейството, трябва да направим нещо, което да го изненада и обезпокои.

– Какво например?

Мърморенето на хладилника. Дъждът. Кафето, канелата. Часовникът на фурната – тик-так, тик-так.

– Джоуи? – подкани го тя.

– Много е трудно да се сетя за нещо, което да го обърка. Той е толкова самоуверен, толкова дързък.

– Защото има вяра.

– Пи Джей ли? Вяра в какво?

– В себе си. Това първерзно копеле вярва в себе си, в хитростта си, в чара си, в интелигентността си. Вярва в дарбата си. Не е като религия, но Пи Джей вярва в себе си с неутолима страст и тя му вдъхва невероятна самоувереност. Дава му сила.

Думите на Селест му подействаха като токов удар, ала Джоуи не осъзна веднага защо. Сетне въодушевено рече:

– Права си. Той наистина вярва в нещо. Но не само в себе си. Вярва и в нещо друго. Не е ли очевидно? Той мисли, че е вярващ, и ако посвирим върху тази струна, може би ще го изнервим и ще си спечелим предимство.

– Не те разбирам – ядоса се Селест.

– После ще ти обясня. Нямаме много време. Претърси кухнята, виж дали ще намериш свещи и кибрит. Взemi и една празна бутилка или

буркан и го напълни с вода.

– Защо?

– Просто потърси нещата – отвърна Джоуи. – Налага се да взема фенерчето, затова си отвори хладилника, за да свети лампичката му. Не пускай неоновото осветление. Прекалено ярко е. На Пи Джей сигурно вече му е писнало да ни дебне и ако види сянката ти, няма да се церемони и ще стреля.

Той остави Селест в зеленикавия мрак и тя извика подире му:

– Къде отиваш?

– В гостната. После на горния етаж. Ще са ми нужни някои неща.

– Какви неща? – Ще видиш.

Щом влезе в хола, Джоуи присветна с фенерчето само на два пъти, колкото да се ориентира и да не се препъне в мъртъвците. Тънкият лъч проблесна и той зърна очите на Бет Биймър, вперени някъде отвъд тавана, отвъд пределите на къщата. Някъде далеч-далеч над буреносните облаци, далеч отвъд Северната звезда.

За да вземе разпятието от стената, трябваше да се качи на канапето, точно където беше паднала мъртвата старица. Дългият пирон не само че беше здраво забит в стената, но имаше и шайба, а и главичката му бе поширока от дупчицата на закачалката, та на Джоуи му се наложи да се поизпоти, докато го измъкне. Докато се бореше в мрака с фигурката, изведнъж се уплаши, че трупът на Хана ще падне в краката му, но тя остана неподвижна завинаги и той скоро свали разпятието, без да докосва старицата.

Освети с фенерчето за трети път, после още веднъж и се намери на стълбите. На втория етаж имаше три малки стаи и баня и Джоуи ги огледа набързо.

Ако Пи Джей наблюдаваше къщата, присветването на фенерчето сигурно беше предизвикало любопитството му.

Въпреки напредналата си възраст и нуждата от бастунче Хана явно бе живяла на втория етаж и в спалнята ѝ Джоуи откри каквото му трябваше.

Старицата си бе направила олтарче на Богородица в единия ъгъл на стаята – на трикрака триъгълна масичка бе поставена керамична статуетка на Светата Дева, трийсетина сантиметра висока, с малка електрическа крушка в основата, която нежно осветяваше Мадоната. На масичката имаше и три рубиненочервени стъквени свещничета с изгасени молитвени свещички в тях.

Джоуи присветна с фенерчето още веднъж, за да се увери, че

чаршафите на леглото са бели, сетне ги издърпа. Внимателно уви статуетката и другите предмети във вързопче. Отново се върна в хола.

Въгърът нахлуваше през счупения прозорец и развяваше завесите. Джоуи за миг остана неподвижен в подножието на стълбището, напрегнат до припадък, докато не осъзна, че всъщност единственото нещо, което се движеше в стаята, бяха завесите. Въпреки нахлуващия свеж въздух в стаята миришеше като в багажника на колата, в която беше натъпан трупът на увитата в мушама блондинка.

В кухнята вратата на хладилника беше откряната и на процеждащата се студена светлина Селест все още претърсваше шкафчетата.

– Намерих кана и я напълних с вода – обясни момичето. – Взех и кибрит, но още не съм открила свещи.

– Продължавай да търсиш – каза Джоуи и пусна на земята вързопчето от чаршафите на Хана.

Освен изхода за верандата в кухнята имаше и друга врата. Джоуи я откряна. Нахлулият мразовит въздух донесе слабата миризма на бензин и машинно масло и той се досети, че току-що е открил изхода за гаража!

– Ей-сега се връщам – каза на Селест.

Светлината на фенера разкри единствения прозорец в помещението, който бе покрит с цветен найлон. Джоуи включи лампата.

Стар, но поддържан понтиак с озъбена хромирана усмивка стоеше самотен на стенда.

Край грубата работна маса в гаража имаше отворено шкафче с инструменти. След като избра най-големия от чуковете в шкафа, Джоуи потърси в кутиите с пирони, докато откри размера, който му бе нужен.

Когато се върна в кухнята, Селест вече бе открила шест свещи. Очевидно Бет ги беше купувала, за да украси коледната трапеза. Бяха високи и дебели: три червени, три зелени, и всички бяха с плодов аромат. Джоуи се бе надявал да открият прости бели свещи.

– И с тези ще стане.

Той развърза чаршафите и прибави коледните свещи, пироните, кибрита и чука към останалите неща.

– За какво са всички тези неща? – попита Селест.

– Ще участваме във фантазията му.

– Каква фантазия?

– Нямам време да ти обяснявам. Ще видиш. Хайде.

Селест взе пушката си и каната с вода, а Джоуи понесе вързопча в една ръка и пушката си – в другата. Така нямаше да могат да се

прицелят мигновено при опасност и да стрелят, за да се защитят. Джоуи обаче разчиташе на желанието на брат си да си поиграе с тях като котка с мишка. Пи Джей се наслаждаваше на страха им, опиваше се от него.

Излязоха през входната врата смело, без да се колебаят. Искана да привлекат вниманието на Пи Джей и да подразнят любопитството му, а не да се оставят да ги убие. Стомахът на Джоуи се сви на топка в очакване на ужасния изстрел, насочен не срещу него, а срещу изваяната главица на Селест.

Двамата слязоха по стъпалата на верандата, отправиха се под дъжда към края на алеята и после свърнаха наляво. Поеха обратно към пътя. Вентилационните тръби по Норт Авеню внезапно изпъшкаха, сякаш изведнъж бяха пламнали стотици газови горелки. Изригнаха стълбове гибелен жълт огън със сини езици. Селест уплашено изпищя.

Джоуи пусна вързоп и сграбчи пушката с две ръце, въртейки се наляво-надясно. Беше толкова нервен, че в първия момент бе готов да обвини Пи Джей за изригването на подземните огънове. Дори и да бе наблизил обаче, брат му не се издаде. Този път огнените езици не се развяха за секунди като алени знамена и не изчезнаха мигновено под напора на буреносния вятър. Вместо това те направо засвистяха над металните прегради.

Земята не се разтресе като преди, но ожесточеното избухване на газовете през металните шахти възпроизведе неописуем рев. Странно, но вместо да им се стори естествен, предизвикан от природата, звукът ужасно им заприлича на ядовит писък на някакъв титан, вбесен и затворен в подземния ад.

– Какво става? – извика Джоуи на Селест, макар че тя бе до него.

– Не знам.

– Някога да си виждала нещо подобно?

– Никога! – отвърна тя и сепнато се огледа наоколо. Също като огромен орган вентилационните тръби свиреха среднощната си злоеща литургия с тътен, рев и съскане, а понякога и с дивашки, зверски писъци. Ехото отекваше в опушените стени на изоставени къщи, в прозорци, тъмни като очите на слепец.

Свирепите огнени езици хвърляха отблясъци, светлината се пречупваше и странни сенки и силуети се появяваха в нощта. Адските видения надвисваха над Норт Авеню, сякаш бяха отражения на армия от титани, маршируващи наблизил.

Джоуи вдигна вързоп, който бе захвърлил. Изведнъж изпита чувството, че времето им изтича, и подтикна Селест:

– Хайде. Побързай.

Докато двамата тичаха към пътя, изригването на отровните газове спря ненадейно, както се бе и появило. Пъклената светлина се появи веднъж, после още веднъж, и изчезна. Сенките и силуетите се стопиха в неподвижния мрак.

Дъждовните капки се превръщаха в пара, щом се докоснеха до нажежените шахти, и въпреки трясъците на бурята из Коъл Вали се разнесе такава съскане, сякаш хиляди змии изпълзяваха от леговищата си.

15

Църковните порти все още стояха широко отворени. Вътре в църквата лампите светеха, както Джоуи ги беше оставил.

Селест влезе в преддверието и той я последва, като затвори вратата. Ръждясалите панти изскърцаха шумно – точно както Джоуи очакваше. Ако Пи Джей ги бе проследил, нямаше да може да влезе безшумно в църквата.

Пред входа на залата Джоуи зърна мраморния купел, бял и изсъхнал като дъвен череп.

– Излей водата от каната.

– Защо?

– Просто го направи – напрегнато рече Джоуи.

Селест подпря пушката си на стената и махна капачето на пластмасовия съд. Водата плисна и загъркори в купела.

– Донеси празната кана. Не я оставяй тук, където може да я види.

Джоуи поведе момичето покрай централната пътека, през портичката на свята светих, край подиума за хора.

Тялото на Бевърли Коршак, омотано в тежката мушама, лежеше на олтара.

– А сега какво? – попита Селест, следвайки спътника си.

Джоуи положи вързопчето до мъртвата жена.

– Помогни ми да я преместя.

Момичето се намръщи и попита:

– Къде ще я местим?

– Извън свята светих, в стаичката за приготвления. Тя не трябва да стои тук така. Иначе това ще е оскверняване на църквата.

– Това вече не е църква.

– Скоро отново ще бъде.

– Какви ги говориш?

– Когато си свършим работата.

– Нямаме властта да я направим отново църква. За това си трябва епископ или нещо такова, нали така?

– Не, официално не сме упълномощени да го извършим, но може би и не се налага, за да участваме в извратената фантазия на Пи Джей. Може би единственото, което ни трябва, е малко декор. Селест, моля те, помогни ми!

Тя неохотно се съгласи и двамата преместиха трупа, поставяйки го внимателно в един ъгъл на стаичката, където свещениците се бяха приготвяли за месите.

При първото им посещение в „Сейнт Томас“ бяха заварили външната врата на стаичката отворена. Джоуи я беше затворил и заключил. Сега отново я провери и се успокои, че все още е здраво заключена.

Друга врата водеше надолу по някакви стълби. Взирайки се в мрака, той попита:

– Ти си идвала тук на църква през целия си живот, нали? Мазето има ли друг изход?

– Не. Дори прозорци няма. Цялото е под земята.

Значи Пи Джей нямаше да може да се промъкне в черквата оттам, оставаше само официалният вход на сграда.

Върнаха се в светилището и на Джоуи му се прииска да бяха донесли някоя ниска масичка или нещо друго, с което да заместят липсващия олтар. Ала и платформата трябваше да свърши работа.

Развърза краищата на чаршафите и извади статуята, разпятието, свещите, чука и пироните.

Селест му помогна да покрият платформата на олтара с белите чаршафи.

– Може би я е приковал към пода, докато... е правил, каквото е правил – каза той. – Но не я е измъчвал просто така. Имало е много дълбоко значение за него. Извършвал е светотатство, богохулствал е. Всъщност изнасилването и убийството са били част от церемония.

– Церемония ли? - попита Селест и потрепери.

– Ти каза, че той е силен и че няма да го стреснем лесно, защото вярва в нещо. Ти каза, че вярва в себе си. Но мисля, че брат ми е отишъл по-далеч. Той вярва в тъмната сила.

– Сатанизъм ли? – отново попита момичето. – Пи Джей Шанън, футболната звезда, чаровният принц?

– И двамата знаем, че този човек вече не съществува... ако въобще някога го е имало. Тялото на Бевърли е достатъчно красноречиво поне в това отношение.

– Ама той получи стипендия за „Нотр Дам“, Джоуи, а там май не окуражават сатанинските литургии.

– Може би всичко е започнало тук, преди колежа, преди Ню Йорк.

– Не се връзва.

– Да, може би сега, през 1975, да няма особен смисъл – съгласи се Джоуи, като изглаждаше гънките по чаршафите. – Но през 1995 година

въобще не е необичайно леко сбъркано хлапе да се увлече в сатанизъм. Въобще не се и съмнявай. А и през шейсетте и седемдесетте се е случвало – просто не толкова често.

– Не мисля, че тази твоя 1995 ми харесва.

– Не си единствена.

– Пи Джей изглеждаше ли смахнат в гимназията?

– Не. Но понякога най-откачени са онези, дето не го показват. Покривките бяха изпънати върху олтара. Почти нямаше гънки. Сега белият чаршаф изглеждаше по-бял, отколкото когато бе вързоп, сега сияеше.

– По-рано – спомни си Джоуи – ти ми каза, че той се държи жестоко, арогантно, сякаш се мисли за богопомазан. Може би се чувства точно така. Може би си е въобразил, че е сключил сделка, която го предпазва, и че сега е напълно недосегаем.

– Да не искаш да кажеш, че е продал душата си?

– Не. Не казвам, че имаме душа и че тя може да бъде продадена, дори и да съществуваше. Просто искам да ти обясня какво може би си мисли той, че е направил, и защо тази гротескна фантазия му вдъхва такава нечувана самоувереност.

– Имам душа – тихо, но решително заяви Селест.

Джоуи се изправи, вдигна чука и пироните и рече:

– Донеси разпятието.

Той отиде в дъното на свята светих, където някога над олтара беше висяла дърворезбата на разпнатия благословен син Божи. На стената нямаше никакви петна, две наземни лампи осветяваха мазилката отдолу-нагоре. Това положение на светлините имаше за цел да засили внушението, че се съзерцава божественото. Джоуи заби един пирон малко над нивото на погледа.

Селест окачи фигурата и „Сейнт Томас“ отново имаше разпятие над платформата на олтара си.

Взирайки се в мъртешката нощ и измитите от дъжда прозорци, Джоуи се зачуди дали Пи Джей ги наблюдава. Как ли тълкуваше действията им? Дали новото развитие на нещата го забавляваше, или го плашеше? Замисли се и каза:

– Сцената, която иска да пресъздаде, изглежда, е пародия на среща на дванайсетте апостоли, събрани и подредени в една осквернена църква с цената на дванайсет живота – това не е просто умопомраченне. Това е нещо като... жертвоприношение.

– Преди малко ми каза, че той се мисли за Юда.

– Предателят. Той предава спътниците си, семейството си, – вярата

си, дори Бог. Покварява другите. Пъкна трийсет долара в джоба на яке-то ми онази вечер, преди да замина за колежа. – Трийсет долара – трийсет сребърника.

Джоуи се върна до олтара, остави настрана чука и в единия край на покритата с чаршаф платформа сложи шестте коледни свещи.

– Трийсет долара. Просто мъничък символ, който да го забавлява. Плати ми за съучастничеството, че позволих да му се размине убийството, превърна ме в Юда.

Селест драсна клечка кибрит, за да запали свещите, и рече:

– Значи за него Юда Искаротски е – какво е – нещо като сатанински светец ли?

– Нещо такова.

– Дали Юда е отишъл в ада за предателството си срещу Исус? – зачуди се тя.

– Ако вярваш в ада, значи Юда сигурно е в някой от най – страховитите му кръгове.

– Е, ти, разбира се, не вярваш в ада.

– Виж, не е важно в какво вярвам аз, важно е в какво вярва Пи Джей.

– Не си прав.

Той обаче заяви:

– Не твърдя, че разбирам всички извратености и гадости на самоаблудата му, но горе-долу я схващам. Не се и съмнявам, че някой първокласен психиатър също ще се затрудни да разбере изкривеното съзнание на по-големия ми брат.

Селест запали и последната ароматна свещ и отвърна:

– Значи Пи Джей се е прибрал у дома от Ню Йорк, поразходил се е наоколо и е видял какво е положението в Коъл Вали. Видял е изоставените къщи и токсичните газове. Видял е, че вентилационните шахти са много повече. Разбрал е за горещата пукнатина в края на града. Църквата пък е поругана. Все едно целият град потъва в дълбините на пъкъла. Същност той се продънва в ада пред очите му. И това го е възбудило. Така ли мислиш, че е станало?

– Аха. Много от психарите са чувствителни към символичното. Те живеят в своя реалност. В техния свят всичко има скрит смисъл. Няма съвпадения.

– Говориш все едно си зубкал за изпит по предмета.

– През годините прочетох доста книги за поведението на психопатите. Отначало си вгълпявах, че го правя като проучване за романите,

които щях да пиша. После, когато признах пред себе си, че никога няма да стана писател, пак продължих да ги чета.

– Ала подсъзнателно си се опитвал да разбереш Пи Джей.

– Социопат-убиец с религиозни халюцинации като брат ми може да вижда демони и ангели, маскирани като обикновени хора. Той вярва, че небесните сили са замесени и в най-незначителното събитие. Светът, в който живее, е изключително драматично място, изпълнено със злоещи, заплетени конспирации.

Селест кимна. Разбираше го. В края на краищата като дъщеря на директор на гимназия бе израснала в дом, пълен с книги.

– Той е гражданин на страната Параноя. Добре, значи може би е убивал години наред, след като е заминал за колежа, ако не и преди това, едно момиче тук, друго – там, по някое и друго жертвоприношение от време на време. Но ситуацията в Коъл Вали наистина го съблазнява, кара го да извърши нещо специално, нещо нечувано.

Джоуи постави статуята на Богородица срещу запалените свещи и включи малката крушка.

– И затова ние ще провалим плановете му, като отворим отново вратите на църквата за Господ. Ще се озовем направо в центъра на фантазията на Пи Джей и ще преборим неговите символи с нашите, ще отблъснем едно суеверие с помощта на друго.

– И как по-точно ще го спре това? – попита Селест и се приближи до Джоуи, за да запали трите молитвени свещички в рубиневочервените свещничета, които той старателно бе подредил пред керамичната Дева.

– Това ще го разтърси, така поне се надявам. Това е първото нещо, което трябва да направим – да го разтърсим, да накръним самоувереността му и да го накараме да престане да се крие в мрака, където няма шанс срещу него.

– Като див вълк е – съгласи се Селест, – който обикаля около лагерния огън.

– Той вече е запланувал това жертвоприношение – дванайсет жертви, дванайсет невинни души, а той вярва, че трябва да ги достави. Но е решил да направи сцената с труповете в църква, от която Господ е бил прогонен.

– Изглеждаш толкова сигурен... сякаш сте на една вълна.

– Той ми е брат.

– Страшничко е.

– И за мен е. Но усещам, че Пи Джей има нужда от „Сейнт Томас“. Няма начин да открие друго място като това, не и тази нощ. И сега,

когато е започнал деянието си, той се чувства призван да го завърши. Тази нощ. Ако ни наблюдава в този момент, ще види какво правим и това ще го потресе, ще го накара да излезе от убежището си и да ни принуди да развалим направеното.

– Защо просто не ни застреля през прозореца и после не дойде сам да го развали.

– Можеше да го направи, ако се бе усетил по-рано, но разпятieto вече е окачено и е прекалено късно. Дори да съм прав само наполовина за умопомрачението му, дори той да е само наполовина толкова луд, колкото го мисля... Не вярвам, че ще смее да докосне разпятие, поставено в свята светих, също като вампирите.

Селест запали и последната свещ.

Олтарът би трябвало да изглежда абсурден – като подредба на деца, които си играят на църква. Ала въпреки нескопосаната постановка Селест и Джоуи бяха изградили изненадващо убедителна илюзия за осветяване на черквата. Дали изглеждаше така заради светлината, която разкриваше голотата на поруганата църквата, но от чаршафите върху платформата на олтара сякаш струеше свръхестествен блясък, все едно бяха боядисани с фосфоресциращи багрила. За Джоуи тези чаршафи бяха по-бели и от най-снежнобелите платна, които бе виждал през живота си. Разпятieto, осветявано под странен ъгъл отдолу нагоре, хвърляше абсурдно издължена сянка върху стената на светилището, затова и изглеждаше почти толкова масивно, колкото дърворезбованата фигура, която бяха свалили по време на подготовителните работи за срутването на църквата. Пламъчетата на дебелите коледни свещи се извисяваха спокойно и уверено и въпреки силното течение в църквата, восъкът на нито една от свещите не се разливаше настрани, а най-чудното бе, че изкуствено ароматизиращият парафин ухаеше на тамян. Заради играта на светлината и странното разположение на предметите едната от молитвените свещички в рубинените свещничета създаваше илюзия за кърваво-червено петно върху гърдите на разпнатата бронзова фигурка.

– Готово – рече Джоуи и остави двете пушки на земята, така че да не се виждат.

– Той вече ни видя с оръжията – каза Селест. – Знае, че имаме пушки. Няма да ни остави да ги използваме.

– Може би. Зависи колко дълбоко е потънал в халюцинацията си и колко недосегаем се чувства.

Джоуи обърна гръб на олтара и коленичи зад оградката. Тежкия парапет и обемистите напречни летви предлагаха известно прикритие

срещу евентуална стрелба, ала той не се заблуждаваше, че укритието е надеждно. Пролуките между летвите бяха около пет-шест сантиметра широки. Освен това дървото беше старо и сухо и голямокалибрени патрони щяха да го унищожат почти моментално, а някои от треските можеха да се превърнат в смъртоносни шрапнели. Коленичила до него, Селест сякаш прочете мислите му и прошепна:

– И без това пушките не са разрешение на проблема.

– Така ли?

– Тук не става дума за сила, а за вяра.

За пореден път тази нощ Джоуи зърна загадката в тъмния поглед на момичето. Изражението ѝ бе странно спокойно, като се имаха предвид обстоятелствата.

– Какво знаеш ти, което аз не знам? – попита я той.

Селест отвърна на настоятелния му поглед, сетне погледна към голямата църковна зала и отвърна:

– Много неща.

– Понякога изглеждаш...

– Как?

– Различна.

– Различна от какво?

– От всички.

Едва забележима, загадъчна усмивка заигра на устните ѝ.

– Аз не съм просто дъщерята на директора.

– Нима? Ами какво още?

– Аз съм жена.

– Не е само това – настояваше Джоуи.

– Да не би да има още нещо?

– Понякога изглеждаш... много по-възрастна, отколкото си.

– Има някои неща, които знам.

– Разкажи ми.

– Разни неща.

– Би трябвало и аз да ги знам.

– Не могат да бъдат изказани – тайнствено рече Селест и усмивката ѝ угасна.

– Не сме ли заедно? – сопна се той.

Момичето го погледна отново:

– Ама, разбира се.

– Тогава, ако има нещо, което знаеш и което може да помогне...

– Не е толкова просто, колкото си мислиш – прошепна тя.

– Какво?

– Заедно сме много повече, отколкото можеш да си представиш.

Или Селест беше решила да се държи потайно, или въпросът въобще не опираше до мистерии. Момичето се загледа към залата. Мълчаха. Дъждът и вятърът блъскаха неистово стените на църквата.

След малко Джоуи каза:

– Топло ми е.

– От известно време тук вътре стана по-топло – съгласи се Селест.

– Но как е възможно? Тук няма отопление.

– Идва от пода. Не го ли усещаш?

Джоуи положи ръка на пода и откри, че дървото наистина е топло.

– Идва под земята, от пожарищата под „Сейнт Томас“ – обясни Селест.

– Може би вече не са толкова надълбоко – каза Джоуи и си спомни тиктакането на монитора в кабинета на баща и. – Трябва ли да се притесняваме от токсични газове?

– Не.

– Защо не?

– Тази вечер ни дебне по-голямо зло.

Само за минута-две ситни капчици пот оросиха челото на Джоуи.

Той започна да търси в джобовете на якето си носна кърпичка, но вместо това откри ролце банкноти. Две по десет долара. Две по пет. Трийсет долара.

Продължаваше да забравя, че случилото се преди двайсет години в известен смисъл бе станало едва преди няколко часа.

Джоуи загледа потресен сгънатите хартийки и си припомни настоятелно страстта, с която Пи Джей го караше да ги вземе, докато двамата седяха в колата му. Трупът беше скрит в багажника. Миризмата на дъжд тежеше в нощта. Металната смрад на кръв лепнеше по небцето му. Джоуи се разтрепери отвратен и изпусна парите. Щом полетяха от отворената му длан, те ненадейно се превърнаха в монети и зазвъняха по дъсчения под като камбанки. Бляскаха, търкаляха се, въртяха се, потракваха и най-накрая останаха неподвижни.

– Какво е това? – попита Селест.

Джоуи я погледна. Тя не ги беше видяла. Монетите бяха от другата му страна.

– Сребро.

Той се извърна и отново погледна към сребърниците, ала те бяха изчезнали. На пода до него лежах само банкнотите.

В църквата беше като в пещ. Стъклата на прозорците, по които се стичаха дъждовни ручейчета, сякаш се топяха.

Сърцето на Джоуи изведнъж подскочи и заблъска в гърдите му.

– Той идва.

– Къде е?

Джоуи леко се надигна и посочи над редовете пейки към преддверието на църквата, където вратата едва се виждаше.

– Идва.

Несмазаните панти изпищяха отвратително и вратата се отвори към сумрака в църквата, към горещината, пропускайки мразовит въздух, отвориха се към тихата буря, която щеше да се разрази вътре, за разлика от виелицата навън. В църквата влезе един мъж. Той не се приближи тихомълком, дори не бе предпазлив, а направо мина в предверието и заедно със себе си донесе зловонието на сярата от вентилационните тръби в двора.

Беше Пи Джей. Бе със същите черни ботуши, същия бежев кадифен панталон и червен плетен пуловер, които носеше и по-рано тази вечер в дома им по време на вечерята и по-късно в колата, когато бе защитавал идеята за забравата и братската връзка. След това си бе нахлузил черното яке.

Това не бе Пи Джей, чиито романи винаги бяха в листата на бестселърите, не бе Керуак на новото време, който бе прекосявал страната безброй пъти с различни каравани и коли. Този Пи Джей изглеждаше помалък от двайсет и шестте си години, току-що бе завършил „Нотр Дам“ и се бе прибрал у дома, за да си почине от новата си работа в нийоркското издателство.

Той не носеше пушката, с която бе застрелял Джон, Бет и Хана Биймър, а и май не вярваше, че ще му потрябва. Застана под арката, разкрачен, усмихнат. Джоуи беше позабравил прекомерната самоувереност на Пи Джей и изключителната сила, която излъчваше, беше забравил невероятната мощ на самото му присъствие. Думата „обаятелен“ се бе поизносила през седемдесетте, през деветдесетте пък я използваша най-вече журналистите, за да опишат някой новопоявил се политик, който все още не бе обвинен в клептомания; използваша я и за всеки рап певец, който римуваше „изнасилване“ с „отмъщение“, и за всеки млад актьор, който чувстваше, вместо да мисли. Ала без значение коя бе годината, думата сякаш бе създадена специално за Пи Джей Шанън. Той притежаваше обаянието на старозаветен пророк, който се налага на вниманието не заради износената си роба и дългата брада, а заради силата на самото си присъствие – толкова магнетично, че властваше дори над неодушевените предмети, а архитектурните елементи като че ли тайнствено оживяха само за да се съсредоточат върху Пи Джей. Срещайки погледа на Джоуи, Пи Джей рече:

– Джоуи, изненадваш ме.

Брат му избърса потта от челото си с ръкав, но не отговори.

– Мислех, че имаме споразумение – добави Пи Джей.

Джоуи хвана пушката, която лежеше на пода до него. Но не я вдигна. Брат му можеше да избяга и да се скрие в преддверието, преди той да се изправи и да стреля. Освен това от това разстояние нямаше да го уцели смъртоносно, дори и брат му да не успееше да избяга навреме.

– Трябваше само да се върнеш в колежа като добро момче, да се върнеш при работата си в супермаркета, да се потопиш в ежедневието, да се отдадеш на сивия, скучен живот, за който си създаден. Ама ти държеше да си навреш нос тук.

– Ти искаше да те последвам тук – каза Джоуи.

– Е, май си прав, братле. Но не бях убеден, че наистина ще го направиш. Ти си просто едно религиозно хлапе, което обича да целува броницията. Защо да предполагам, че на теб ще ти стиска? Дори мислех, че ще се върнеш в колежа и ще се хванеш на въдицата на тъпата ми история за мъжа от Пайн Ридж.

– Хванах се.

– Какво?

– Преди. Но не и сега.

Пи Джей се обърка. Той изживяваше за пръв и последен път тази нощ. Джоуи обаче вече я бе преживял по различен начин и само на него бе даден втори шанс да промени нещата.

Грабна трийсетте долара от пода и полуприкрит зад парапета, ги хвърли към брат си. Макар и смачкани, банкнотите прелетяха едва до вратичката на светилището.

– Вземи си среброто.

Пи Джей гледаше като попарен, но се окопити и отвърна:

– Какви глупости говориш, братле?

– Кога сключи сделката? – попита вместо отговор Джоуи, надявайки се да уцели право в десетката на побърканата фантазия на брат си и да пораздруса невероятното му самодоволство.

– Сделка ли?

– Кога продаде душата си?

Без да обръща внимание на думите на Джоуи, Пи Джей каза на Селест:

– Сигурно ти си му помогнала да го разгадае. Умът му няма тази тъмна способност, която да му позволи да прозре истината сам. И не може да се е сдобил с нея в часовете, след като отвори капака на

багажника ми. Ти си интересна млада дама. Коя си?

Тя не отговори.

– Момичето на пътя – досети се Пи Джей. – Вече щях да съм те спипал, ако Джоуи не се бе намесил. Но коя всъщност си ти?

Скрити самоличности. Двулики хора. Конспирации. Пи Джей наистина живееше в сложния мелодраматичен свят на психясал параноик с религиозни халюцинации и явно бе зърнал у Селест някакво свръхестествено присъствие.

Момичето продължаваше да мълчи. Лежеше свито зад парапета с ръка върху пушката си.

Джоуи се надяваше, че Селест няма да стреля. Трябваше или да примамят Пи Джей навътре в църквата, или да го убедят, че пушките не са им нужни, тъй като и двамата са защитени от светата земя, на която се намират.

– Знаеш ли къде намерих трийсетте долара, Джоуи? – попита нагло Пи Джей.

– В чантичката на Бевърли Коршак. Сега ще ми се наложи да си ги взема обратно и по-късно наново да ги напъхам в джоба ти. За да осигуря доказателство.

Най-сетне Джоуи прозря каква роля му е отредил Пи Джей, Върху него щеше да падне вината за всичко сторено от брат му и за всичко, което Пи Джей тепърва щеше да стори тази нощ. Без съмнение убийството му щеше да прилича на самоубийство – религиозно хлапе, дето обича да целува броеницата, просто откача и избива дванайсет човека за сатанинската си церемония, после се самоубива, както в трилърите в късните часове.

Беше се избавил от тази съдба преди двайсет години, когато не събра смелост да поеме след Пи Джей по пътя за Коъл Вали, вместо това бе попаднал под ударите на орис не по-благосклонна от тази. Сега трябваше да се спаси и от двата варианта.

– Нали ме попита кога продадох душата си – рече Пи Джей.

Все още стоеше в предверието.

– Бях на тринайсет, а ти – на десет. Попаднаха ми едни книги за сатанизма, за черните литургии – чиста работа. Вече бях узрял за тях, Джоуи. Правех скромните си церемонии в горите. Бях готов да ти резна вратлето, братче, да изтръгна сърцето ти. Но не се наложи да стигам дотам. Всичко се нареди много по-лесно. Знаеш ли, дори не съм убеден, че церемониите бяха необходими. Мисля, че бе достатъчно, че го исках адски много. С всяка своя клетка, с цялото си сърце, толкова го исках, че

ме болеше – и точно това му отвори вратата към мен.

– На кого?

– На Сатаната, Дявола, Лукавия – иронично изрече Пи Джей. – Майчице, та той въобще не е такъв, Джоуи. Всъщност той е доста мил, пухкав стар звяр – поне за ония, които го почитат.

Селест все още стоеше свита зад паравана, но Джоуи се изправи на крака.

– Браво, братле – окуражи го Пи Джей, – не се страхувай. От ноздрите на батко ти няма да изригнат зелени пламъци, нито пък ще ми пораснат криле.

Подът на църквата беше много горещ.

По стъклата на някои от прозорците се кондензира влага и се оформиха фигури, подобни на лица на същества от други измерения.

– Защо го направи, Пи Джей? – попита Джоуи, преструвайки се, че вярва в разни неща като души, дяволи и сделки със сатаната.

– О, хлапе, още тогава ми беше дошло до гуша от немотията и се ужасявах, че като порасна, ще се превърна в същия безполезен боклук като нашия старец. Искях пачки в джобовете си, исках като стана голям, да карам скъпи коли, в които да примамвам момичетата. И нямаше начин това да ми се случи, докато бях просто едно от момчетата на Шанън, докато живеех в стаята до пещта на парното. Обаче след като ключих сделката – виж какво стана. Футболна звезда. Пълен отличник. Най-популярното момче в училище. Момичетата се редяха на опашка да си вдигат полите за мен, а дори като ги зарязвах, те пак ме обичаха, мечтаеха за мен и никога не казваха лоша дума по мой адрес. После дойде пълната стипендия за католическия университет – и това ако не е ирония на съдбата?

Джоуи поклати глава:

– Ти винаги си бил добър спортист, дори като дете. И винаги си бил много умен. Всички винаги са те харесвали. Ти винаги си притежавал тези качества, Пи Джей.

– Друг път! – Пи Джей повиши тон. – Бог не ми даде нищо, когато се пръкнах на белия свят, нищо, нищо, освен собствения ми кръст, който трябваше да мъкна на плещите си. Той е агитатор за страданието, Бог, де. Истински садист. Нямах нищо, докато не ключих сделката.

Истината и логиката нямаха никакъв ефект върху брат му, особено след като психозата му се бе проявила още в детството. Отдавна бе затънал в талазите на лудостта. Единственият изход бе да играят неговата игра, да го окуражават, за да могат да спечелят предимство.

Пи Джей отново се обърна към Джоуи:

– Защо не опиташ и ти, Джоуи? Няма да ти се налага да учиш разни химни, да извършваш церемонии в горите, нищо такова. Просто го пожелай, отвори сърцето си и ще имаш приятел за вечни времена.

– Приятел ли?

– Както аз си имам Юда. Аз го призовах. Освободих го от ада за малко и в замяна той се грижи за мен. Юда има големи планове за мен, Джоуи. Богатство и слава. Иска да задоволявам всяко свое желание, защото той изживява всичко чрез мен – усеща момичетата, вкуса на шампанското, споделя прилива на сила, на могъща сила, когато е настанал моментът за убийство. Той иска най-доброто за мен, Джоуи, и прави всичко възможно, за да го получи. И ти можеш да си имаш такъв приятел, братле. Мога да ти помогна, наистина.

Джоуи остана потресен от невероятната сложност на извратената реалност, в която живееше Пи Джей, реалност на Фаустовски съдби, проклетия, сделки с дявола и обсебвания от зли духове, Ако цели двадесет години не бе чел книги за девиантната психология и за най-странните случаи на психоза, нямаше да проумее сложната същност на чудовището, с което си имаше работа. Със сигурност не е могъл да разбере Пи Джей първия път, когато преживя тази нощ, защото тогава не притежаваше необходимото знание.

– Просто трябва да го желаеш, Джоуи. И тогава ще очистим тази кучка, дето е с теб. Един от синовете на Долан е на шестнайсет. Едро момче. Можем да го нагласим така, все едно той е извършил всичко и после се е самоубил. Ти и аз – ще се измъкнем чисти и винаги ще бъдем заедно, по-близки от братя, по-близки от когато и да било.

– Пи Джей, за какво съм ти аз всъщност!

– Ей, ти не си ми нужен, братче. Не съм намислил да те използвам за нещо просто така. Аз те обичам. Не го ли знаеш? Обичам те. Ти си малкото ми братле. Нали така? Не си ли единственото ми братче? Защо да не искам да бъдеш с мен, да споделяме богатството ми?

Устата на Джоуи пресъхна, но не от внезапно увеличилата се отровна жегла в църквата. За пръв път, откакто бе завил по пътя за Коъл Вали, му се прииска да пие.

– Мисля, че съм ти нужен само за да сваля разпятieto вместо теб. Или може би да го обърна.

Пи Джей не отговори.

– Мисля, че си отчаян, защото трябва да завършиш започнатото и защото се страхуваш да влезеш в църквата, откакто я осветихме наново.

– Нищо не сте осветили – презрително процеди Пи Джей.

– Обзалагам се, че ако сваля разпятieto и духна свещите, че след като разваля олтара и мястото стане отново безопасно за теб, ти просто ще ни убиеш, както беше решил.

– Ей, дечко, не ти ли е ясно с кого разговаряш? Аз съм брат ти. Какво ти става? Аз съм брат ти, винаги съм водил битките ти вместо теб, винаги съм се грижел за теб. Бих ли те наранил? Наранявал ли съм те някога? Въобще какви ги плешиш?

Селест се изправи и застана до Джоуи, сякаш осъзнала, че ако и тя покаже малко кураж, ще успеят да убедят Пи Джей, че символичните предмети, подредени върху импровизирания олтар, наистина ще ги предпазят. Смелостта им може би щеше да подхрани страховете на Пи Джей.

– Щом не се страхуваш от църквата, защо тогава не влезеш? – попита Джоуи.

– Защо е толкова горещо тук? – попита на свой ред брат му, старайки се да говори самоуверено както винаги. – От какво има да ме е страх? От нищо.

– Тогава ела, влез.

– Тук няма нищо свещено.

– Докажи го. Докосни светената вода.

Пи Джей погледна към пълния мраморен купел.

– Преди тук нямаше вода. Вие сте я налели.

– Така ли?

– Не е благословена – настояваше Пи Джей. – Ти да не си скапан свещеник. Това е просто обикновена вода.

– Тогава я докосни.

Джоуи беше чел за психянали сатанисти, които дотолкова затъвали в самозаблудите си, че притежавали дяволски сили и щом докосвали светена вода или разпятие, ръцете им буквално се покривали с рани. Изгарянията били действителни, макар и причинени единствено от автосугестията на откачените, от силата на собствената им вяра в извратените им халюцинации. Пи Джей продължаваше тревожно да изследва плиткия съд със светена вода и Джоуи го подкани:

– Хайде, де, потопи пръсти... или те е страх, че ще осакати ръката ти, че ще я попари като киселина?

Пи Джей нерешително се приближи към купела. Като подплашено водно конче той разпери пръсти над водата. Сетне дръпна ръка.

– Иусе! – тихо възкликна Селест.

Бяха открили начин да използват умопомрачението на Пи Джей, за да се защитят.

Първия път, когато преживя тази нощ, Джоуи вече не бе момче. Току-що се бе разделил с тийнейджърските си години, когато му се наложи да се изправи не срещу по-големия си брат, а срещу изключително интелигентен и лукав психопат. Този път обаче Джоуи превъзхождаше Пи Джей с двайсет години житейски опит, който щеше да използва срещу него.

– Не можеш да ни сториш нищо – рече той. – Не и тук, на това свещено място. Не можеш да извършиш нищо от онова, дето си го намислил, Пи Джей. Не и сега, не и след като поканихме Бог обратно в дома му. Остава ти само да бягаш. Утрото все някога ще настъпи и някой ще дойде да ни търси или ще открият Биймърови.

Пи Джей отново се опита да потопа пръсти във водата, ала не посмя. Крещейки от страх и бяс, той ритна мраморния купел. Съдът падна от тънкия си пиедестал и разрухата изведнъж отприщи куража на Пи Джей, който навлезе навътре в църквата, докато купелът още се търкаляше. Джоуи се приведе и грабна пушката си. Водата от купела се разля по пода, ала Пи Джей все пак стъпи в локвичката и изпод ботушите му със съскане се надигна серножълта пара, сякаш течността наистина бе благословена и сега се надигаше със страшна сила срещу измъчвания от демони мъж.

Джоуи реши, че подът в преддверието сигурно е много по-нажежен, направо зверски горещ в сравнение със свята светих.

Пи Джей беше забелязал жегата в църквата и също трябваше да се досети за това, ала бе обзет от суеверна паника и не реагира адекватно. Парният облак от „светената“ вода подхрани лудостта му и Пи Джей запищя, сякаш наистина бе изгорен. Всъщност той вероятно страдаше наистина, понеже за жертвите на психосоматична болка тя бе реална като обикновената. Пи Джей изкрещя от ужас, подхлъзна се и падна на колене в локвичката сред още пара, ридайки, стенойки. Вдигна мокрите си ръце – пръстите му димяха, понечи да скрие лице в шепи, ала изведнъж се отдръпна, обзет от ужас, че капчиците вода по тях в действителност са сълзите Христови и че ще изгорят устните и бузите му, оставяйки го полусляп. Завлачи се на колене и се запрепва из преддверието навън в нощта, едновременно ревейки от яд и хленчейки от адска болка. Приличаше не на човек, нито на обладан от дявола, а на див звяр, подложен на мъчителни изтезания.

Джоуи едва бе повдигнал ремингтъна си. Пи Джей обаче така и не

се доближи достатъчно, че да стрелят по него.

– Мили Боже! – потресена прошепна Селест.

– Имахме страхотен късмет – додаде Джоуи.

Но двамата говореха за различни неща.

– Какъв късмет? – попита тя.

– С нажежения под.

– Подът не е толкова горещ.

Джоуи се намръщи.

– Е, да, де, ама там, в дъното, сигурно е много по-горещ. Всъщност притеснявам се дали е безопасно да оставаме тук още дълго.

– Не е от пода.

– Но нали видя...

– Беше той.

– Той?

Селест бе смъртнобледа като разкривените, призрачни лица по изпотените прозорци. Втренчило се в малката локвичка на пода, която още димеше леко, момичето промълви:

– Той не можа да я докосне. Не бе достоен.

– Не. Глупости. Просто студената вода се разля по горещия под...

Селест енергично тръсна глава:

– Покварен е. Не може да докосне нищо свято.

– Селест...

– Покварен е, нечист и порочен.

Джоуи се притесни, че тя ще изпадне в истерия, и попита:

– Да не би да забрави?

Селест го погледна право в очите и той зърна такава интелигентност в тях, че всички тревоги за истерия и панически атаки изчезнаха. Острият ѝ взор излъчваше потресаващо спокойствие и кротост. Тя не бе забравила. Нищо не бе забравила. И Джоуи усети, че сетивата ѝ са много по-изострени от неговите. Въпреки това добави:

– Ние наляхме водата в купела.

– Е, и?

– Не съм свещеник.

– Е, и?

– Ние наляхме водата и тя беше най-обикновена вода.

– Видях какво му причини.

– Просто парата...

– Не, Джоуи. Не, не – прекъсна го тя и думите ѝ се стрелнаха бързи, накъсани, а Селест бе като обезумяла в усилието си да го убеди. –

Зърнах ръцете му и част от лицето му – кожата му се покри с мехури и почервения, не е възможно парата да е била толкова гореща, не и от дървения под.

– Психосоматични рани – уверяваше я Джоуи.

– Не.

– Това е силата на ума, на автохипнозата.

– Нямаме много време – разтревожи се тя и огледа разпятието и подредбата на олтара, сякаш за да се убеди, че всичко си е на мястото.

– Не вярвам да се върне тук – успокои я той.

– Ще се върне.

– Но ние нахлухме право в халюцинацията му, изкарахме му ума...

– Не. Той не може да бъде уплашен. Нищо не може да го уплаши.

Селест изглеждаше леко зашеметена от шока, ала Джоуи имаше странното усещане, че тя разсъждава трезво и че е дарена с интуиция, каквато той не притежаваше. Сетивата ѝ възприемаха непознати, неуловими неща. Селест се прекръсти:

– В името на Отца и Сина, и Светия Дух... – плашеше го дори повече от Пи Джей.

– За психозата с наклонност към убийство – заобяснява той – са характерни гневът, яростта, но брат ми е подвластен на страха като всеки друг. Много от...

– Не. Той е бащата на страха...

– ... много от тях живеят в постоянен ужас...

– ... бащата на лъжите, този нечовешки гняв...

– ... дори когато фантазмагориите им са толкова ярки като негови-те, те живеят във вечен страх от...

– ... е гняв, който го движи во веки веков – завърши думите си тя.

Очите ѝ бяха изцъклени, всевиждащи.

– Той никога не се предава, никога няма да се предаде, няма какво да губи, във вечно състояние на ярост е, откакто падането...

Джоуи се втрени във водата, в която Пи Джей се бе подхлъзнал. В църквата стана непоносимо горещо, но от локвичката вече не се надигаха пари. Пък и Селест явно не говореше за това падане. Той се подвоуми, сетне попита:

– За кого говориш, Селест?

Момичето изглеждаше така, все едно се вслушва в гласове, които той не би могъл да долови.

– Той идва – рече тя уплашено.

– Ти не говориш за Пи Джей, нали?

– Идва.

– Какво? Кой?

– Приятелят му.

– Юда? Юда не съществува. Това е измислица.

– Не Юда.

– Селест, стегни се, не е възможно самият дявол наистина да е обсебил Пи Джей.

Селест се изплаши от настоящето му придържане към логиката, също както той се бе изплашил от потъването и в дълбокия мистицизъм. Сграбчи яката на дънковото му яке и рече:

– Времето ти изтича, Джоуи. Нямах още много, за да повярваш.

– Аз вярвам...

– Но не в това, което е съществено.

Селест го пусна, прескочи парапета и се приземи на двата си крака.

– Селест!

Втурвайки се през портичката на светилището, тя изкрещя през рамо:

– Ела, пипни пода, Джоуи, тук, където се разля водата, ела да видиш дали е толкова горещо, че да се надигне такава пара, бързо!

Изплашен за нея, изплашен от нея, Джоуи също прескочи парапета.

– Чакай!

Селест блъсна вратицката.

Над непрестанното трополене на дъжда се надигна друго буботене. Постоянно усиливащ се рев. Ала не идваше изпод земята. Идваше отвън.

Селест забърза към средата на залата. Джоуи погледна през прозорците отляво. После и към онези отдясно. Тъмнина и от двете страни.

– Селест! – изкрещя той от светилището. – Покажи ми ръцете си!

Тя почти бе стигнала центъра. Обърна се към Джоуи. Лицето и беше потно и блестеше като гледжосана керамика. Блестеше на светлината на свещите. Лице на светица. На мъченица. Ревът се усили. Към тях се приближаваше кола.

– Ръцете! – отчаяно крещеше Джоуи.

Селест вдигна длани.

В нежната кожа имаше отвратителни рани. Черни дупки, от които шуртеше кръв.

В същия миг сред пръскащи се стъкла, натрошено дърво и парчета мазилка мустангът влетя в църквата с изгасени фарове и виещ двигател. Клаксонът внезапно изстена, гумите изпукаха, шом подът под тях стана на трески, ала колата се движеше с невиджана мощ все по-навътре,

блъскайки се в скамейките. Пейките се наклоняваха, блъскаха се една в друга, натрупваха се една върху друга като огромно цунами, ала мустангът ги разблъскваше като мухи и навлизаше навътре, двигателят ревеше, гумите виеха, клаксонът свиреше.

Джоуи се строполи на пода и прикри глава с ръце, убеден, че ще намери смъртта си в прииждащата вълна. Беше още по-сигурен, че Селест ще умре, или сега – премазана от колата в настъпилия апокалипсис, или по-късно – когато Пи Джей я приковеше към стената или на пода. Беше се провалил, беше заблудил Селест. След лавината от дървени трески и скамейки, след вихрушката от счупено стъкло и хоросан щеше да завали кървав дъжд. Ала над писъка на клаксона, над рева на мотора, над звъntenето на стъкления дъжд и грохота на сриващи се греди се извиси още един звук, който смрази кръвта на Джоуи – шумът от падането на разпятието.

Леденият вятър нахлу из руините в църквата, душейки и пръхтейки като глутница кучета.

Джоуи лежеше на пода под купчина изпочупени скамейки и греди и макар че не чувстваше никаква болка, се боеше, че краката му са премазани. Когато най-сетне се осмели да помръдне, усети, че не е нито ранен, нито прикован на място.

Отломките бяха страшно много. Наложил се да пълзи, да се гърчи и да се привежда из руините като плъх из стърготини.

Летви, мазилка и други парчета все още валяха от тавана и разбитата стена, тракайки из развалините. Вятърът виеше из разкътената пролука като флейта, стенеща зловещата си музика, лишена от мелодия. Но моторът на форда замря. Джоуи успя да изпълзи изпод една огромна купчина греди и се озова пред предните гуми на колата. Едната гума беше спукана, а калникът се беше намачкал около нея като парче хартия.

Под купето зеленикавият антифриз пръскаше като драконова кръв. Радиаторът се бе спукал.

Джоуи се запромъква край мустанга. Мина покрай вратата на шофьора и успя да се изправи сред заобикалящия го безпорядък.

Надяваше се, че ще види брат си мъртъв зад волана, пронизан в гърдите от лоста на кормилото или пък запокитен в предното стъкло от сблъсъка. Вратата на форда обаче бе отворена достатъчно, че човек да падне навън, а Пи Джей го нямаше никъде.

– Селест! – изкрещя Джоуи.

Отговор не последва. Пи Джей сигурно я търсеше.

– Селест!

Замириса му на бензин. Резервоарът се бе пробил.

Натрошените греди, пейките и дребните отломъци се бяха натрупали на високи могили и Джоуи не можеше да разгледа добре църквата.

Изгласка се и се качи върху покрива на форда. Изправи се, обръщайки гръб на зейналата в стената дупка и на шибаната от дъжда нощ.

„Сейнт Томас“ се пълнеше със странна светлина и множество сенки. Някои от лампите по тавана все още светеха, но повечето бяха изпочупени. В дъното на черквата от полилея се сипеха потоци снъно-бели и златисти искри.

Когато сградата бе разтресена от връхлитащата кола, в

светилището свещите бяха изпадали. Чаршафите горяха.

Прокрадващите се, размазани сенки предяха мрежата на объркването, ала един от загадъчните силуети се движеше прекалено целенасочено и мигновено привлече вниманието на Джоуи. Из светилището се промъкваше Пи Джей. Носеше Селест на ръце. Тя беше в безсъзнание, свита в прегръдките му, главата и се люшкеше назад, а дългата и черна коса почти метеше пода.

Исусе, не! Джоуи се задушаваше. Сетне изведнъж изхриптя.

Скочи от покрива на мустанга върху нагънатия капак, след това се заизкачва по изпречилите се планини от счупени пейки и тавански греди. Отломките се пързалияха и разместваха под краката му, заплашвайки внезапно да рухнат и да го погълнат в адската си паст, от която стърчаха отвратителни дървени шипове и закривени пирони. Джоуи обаче продължаваше да се придвижва напред, залитайки, разперил ръце като въжеиграч, опитващ се да запази равновесие. Пи Джей се приближаваше към олтара.

По задната стена на светилището, вече лишено от разпятие, пълзяха огнени езици.

Джоуи скочи от една купчина парчета и се приземи върху сравнително чистото местенце пред вратичката на свята светих.

Пи Джей хвърли Селест върху олтара в горящите чаршафи, сякаш тя не бе човек, прекрасен и добър човек, а просто торба боклук.

– Не! – изкрещя брат му, прескачайки малката портичка на светилището, препъвайки се из руините, мъчейки се да стигне до олтара.

Дъждобранът и се подпали. Джоуи зърна оранжевите пламъци, хищно поглъщащи новата храна. Косата и. Косата и, Опарена от пламъците. Селест се съвзе и запищя.

Джоуи криволичеше между боклуците, насочвайки се към пътеката пред олтара, когато видя Пи Джей надвесен над Селест като някакъв отвратителен гърбав звяр, вдигнал високо чука, готов за удар.

Докато се приближаваше към импровизирания олтар, сърцето на Джоуи блъскаше така силно, като юмука на самата Смърт по нечия врата. Чукът полетя надолу.

Извиси се писък, израз на непоносима болка. Сърцето му се пръскаше от мъка. Звукът от стоманения чук, разбиващ черепа на Селест, накара душата му да зариде. Писъците от ужасното изтезание изведнъж освободиха Джоуи от вцепенението и той се добра до олтара.

Пи Джей се извърна рязко.

– А, братле – хилеше се той. Отраженията на огнените езици

танцуваха в очите му. Лицето му лъщеше гнусно от изгарянията на светената вода.

Той победоносно вдигна окървавения чук.

– Сега, нека я приковем.

– Нееееее!

Нещо изпърха пред очите на Джоуи. Не. Не пред тях. Пърхането не беше в църквата, не беше реално. Беше в ума му. Като пикираща крилата сянка над накъдряна от малки вълнички, проблесваща на слънцето вода. Всичко се промени. Пожарът го нямаше. Пи Джей също.

Разпятието отново висеше на задната стена на светилището. Свежите бяха изправени, а белите чаршафи, покриващи неистинския олтар, не чезнеха в пламъци.

Селест сграбчи Джоуи за рамото, обърна го към себе си и задърпа яката на дънковото му яке. Джоуи ахна от изумление.

– Времето ти изтича, Джоуи. Не ти остава много, за да повярваш – рече тя.

Той сякаш отстрани чу думите, които се отрониха от устните му:

– Аз вярвам...

– Не и в онова, което е съществено – прекъсна го момичето.

Селест го пусна и прескочи парапета, приземявайки се твърдо на двата си крака.

В стената все още нямаше огромна назъбена дупка. Мустангът все още не бе влетял в църквата.

Повторение.

Джоуи отново се бе върнал във времето. Не цели двайсет години. Само минута. Най-много две. Имаше шанс да я спаси.

Той идва.

– Селест!

Втурвайки се през портичката на светилището, тя изкрещя през рамо:

– Ела, пипни пода, Джоуи, тук, където се разля водата, ела да видиш дали е толкова горещо, че да се надигне такава пара, бързо!

Той се опря на парапета, понечи да го прескочи и да я последва.

„Не. Постъпи правилно този път. Последен шанс. Постъпи правилно.“

Селест изхвърча през портичката на светилището.

Над непрестанното трополене на дъжда се надигна друго буботене. Постоянно усиливащ се рев. Мустангът.

„Той идва.“

Ужасен, напълно убеден, че губи ценни секунди, че това повторение ще се развие по-бързо от предишното събитие, Джоуи грабна двацеткалибровата пушка от пода. Селест тичаше към центъра на залата.

Джоуи прелетя над парапета с пушката в ръка и изкрещя като обезумял:

– Махни се оттам! Колата!

Селест почти беше стигнала до средата на залата, също като предишния път. Обърна се, също като преди. Лицето и лъщеше от пот. Блестеше на светлината на свещите. Лице на светица. На мъченица. Ревът на мустанга се усили.

Объркана, Селест се извърна към прозорците, повдигайки ръце.

В крехките длани зезха отвратителни дупки. Черни дупки, от които шуртеше кръв.

– Бягай! – изкрещя Джоуи, ала тя замръзна на място.

Този път той дори не стигна до вратичката на светилището, когато фордът влетя през западната стена в църквата. Вълна от стъкло, дърво, хоросан и летящи пейки се носеше пред галопиращото конче на предния капак на мустанга, докато колата напълно изчезна зад стената от отломки. Една дебела летва, въртяща се като някое от екзотичните оръжия в източните бойни изкуства, изсвистя във въздуха, удари Селест и я повали на земята. Всичко това беше ново за Джоуи, преди не беше успял да го зърне заради различната гледна точка.

От гумите на колата се разнесе два пъти „прассе“ и автомобилът спря под спираловидна кула от развалини, но въпреки трясъка от последните падащи пейки Джоуи чу ясното „дзънн“ на падащото бронзово разпятие.

Вместо да лежи, погребан под руините като преди, той все още беше в светилището. Този път обаче беше въоръжен. Джоуи зареди ремингтъна, ритна портичката и излезе от светилището.

Разни парчета все още падаха от покрива, който хлътна, щом поддържащите го греди се разлетяха из църквата. Сега шумът беше по-силен, отколкото когато Джоуи лежеше затрупан под купчините боклуци, ала тогава сигурно му се бе струвало така, защото падането го беше замаяло.

Доколкото можеше да определи, развалините изглеждаха точно по същия начин като преди. Мустангът пак не можеше да бъде достигнат лесно. Джоуи виждаше само отделни части от колата, незатрупани от отломките.

Този път трябваше да постъпи правилно. Без грешки. Да довърши

Пи Джей.

Помъкнал пушката, Джоуи се катереше по натрупалите се скамейки. Те пукаха, простенваха и се клатушкаха предателски под краката му. Той внимаваше да не се наниже на страховитите стъкленни шишове и на подалите се изкривени пирони, продължаваше да пълзи бързо нагоре по прекатурените пейки, сред раздробените на трески рамки на прозорци и пързалия се боклук, приближавайки се към колата много по-бързо, отколкото когато трябваше да пълзи из парчетата, които го бяха затрупали.

Щом скочи от една пейка върху мустанга, Джоуи стреля в тъмното купе. Не беше се закрепил добре и откатът едва не го събори, ала той успя да запази равновесие, зареди отново и стреля още веднъж и още веднъж, обзет от дивашка екзалтация за възмездие, беше напълно убеден, че не е възможно Пи Джей да се е спасил от смъртоносната куршумена буря.

Изстрелите бяха оглушителни и при последния Джоуи дочу някакъв шум зад себе си. Шум, който не се дължеше на падащите отломки; шум, който идваше от нещо целеустремено. Невъзможно бе Пи Джей да се е измъкнал от колата за краткото време, докато той се бе придвижвал към смачкания форд, невъзможно бе да се измъкне и освен това да заобиколи отзад. Джоуи понечи да се обърне, да погледне зад себе си и с крайчеца на окото си зърна невъзможното – Пи Джей беше точно там, ловко се промъкваше към него, лазейки надолу по една клатушкаща се купчина дървени парчета.

Тежка, плоска талпа удари Джоуи по дясното слепоочие. Той се строполи върху капака на колата, изпусна пушката и инстинктивно се претърколи встрани от нападателя си. Вторият удар премаза ребрата от лявата му страна и изкара въздуха от дробовете му. Хриптейки в опит да си поеме дъх, Джоуи отново се претърколи. Третият удар се стовари върху гърба му и той усети пареща болка. Претърколи се през счупеното предно стъкло на колата върху предната седалка в тъмния мустанг, където потъна в дълбока тъмнина.

Като дойде в съзнание, Джоуи се надигна в клаустрофобично смачканото купе, напълно убеден, че е бил в безсъзнание едва няколко секунди. Все още се мъчеше да си поеме дъх. Остра болка пронизваше гърдите му. Усещаше вкуса на собствената си кръв. Селест.

Промъквайки се между парченцата автомобилно стъкло и гилзите, той се надигна зад волана. Блъсна вратата и отвори, доколкото заобикалящата го бъркотия позволяваше, но и това бе достатъчно и Джоуи успя

да се изправи срещу ледения октомврийски вятър и примигващата светлина.

От полилея в предверието над прекатурения купел се сипеха потоци искри.

От другата страна оранжевите отражения на пожара танцуваха върху задната стена на светилището, ала Джоуи не успяваше да зърне самите пламъци, защото руините му пречеха. Заради първия удар не виждаше добре с дясното си око. Неясни форми се прокрадваха и мяркаха на примигващата призрачна светлина. Надуши миризмата на бензин.

Довлече се до мустанга и се изтласка на покрива. Беше прекалено замаян да се изправя на крака. Както беше коленичил, заразглежда църквата.

С лявото си око забеляза Пи Джей, който се приближаваше към олтара с изпадналата в безсъзнание Селест на ръце. Свещите бяха паднали. Чаршафите горяха.

Джоуи дочу някакви проклетия и изведнъж осъзна, че слуша собствения си глас. Проклинаше себе си. Пи Джей хвърли Селест върху пламтящия олтар и грабна чука.

Сега вместо проклетията Джоуи чу хлипане, жестока болка избухна от лявата страна на гръдния му кош. Чукът. Отново се издигна. Селест изпищя.

От мястото си край олтара Пи Джей се загледа в мустанга, в Джоуи и очите му се изпълниха с демоничен огън. Чукът полетя надолу.

Пърхане. В ума на Джоуи. Като пикираща, крилата сянка над накъдряна от малки вълнички, проблесваща на слънцето вода. Като прелиташ ангел, едва зърнат за миг. Всичко се промени. Ребрата му вече не бяха счупени. Зрението му беше наред. Пи Джей все още не го беше пребил. Лентата се върна обратно. Повторение. О, Исусе! Още едно повторение. Още един шанс. Със сигурност беше последният.

И този път Джоуи не се върна толкова назад във времето. Тясното прозорче на новата възможност беше по-мъничко от всякога, даваше му съвсем малко време да мисли, а възможностите да промени съдбата им бяха почти нищожни, защото сега той нямаше време дори за най-малката грешка. Мустангът вече беше в църквата, а той самият вече скачаше от клатещата се купчина върху капака на колата, стреляйки с пушката.

Джоуи се осъзна тъкмо преди да повтори предишната си грешка и вместо да стреля по колата, се обърна рязко и стреля в купчината отломки зад гърба си, откъдето преди го бе нападнал Пи Джей. Куршумът прониза въздуха. Пи Джей не беше там.

Объркан, Джоуи се извърна към форда и стреля в предното стъкло, също като преди, но отвътре не се чу крясък и за да предпази гърба си, той отново се обърна. Ала Пи Джей не се приближаваше с тежката дъска да го нападне.

„Боже! Издъних се отново, издъних се, не постъпвам правилно. Мисли, мисли! – повтаряше си той, Селест. Само тя имаше значение. – Зарежи Пи Джей. Просто намери Селест преди него.“

Джоуи понесе пушката със себе си, макар че тя пречеше на движенията му; запрепва се сред останките към центъра на залата, където бе зърнал свистящото дърво да поваля Селест. Не беше там.

– Селест!

В светилището на фона на огнените отблясъци се виждаше една прегърбена фигура. Беше Пи Джей. Носеше Селест.

Центърът на залата беше затрупан. Джоуи се затича между две редици от преобърнати скамейки към портичката на свята светих. Вместо да се приближи към олтара както преди, Пи Джей изчезна със Селест през вратата на светилището.

Джоуи прескочи парапета към светилището като поклонник, нетърпелив да приеме светото тайнство, сетне бързо се запромква покрай стената. Поколеба се на входа, изплашен, че ще налети право на някоя тежка дъска или на пистолетен изстрел, ала после направи онова, което трябваше – направи правилното нещо – претъпи прага.

Вратата на малката стаичка за подготовки беше затворена и заключена Той отстъпи и се прицели. Изстрелът разби ключалката и вратата се отвори.

Помещението бе празно с изключение на трупа на Бевърли Коршак; лежеше в един от ъглите – бледа купчинка, увита в тежка мушам. Джоуи отиде до външната врата, която по-рано бе залостил с резето – все още бе залостена. Вратата към мазето. Отвори я.

В жълтеникавата светлина долу една змиеподобна сянка се плъзна зад ъгъла и изчезна от погледа му. Стълбите бяха от старо дърво и въпреки всички опити да движи безшумно, стъпките на Джоуи отекваха глухо като часовник, отброяващ часовете до края на света.

Жегата се надигна на парещи талази, на знойни вълни и палещи приливи и когато стигна долу, му се стори, че се е озовал в запалена пещ. Въздухът миришеше на прекомерно нагорещените тавански греди, които всеки миг щяха да пламнат, миришеше на нажежен камък от зиданите стени, на гореща вар от бетонния под, а сред тази воня се прокрадваше и острата миризма на сярата от подземните пожари.

Като слезе от последното стъпало, Джоуи почти се изненада, че гумените подметки на обувките му не се разтопиха от контакта с горещия цимент. Пот течеше по тялото му и косата му падаше над челото на мокри кичури.

Изглежда, мазето се състоеше от отделни камери, разделяни от високи извити арки, така че бе невъзможно да се види какво става в отделните помещения. Първата камера бе осветена само от една гола, покрита с прах електрическа крушка, която се гушеше между две грамадни греди, спиращи пътя на светлината.

Сякаш обезумял от горещината и серните изпарения, тлъст, черен паяк неистово се въртеше по проблесващите нишки на паяжината си край прашната крушка. Огромната му сянка трепереше и се издуваше в спирала, от която на Джоуи му се зави свят и му се догади.

Над земята сградата бе обикновена провинциална църква, ала основите и бяха по-просторни от самия щат Пенсилвания, а готическата атмосфера направо спираше дъха. Джоуи имаше чувството, че е слязъл не в мазето на „Сейнт Томас“, а в обитаваните от духове подземни катакомби под Рим – цяло море, цял континент, цяло хилядолетие по-далеч от Коъл Вали.

Спря, колкото да презареди ремингтъна с патроните, натъпкани в джобовете му.

Когато влезе в съседната камера, змиевидната сянка отново потрепа пред него като лента черен живак. Спотаи се далеч от гнойножълтата светлина, зад ъгъла на друга камера.

Хлъзгавата сянка принадлежеше на Пи Джей, който носеше Селест. Джоуи знаеше това, преодоля страха си и ги последва в трета крипта, после в четвърта... Макар че потискащите помещения не бяха големи, подземие то на църквата започваше да му се струва необятно, неизмеримо по-голямо от скромното свето царство над земята. Ала дори мазето да бе неестествено голямо, в края на краищата Пи Джей щеше да стигне до последната камера, където щяха да застанат брат срещу брата и най-сетне правилното нещо щеше да бъде сторено. В подземие то нямаше прозорци. Нито външни врати. Сблъсъкът бе неизбежен.

Скоро със заредената пушка в ръка Джоуи предпазливо се промъкна през последната арка в голо, празно пространство, широко около метър и половина и дълго към половин метър. Той се досети, че се намира под църковното преддверие. Подът тук не бе бетонен, а каменен като стените и черен или заради самия камък, или заради десетилетната мръсотия.

Селест лежеше в средата на камерата под мъждивата жълта светлина на самотната крушка на тавана. Тънички паяжини и прах висяха от тавана и хвърляха сянка на ефирна мрежица върху бледото и лице. Дъждобранът и бе разстлан като пелерина около тялото ѝ, а копринената и коса се стелеше върху черния под. Селест беше в безсъзнание, но съдейки по външния и вид, Джоуи реши, че иначе не е наранена. Пи Джей бе изчезнал.

Слабата крушка не осветяваше всички ъгли на помещението, ала дори и в най-тъмните не бе достатъчно мрачно, че да не се забележи, ако имаше врата. Като се изключи арката, от която се влизаше в стаичката, каменните стени бяха гладки. Жегата бе дяволски тежка и Джоуи изпита усещането, че дрехите му, а дори и тялото му, лесно можеха да се възпламенят. Уплаши се, че трескавият му мозък ражда халюцинации. Никой, дори и другарчето по съдба на самия Юда, не можеше да се измъкне от каменното помещение. Зачуди се дали стените наистина са толкова солидни, колкото изглеждаха и дали при внимателен оглед нямаше да открие скрит панел, водещ до някакво разширение. Ала дори и полусварен в каменната пещ, объркан и почти дезориентиран, Джоуи не можеше да повярва, че под разрушената църква „Сейнт Томас“ има тайни тунели, тъмници и подземия. Кой би ги построил – хиляди побъркани монаси от някой таен орден ли? Глупости. И все пак Пи Джей бе изчезнал.

Сърцето блъскаше в гърдите му като ковашки чук и Джоуи чуваше звънтенето на наковалнята в ушите си, когато се осмели да се приближи до Селест. Тя изглеждаше така, все едно спи непробудно. Той се завъртя рязко, готов да стреля с пушката, убеден, че Пи Джей се е появил зад гърба му. Нищо.

Трябваше да събуди Селест, трябваше бързо да я изведе оттам или да я изнесе на ръце. Ако трябваше да я носи обаче, щеше да се наложи да зареже пушката. Тази идея никак не му допадна.

Взирайки се в момичето, към красивата сянка на паяжините, трепкаща като воал върху лицето и, Джоуи си спомни обезумелия тлъст паяк, обикалящ мрежата си в първата камера на подземиеото.

Ужасен от мисълта, той рязко пое дъх между стиснатите си зъби.

Отстъпи назад от мястото, сгривано от крушката. Присви очи към тъмните процепи между таванските греди.

Пи Джей беше там, дебнеща, зловеща сянка, не просто спотаена в таванска пролука и чакаща да се нахвърли върху плячката си, а поклащаща се току над Джоуи със страховитата грация на паяк, дяволски

пъргава и невероятно безшумна; висеше с главата надолу, поклащайки се между гредите леко, незнайно как, подигравайки се на гравитацията и на логиката. Очите му лъщяха като черен въглен, беше се озъбил. За Джоуи вече нямаше съмнение, че Пи Джей е нещо различно от обикновен човек.

Той понечи да вдигне пушката, която тежеше цял тон. Прекалено късно, прекалено бавно. Съзнаваше безсмислието на борбата, въпреки че реагира инстинктивно, имаше усещането, че се намира в парализиращата прегръдка на адски кошмар, макар да знаеше, че е напълно буден.

Като прилеп, излитащ от гнездото си, Пи Джей се оттласна от пролуката между гредите, спусна се надолу и блъсна Джоуи на земята. Пушката излетя надалече.

Като деца понякога се биеха и се бореха, но никога не се бяха наранявали истински. Бяха прекалено близки – братята Шанън срещу целия свят. Ала сега насъбирият двайсет години гняв опари душата на Джоуи като отприщена атомна енергия, прогонвайки всяка останала частица обич и съчувствие към Пи Джей. Остана само яростното разкаяние, съжаление и негодуване. Беше твърдо решен този път да не бъде жертва. Испита непреодолима страст да помогне на справедливостта да възтържествува. Удряше, дращеше и риташе, борейки се за живота си, за живота на Селест с ярост, библейска по силата си, биеше се с плашещо настървение, събудило у него дивия отмъстител.

Обаче дори тласкан от гнева и отчаянието, Джоуи не можеше да се мери с онова, в което се бе превърнал брат му. Коравите като гранит юмруци на Пи Джей го обсипваха като лавина и нито парирането на ударите, нито отбягването им помагаше. Неговият гняв бе нечовешки, силата му – свръчовешка.

Щом съпротивата на Джоуи отслабна, Пи Джей го сграбчи, повдигна го над пода и го хвърли отново долу, крещейки с изгарящо презрение:

– Шибан религиозен подлизурко!

Ядният, присмехулен глас бе на Пи Джей, но бе променен по-дълбок от всякога, жесток и ехтящ, треперещ от ледена омраза, излитащ като че ли от бездънен каменен кладенец или от железен затвор, а всяка дума падаше с гръм като хвърлен към дъното на вечността камък.

– Шибан религиозен подлизурко!

Пи Джей повтори думите и безмилостно ритна брат си, премазвайки ребрата му като със стоманен ботуш.

– Малко, целуващо броеницата копеле!

Още един ритник и още един, Джоуи се опита да се свие, за да се предпази, също като буболечка, насочила жилото си към света. Ала всеки ритник попадеше в целта – в ребрата, в бъбреците, в гърба – сякаш идваше не от човек, а от огромна преса, от обезумяла роботизирана машина. Тогава ритането престана.

С една ръка Пи Джей стисна Джоуи за гърлото, а с другата го хвана за колана на дънките и го понесе над земята като световен шампион по вдигане на тежести. Вдигна го и го захвърли.

Джоуи отскочи от каменната стена и падна на пода като счупена марионетка. В устата му изтрополиха счупени зъби. Давеше се в кръвта си. Гърдите го стягаха. Дробовите му бяха смазани и го боляха, може би имаше вътрешна рана. Дишаше трудно с конвулсивно хриптене. Сърцето му беше в аритмия. Пазейки равновесие по тънката нишка между съзнанието и бездънния мрак, Джоуи примигва през сълзи и видя как Пи Джей му обръща гръб и се насочва към Селест. Видя и пушката. Беше до ръката му.

Не можеше да движи крайниците си. Отчаяно се опита да достигне ремингтъна, но мускулите му се свиха в болезнени спазми. Ръката му едва помръдна и се отпусна безполезна на пода.

Заплашителен грохот се надигна под тялото му. Горещият под се тресеше.

Пи Джей се приведе над Селест; смяташе брат си за мъртъв.

Пушката. Толкова близо. Изкусително близо.

Джоуи съсредоточи цялото си същество върху пушката, впрегна всичката си останала сила в опита си да достигне оръжието, призова цялата си вяра и си наложи да пренебрегне нечовешката болка от жестокия побой, който го парализира.

„Хайде, хайде, шибан религиозен подлизурко, направи го, направи го, направи правилното нещо поне веднъж в прокълнатия си жалък живот!“

Ръката му се подчини. Пръстите му се свиха в юмрук, сетне се разпериха и Джоуи се протегна. Докосна приклада на ремингтъна.

Прегърбен над Селест, Пи Джей бръкна в джоба на якето си и извади сгъваем нож. Натисна бутона, десетсантиметровото острие се стрелна и отровнажълтата светлина любовно погали острия като бръснар метал.

Прикладът бе гладък. Гореща и гладка бе и стоманената цев. Джоуи сви пръсти. Сгърчиха се. Лошо. Трябваше да я хване здраво. „Здраво. По-здраво.“ Опита се да я повдигне. „Тихо, тихо.“

Пи Джей говореше, но не на Джоуи, не на Селест, нито дори на себе си, говореше с някого, когото само той виждаше. Гласът му бе нисък и гърлен, все още плащещ и странен, говореше на друг език. Или пък бърбеше глупости. Звучите бяха груби, ритмични, животински. Грохотът нарасна.

Хубаво. Каква благословия бе подземното боботене – страшна, ала желана. Подземните изригвания и смахнатото мърморене на Пи Джей заглушаваха шума от движението на Джоуи.

Имаше възможност и трябваше да изпълни плана си – отчаяния си, жалък план – без грешка, мълниеносно и уверено, преди Пи Джей да осъзнае какво се случва.

Джоуи се подвоуми. Не искаше да прибързва, преди да се е уверил, че е мобилизирал всичките си сили. „Изчакай. Изчакай. Бъди сигурен. Вечно ли ще чакам? Бездействието може да бъде по-опасно от действието. Сега или никога. Направи го или умри. Направи го и умри, но за Бога, направи нещо!“ Като на забавен каданс, стискайки изпочупените си зъби, за да не извика от силната болка, която знаеше, че ще последва, Джоуи се претърколи настрани и седна, опрял гръб в стената. Издърпа пушката до себе си.

Въпреки съвсем тихото му пъшкане и постоянното боботене, идващо изпод земята, Пи Джей чу как брат му се помръдна, вдигна глава и се извърна към него.

Джоуи беше хванал ремингтъна с две ръце. Прикладът бе притиснат плътно към рамото му.

Демоничната светлина, която танцуваше по острието на ножа, се заигра и в очите на Пи Джей. От упор. Джоуи дръпна спусъка.

Ужасният трясък бе достатъчно оглушителен, че да събори каменните стени около тях, а ехото от изстрела се заблъска от една стена в друга, от тавана в пода, сякаш нямаше намерение да утихне, а да се усилва.

Откатът на пушката запрати пламтящи стрели от болка из цялото тяло на Джоуи и оръжието падна от ръцете му, изтраквайки на пода до краката му.

Куршумът отхвърли Пи Джей над земята. Той се завъртя във въздуха. Строполи се на колене, приведе се напред с очи, приковани в очите на брат си, обгръщайки с ръце тялото си, сякаш за да попречи на вътрешностите си да се изсипят от надупченото му от сачми тяло.

Ако Джоуи бе в състояние да помръдне ръце, щеше да вдигне пушката и да стреля отново. Щеше да изпразни целия пълнител. Ала

мускулите му вече можеха само да потрепват. А ръцете му не можеха дори да се сгърчат конвулсивно, просто бяха отпуснати от страни на тялото му. Джоуи се досети, че сигурно е парализиран от врата надолу. Подземното боботене се усили.

Тънки струйки серни пари започнаха да се издигат из пукнатините на каменния под.

Пи Джей бавно вдигна глава, показвайки лицето си – отвратително, сгърчено от ужасната агония, в очите му се четеше изумление, а устните му се кривяха в беззвучен писък. Той се давеше, повръщаше, задушаваше се мъчително. Храчки се трупаха в гърлото му, издаващо гнусно гъргорене, а цялото му тяло бе обхванато от неконтролируеми спазми. От устата му бликна не лепкава артериална кръв, а противна сребърна бльвоч, проблесващ поток от монети, които звънтяха по пода, сякаш Пи Джей се бе превърнал в ротативка, от която се изсипваше дъждът на джакпота.

Отвратен, покъртен и ужасен, Джоуи вдигна поглед от сребърното богатство тъкмо когато Пи Джей изплю един последен сребърник и се ухили зловещо, по-зловещо от адската усмивка върху голия череп на самата Смърт. Той разпери ръце като фокусник и подигравателно изрече:

– Абра-кадабра!

И въпреки че дрехите му бяха разкъсани и обгорени, той май че не беше ранен.

Джоуи осъзна, че сигурно умира, че сигурно бе с единия крак в гроба, почти се бе побъркал от болка, халюцинираше. Предсмъртният делириум правеше пиянските кошмари на алкохолика за същества, изпълзващи от стените, да изглеждат направо забавни.

Джоуи изкрещя на Селест да се събуди, да бяга, но виковете му бяха просто шепот, който дори той едва чу.

Тресящият се и димящ под внезапно се пропука по ширината на стаичката. През назъбената пролука от подземното царство се промъкнаха тънки лъчи яркооранжева светлина. Хоросанът започна да се рони и да пада в горящата мина. Камъни се сгромолясваха и се изтъркулваха далеч от погледа. Грамадните талпи над главите им започнаха да се цепят и стените се разтросоха неударимо. Пукнатината рязко се разшири, стана около три сантиметра, после шест; после двайсет, после половин метър, изпълвайки камерата с ослепителна светлина, разкривайки подземните стени на рудника, нажежени до бяло. Пи Джей и Селест останаха в другата половина.

Надвиквайки стенанията и писъците на разгърсаната църква,

надвиквайки рева на подземния пожар и гръмотевичните избухвания на токсичните газове. Пи Джей каза на Джоуи:

– По-добре се сбогувай с кучката, религиозен подлизурко.

Пи Джей блъсна Селест в адския блясък под земята на Коъл Вали, в зверската жегга на топящия се антрацит, осигурявайки и неизбежна смърт.

„Боже, не! Не! Моля те, Господи, не, не, моля те, не не нея, не нея, Вземи мен, но не и нея. Аз съм самосъжаляващ се, арогантен, слаб, спял за истината, прекалено невеж, за да разбере колко е ценен този втори шанс, и заслужавам всичко, което ми се случва, но не взимай нея, не и нея с цялата и красота, не и Селест с цялата и доброта, не нея!“

Пърхане. В ума на Джоуи. Пърхане като от пернати сенки на ангелски крила, разперени в полет сред загадъчна светлина.

Всичко се промени.

Джоуи не беше наранен. Болката я нямаше. Беше здрав и стоеше на краката си. Намираше се горе в църквата. Повторение.

Мустангът вече беше разбил стената на църквата. Пи Джей вече бе хванал Селест.

Лентата отново се бе превъртяла назад, но не достатъчно, че да му даде възможност да размисли в сложната ситуация. Оставаха само няколко минути до изригването, нямаше секунда време за губене.

Беше убеден, че това е последният шанс, че следващите събития нямаше да бъдат върнати в момент на някоя от фаталните му грешки. Следващите му страдания нямаше да изчезнат. Затова не трябваше да има никакви грешки, никакви грешки този път, никакви провали.

Тичаше между два реда преобърнати пейки. В светилището една прегърбена фигура се промъкваше покрай оранжевите отражения на огъня върху олтара. Беше Пи Джей. Носеше Селест.

Джоуи достигна средата на залата и се затича с все сила към парапета на светилището, минавайки под здравите, блъскани от дъжда прозорци. Хвърли пушката. Вече и нямаше доверие.

Заедно със Селест Пи Джей изчезна в задната стаичка и заключи вратата отвътре.

Джоуи прескочи парапета, мина покрай заключената врата, ала не спря пред нея, а продължи към олтара, заобиколи пожара от обърнатите свещи и отиде в дъното на помещението.

Когато мустангът бе влетял в църквата, разпятieto бе паднало от стената. Сега лежеше на пода.

Джоуи вдигна бронзовата фигура и се затича обратно към

заклучената врата.

Предишния път я беше отворил с помощта на пушката. Сега се зачуди дали да не се върне в църквата и да си вземе изоставеното оръжие.

Вместо това той се засили и ритна вратата, ритна я отново, и пак. Резето от вътрешната страна изтрака, отвори се малка пролука и Джоуи продължи да рита, докато най-накрая металът издрънча, а дървото се разби на трески. Ритна за последен път. Ключалката изхвърча, резето се счупи и вратата се отвори широко. Джоуи влетя в стаята. Вратата на мазето. Дървените стъпала.

Джоуи вече изоставаше, понеже му се наложи да разбива вратата. Пристигна по-късно сега, в повторението, отколкото първия път. Змиевидната сянка на брат му вече се бе изнизала далеч от прокисналожълтата светлина и Пи Джей вече не се виждаше. Беше се отдалечил навътре в лабиринта. Със Селест.

Джоуи заслиза по стълбите, взимайки ги по две наведнъж, сетне осъзна, че все пак трябва да бъде предпазлив. Като изхвърли пушката, а вместо нея взе разпятието, той промени бъдещето. Предишния път беше стигнал в последната клетка, преди да се срещне с Пи Джей, но този път брат му можеше да го причаква на някое друго място. Джоуи стисна здраво парапета и продължи да слиза надолу по-предпазливо. Страшна жега. Направо пещ.

Миришеше на нажежена вар от циментовия под. Горещите камъни направо се печаха в стените.

В първата камера треперещата сянка на тлъстия паяк непрестанно се въртеше. Внимателно минавайки под арката, Джоуи разгледа дългите и дълбоки гнезда между таванските греди, очаквайки да зърне нещо различно от обикновен паяк.

Когато стигна втората клетка, страхотен рев се разнесе изпод „Сейнт Томас“.

Щом се спря в третото помещение, заплашителният звук се усили, а подът се разтресе. Нямаше време за предпазливост. Нямаше време и за грешки.

Джоуи здраво стисна разпятието в дясната си ръка и го протегна пред себе си – също като професор Ван Хелзинг, прочутия убиец на вампири, в замъка на Дракула. Погледна нагоре. Сенки. Само сенки. Стая след стая, до последната.

Селест лежеше в безсъзнание под светлината на единствената крушка.

Подземните газове напиреха, църквата се разтресе и Джоуи бе

отхвърлен в дъното на камерата тъкмо когато се разтвори пукнатината. От подземния тунел излетяха оранжеви отблясъци. Пролуката в пода се разшири, камъните и парчетата хоросан започнаха да се търкалят към подземния ад, а Джоуи бе отделен от Селест от още по-огромен процеп. Пи Джей сякаш бе изчезнал. Джоуи стъпи на крайчеца на ревящата и пламтяща мина и се взря между таванските греди. Също като преди Пи Джей беше там, прокрадвайки се към него с ловкостта на паяк, присмивайки се на гравитацията, по-страшен от всякога на ярката огнена светлина. Изкрещя и се нахвърли върху плячката си. На Джоуи му свършиха обясненията, свързани със зоната на здрача, с чудатостите на квантовата физика, със странните времеви пукнатини и енергийни бури от „Стар Трек“, вече забрави за що-годе нормалните чудовища от „Досиетата X“, чудовища, които умираха от огнестрелни рани, Джоуи заряза дори сложните фрейдистки анализи. Тук и сега остана само истината, само противното древно същество, най-чистото зло, най-дълбокият страх на толкова много изминали векове, хилядолетия, тук и сега той се нахвърляше върху него, ревейки с омраза, вонейки на сяра, тъмният унищожител на човешки души, хранещ се с надежда. Остана само звярът, толкова древен, прастар, че бе трудно да се повярва в съществуването му дори когато се изправяше лице в лице с човек. Джоуи захвърли всяко съмнение, изостави цинизма, забрави за така наречената здрава логика на постмодерната епоха, вдигна разпятieto с две ръце над главата си. Върхът на фигурата беше тъп, не остър, но прободя Пи Джей, когато той се приземи върху него. Макар и пронизан, брат му не се спря. Стовари се върху Джоуи, двамата се затъркаляха и едва се изправиха на крака, олюлявайки се на самия ръб на ужасяващата пропаст.

Пи Джей стисна Джоуи за гърлото. Пръстите му бяха силни като челюстите на менгеме, лъскави и твърди като корубата на торен бръмбар. Жълтите му очи напомниха на Джоуи за помиара, който се озъби срещу него същата сутрин на предната веранда на бащината му къща.

Когато заговори, на устните на Пи Джей се появиха мехури черна кръв:

– Религиозен подлизурко!

В затвора на подземния ад избухнаха токсични газове. Малко, огнено бяло кълбо изхвърча от цепнатината, завъртя се край тях и подпали дрехите и косата на Пи Джей, свличайки кожата от костите му. Той пушна Джоуи, залитна и със забитото разпятие в гърдите си се сгромоляса в постоянно разширяващата се пукнатина, падайки в стария минен тунел, отнасяйки със себе си бялото огнено кълбо.

Чудната подземна светлина блестеше толкова ярко, че макар да бе присвил очи, Джоуи не виждаше почти нищо, но бе сигурен, че брат му се е продънил вдън земя, не просто в стария въглищен тунел, а много по-дълбоко, отколкото която и да е минна шахта можеше да се спусне. Тялото на Пи Джей бе тъмно копие, което се въртеше също като сянката на уплашения паяк надолу и надолу.

Въпреки че огненото кълбо се бе докоснало до него, Джоуи бе жив и здрав. Дрехите му дори не бяха пострадали. Той вече не изпитваше нужда да се обръща към Род Сърлинг, капитан Кърк или господин Спок за обяснение на чудотворното си спасение.

Джоуи прескочи пукнатината, която внезапно се увеличи още повече, и коленичи до Селест.

Повдигна дясната и длан, после и лявата. Нямаше рани. Нито дори синини.

Когато се опита да я събуди, тя промърмори нещо и се завъртя, ала не се съвзе.

Въглищните залежи, изяждани години наред от скритите пожари, бяха образували сложна плетеница от подземни тунели под Коъл Вали. Най-сетне светът с неговата тежест се оказа прекалено голям, за да бъде поддържан от тази нестабилна структура. В тази част от долината газовете и огньовете имаха катастрофални последици – нажежените проходи се срутваха, докато въглищата избухваха. Мазето се разтресе, подът се наклони и пукнатината стана по-широка от метър и половина. Сградата на „Сейнт Томас“ изведнъж се превърна от правоъгълник в разкритвен ромб, дървените стени започнаха да се разместват и да се отделят от каменните си основи, за които бяха закрепени дълги години.

Таванът хлътна заплашително, а хоросанът и гредите започнаха да падат, когато Джоуи вдигна на ръце Селест.

Задъхвайки се в ужасния нажежен въздух, примигвайки заради парливите ручейчета пот, той се обърна към цепнатината. Вече беше станала почти два метра, прекалено широка бе, за да я прескочи с момиче на ръце.

Дори и да успееше обаче да се прехвърли отвъд бездната, Джоуи съзнаваше, че няма да успее да мине през всички каменни помещения, да стигне до стълбите, да се изкачи в стаичката зад светилището и да избяга от църквата, преди тя да се срути. Сърцето му отчаяно заблъска в гърдите. Краката му затрепериха, ала не от тежестта на Селест, а от внезапното му осъзнаване на собствената тленност. Не беше възможно да умрат така. Бяха стигнали дотук, бяха преживели прекалено много. Той

беше постъпил правилно и само това имаше значение.

Беше направил правилното нещо и сега, каквото и да ставаше, нямаше да се страхува, нямаше да се страхува дори тук, в долината на смъртта.

„Няма да се страхувам от никакво зло.“

Внезапно разцепващият се таван спря да хлътва и се издигна обратно, давайки достатъчно въздух на Джоуи, а част от стената шумно се изтръгна от само себе си и освободи проход. Леден вятър прониза Джоуи.

Той се обърна към срутилата се стена и с удивление видя как каменните плоскости се отделят от придържащите ги болтове. Огромните гвоздеи се измъкнаха докрай, масивните плоскости се извиха като дъга в дъждовната нощ и църквата бавно се килна далеч от Джоуи. Клиновидната дупка беше зейнала между основата и надигащата се стена, а през нея нахлуваше и бурният вятър. Дупката се увеличаваше все повече, докато сградата се килваше настрани. Изход.

Въпреки всичко стените в мазето бяха високи поне два метра и половина. Джоуи не виждаше как може да ги изкачи. Особено пък със Селест на ръцете си. С трясък от падащи камъни цепнатината се разшири зад гърба му. Пороят заливаше мазето.

Сърцето на Джоуи отново препускаше, но този път не от ужас, а от почуда, докато той чакаше съдбата да разкрие намеренията си.

Пред очите му широки цепнатини залазиха зигзагообразно по хоросана върху каменните стени. Тресящата се земя откърти един камък, който се търколи и болезнено удари Джоуи по крака. После падна още един камък, и още един, и трети, и четвърти, и все по-нависоко... Сега по стената се образуваха и дупки като ръкохватки.

Джоуи повдигна Селест и я понесе на рамо като пожарникар. Докаато сградата се накланяше постепенно като огромен морски танкер, Джоуи се закатери и се измъкна от задушавашата жега в дъждовната нощ. Пренесе Селест през мократа трева и лепкавата кал, мина покрай вентилационната шахта, от която излитаха червеникави пламъци като кръв от сърдечна клапа. Стигна до тротоара. После до улицата.

Седеше със Селест в ръце, притискайки я близо до себе си, докато тя се съвземаше, и наблюдаваше как „Сейнт Томас“ се разцепва на две. Руините се подпалиха, стените се срутиха и скоро попаднаха изцяло под властта на огъня. Разруха.

Късно след полунощ, след като бяха дали показания пред заместник-шерифите на окръга и пред щатската полиция на Пенсилвания, Джоуи и Селест бяха откарани в Ашървил.

Полицията издаде заповед за евакуация на Коъл Вали. Семейство Долън бяха изведени от града, без дори да подозират, че се бяха разминали на косъм със смъртта.

Джон, Бет и Хана Биймър сяха да бъдат откарани в погребален дом „Девоковски“, където съвсем наскоро беше поклонението пред тленните останки на бащата на Джоуи.

Родителите на Селест бяха останали в Ашървил със семейство Коршак и не само бяха уведомени, че не могат да се приберат в дома си в Коъл Вали, но и че дъщеря им ще бъде доведена при тях. Освен църквата в градчето се бяха срутили още няколко сгради и властите смятаха, че не е безопасно хората да остават там.

Джоуи и Селест седяха на задната седалка на шерифската кола, държейки се за ръце. След няколко безуспешни опита да ги изведе от возилото, младият заместник-шериф ги остави насаме в уютната тишина.

Когато завиха от пътя за Коъл Вали по щатското шосе, дъждът престана да се лее. Селест убеди шерифа да ги остави в центъра на Ашървил и да позволи на Джоуи да я изпрати до дома на Коршак. Джоуи не знаеше защо тя предпочита да върви пеша, но усети, че има основателна причина, при това нещо от голяма важност.

Не беше нещастен, че завръщането му у дома ще се забави. Майка му и баща му със сигурност бяха събудени от полицаите, които бяха отишли да претърсят старата подземна стаичка на Пи Джей. Вече сигурно бяха научили новината за зверските престъпления, извършени от поголемия им син, знаеха за съдбата на Бевърли и на семейство Биймър, и на кой знае още колко души. Макар че светът на Джоуи отново подреди мозайката си, техният свят завинаги бе променен към по-лошо. Джоуи се боеше да види мъката в очите на майка си, угризенията и горестта в погледа на баща си.

Запита се дали като бе променил собствената си съдба, бе спасил майка си от рака, който иначе щеше да я погуби след четири години. Дръзваше да се надява. Всичко се бе променило. Дълбоко в сърцето си

обаче той знаеше, че с действията си бе превърнал света в по-добро място, раят не бе изгубен за човечеството.

Щом патрулната кола ги остави и отмина, Селест го хвана за ръката и рече:

- Имам да ти казвам нещо.
- Ами, кажи ми тогава.
- Всъщност да ти показвам нещо.
- Добре, покажи ми.

Тя го поведе по мократа улица през килима от мокри листа към сградата на общината. Всички кабинети на щатската администрация с изключение на полицията се намираха в тази постройка.

Библиотеката беше в дъното. Дватама прекосиха тъмния двор, минаха през сводестия вход на тухлената стена, под увисналите клони на дърветата и влязоха през входната врата.

С отминаване на бурята градът бе станал по-тих и от гробище.

- Само да не се изненадаш – каза Селест.
- От какво да се изненадам?

Входната врата бе от солидно дърво с голям стъклен панел в средата. Селест сви ръка и заби лакът в стъклото до бравата. То се счупи.

Стреснат, Джоуи се огледа към двора и улицата отвъд стената. Счупеното стъкло издаде слаб звук. Съмняваше се, че някой го е чул в този час на нощта. Освен това градът беше малък, а годината 1975, значи нямаше електронна аларма.

Селест се пресегна през счупеното стъкло и отключи вратата.

- Трябва да ми обещаеш, че ще повярваш.

Тя извади фенерчето от джоба на дъждобрана си и поведе Джоуи покрай бюрото на библиотекаря, между лавиците с книги.

Окръгът беше беден, затова библиотеката беше малка. Не беше трудно да се открие някоя определена книга. Всъщност Селест въобще не търси, защото знаеше къде да отиде.

Спряха пред секцията за художествена литература – тесен и висок над два метра стелаж. Тя насочи лъча на фенерчето към пода и цветните гърбове на книгите някак вълшебно се осветиха.

– Обещай, че ще повярваш – рече тя, а красивите и очи изглеждаха огромни и мрачни.

- В какво да повярвам?
- Обещай.
- Добре.
- Обещай, че ще повярваш.

– Ще повярвам.

Селест се поколеба, пое дълбоко въздух и заразкава:

– През пролетта на 1973, когато ти завърши гимназия, аз бях в прогимназията. Така и не ми стигна смелостта да те заговоря. Знаех, че не би ме забелязал, и така и стана. Ти заминаваше за колежа и сигурно щеше да си намериш момиче там, а аз никога повече нямаше да те видя.

Джоуи настръхна, но не разбра защо.

– Бях отчаяна, чувствах се по-задръстена и от най-големите загубенячки, затова се потопих в света на книгите, както правя винаги, когато съм депресирана. Бях точно тук, пред същия стелаж и си търсех някакъв роман... когато открих твоята книга.

– Моята книга ли? – Видях името ти на корицата. Джоузеф Шанън.

– Каква книга? – попита объркан Джоуи и заразглежда многобройните рафтове.

– Помислих, че е някой друг писател с твоето име. Но когато взех книгата от рафта и погледнах анотацията на гърба и, там имаше твоя снимка.

Джоуи погледна Селест в очите. Отново зърна скритите тайни.

– Не беше твоя снимка, такъв какъвто си сега, ами както ще изглеждаш след около петнайсет години. И все пак... си личеше, че си ти.

– Не те разбирам – рече Джоуи, но му се струваше, че скоро всичко ще му стане ясно.

– Прочетох информацията, книгата беше публикувана през 1991.

Джоуи примигна:

– Шестнайсет години след настоящия момент ли?

– Тогава беше седемдесет и трета – напомни му тя. - Значи тогава съм държала в ръцете си книга, която е щяла да бъде отпечатана чак след осемнайсет години. В анотацията пишеше, че си автор на осем романа и че шест от тях са станали бестселъри. Взех книгата и отидох при библиотекарката. Когато и я подадох заедно с картата си, когато тя я взе в ръце... книгата вече не беше същата. Стана някакъв съвсем друг роман, бях го чела и преди, публикуван през шейсет и девета.

Селест вдигна фенерчето и насочи лъча към стелаж за гърба на Джоуи.

– Не знам дали е прекалено много да го искам, но може би тя пак е тук, само за един миг, в тази нощ на нощите.

Удивен, Джоуи се обърна към светлото петно на лъча, насочен към няколко книги. Проследи движението на светлината.

Селест възкликна от удоволствие и кръглата светлинка се фокусира

върху една книга с червена корица. Джоуи видя името си, изписано със сребристи букви. Над него също със сребристи букви беше изписано заглавието - „Непознати пътища“.

С трепереща ръка Селест измъкна книгата измежду други две томчета. Показа му я и я обърна.

Джоуи загледа с благоговение собствената си снимка на пращната корица. На фотографията беше по-стар, минаваше трийсетте.

Много добре познаваше лицето си на тази възраст, нали веднъж вече бе доживял четирийсет. Но на тази снимка Джоуи изглеждаше по-добре: не беше преждевременно остарял, не бе съсипан от алкохола, очите му не бяха мъртви. Изглеждаше преуспял и най-хубавото от всичко – изглеждаше щастлив.

Ала не собственото му лице, гледащо го от снимката, бе най-важното. На фотографията имаше още хора. До него, също с петнайсет години по-стара, бе Селест, освен нея имаше и две дечица – красиво момиченце, може би шестгодишно, и хубаво момче, около осемгодишно.

Джоуи едва преглътна сълзите си и с разтуптяно от дива радост сърце взе книгата от ръцете на Селест.

Тя му посочи текста под фотографията и Джоуи яростно замига, за да проясни погледа си от сълзите и да прочете написаното:

Джоузеф Шанън е автор на осем популярни романа за радостите на любовта и щастието от семейния – живот, шест от тях станаха бестселъри. Съпругата му Селест е изтъкната поетеса. Двамата живеят с децата си Джош и Лора в Южна Калифорния.

Докато четеше, Джоуи следеше думите с треперещ пръст, също както следеше текста на молитвите по време на литургия, когато бе дете.

– И така – меко добави Селест, – още от пролетта на седемдесет и трета аз знаех, че ще дойдеш.

Някои от спотаилите се в очите и тайни изчезнаха, но много други останаха. Джоуи знаеше, че без значение колко дълго споделяха живота си, тя винаги щеше да крие някаква загадка в себе си.

– Искам да я взема – рече той над книгата.

Селест поклати глава:

– Знаеш, че не можеш. Пък и не ти трябва, за да започнеш да пишеш. Трябва просто да повярваш, че ще успееш. Джоуи и позволи да вземе книгата от ръцете му.

Докато момичето връщаше романа на рафта, на Джоуи му хрумна, че му бе даден втори шанс не толкова, за да спре Пи Джей, колкото за

да срещне Селест Бейкър. Макар борбата със злото да бе изключително важна, за света не можеше да има надежда без любов.

– Обещай ми, че ще повярваш – помоли го тя н нежно погали лицето му.

– Обещавам.

– Значи – промълви Селест, – всичко е възможно.

Около тях библиотеката бе пълна с изживени животи, с осъществени надежди, с възнаградени амбиции и мечти, които очакваха да бъдат превърнати в реалност.

КРАЙ

© 1995 Дийн Кунц
© 2004 София Русенова, превод от английски

Dean Koontz
Strange Highways, 1995

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007
Публикация: ИК „Плеяда“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2719>]